

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000347882

Αριθ. εισ. 3655 1983

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Έκδομένη, επιμελεί

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ

ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

θ δ 15 (α)

ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ Σ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Εἰς πράξεις ποιῆς

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1903

Ἡ Κωμῳδία «Ἀπὸ τῆ Γῆ ἔς τὸν Οὐρανόν», εἶναι ἡ πρώτη Κωμῳδία τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου, γραφεῖσα κατ' ἀρχὰς εἰς δύο πράξεις καὶ εἰς Ἰάμβους καὶ διδαχθεῖσα κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1888 εἰς τὸ ὑκαίθριον θέατρον τοῦ Ναυπλίου ὑπὸ τοῦ θιάσου Ἰωάννου καὶ Αἰκατερίνης Βασιλειάδου. Μετὰ τινα ἔτη ἀνεσκεύασεν ὁ συγγραφεὺς τὸ ἔργον ἀνασυντάξας εἰς ὁμοιοκαταλήκτους στίχους καὶ προθέσας καὶ τρίτην πράξιν.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι ἡ μόνη πρωτότυπος τρίπρακτος ἐλληνικὴ Κωμῳδία ἡ συντεταγμένη εἰς στίχους ὁμοιοκαταλήκτους, ἐδιδάχθη δὲ ἐν Ἀθῆναις τὴν 30 Νοεμβρίου 1897 εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ὑπὸ θιάσου ἐπιτόπῳ συνταχθέντος ὑπὸ τοῦς κ. κ. Εὐτύχιον καὶ Ἰωάννην Βονασέρην, ἐδιδάχθη δὲ κατόπιν κολλάκις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εἰς Πάτρας ὑπὸ τοῦ θιάσου Κοτοπούλη καὶ ἄλλων μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας.

Ἄλλ' ὁ ἀπαιτούμενος σκηνογραφικὸς πλοῦτος καὶ ἡ καταλληλότης τῶν πρωτῶπων καθιστῶσι δύσκολον τὴν τελείαν πράξιν τοῦ ἔργου, διὰ τοῦτο δὲ ὁ συγγραφεὺς, εἰδικῶς διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, δὲν ἐπιτρέπει πλέον τὴν διδασκαλίαν ἄνευ τῆς ἀδείας του.

N. I. ΔΑΣΚΑΡΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΑΡΗΣ.

ΖΕΥΣ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΡΜΗΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΕΡΩΣ.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΣΕΛΗΝΗ.

ΗΡΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΜΙΛΟΣ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΤΥΡΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΩΝ.

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς δάσους καὶ σπηλαίου καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου.

ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ Ξ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Λίθος τῆς Ἡλίδος. Είναι νῦν ἀπποφεγγής. Ἐξ ἰκόμεως φαίνεται ὄρος, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἰμυδρῶς φωτιζομένης, προχγγέλλεται ἡ ἀνατολή τῆς Σελήνης. — Ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ κάθηται κάτωθεν δένδρου σίνου καὶ ὄλην τὴν διάρκεια τοῦ ἄστματος τῶν Σατύρων ἐκ τοῦ βάνου τῶν παρασκηνίων, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν στρέφεται καὶ διευθύνει μέγα τηλεσκοπίον πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Φέρει περιβολὴν σιδηροουργοῦ, γενειῶνα καὶ κόμην μακρὰν καὶ ἰτημέλητον, ὑποκίμισον καὶ πρόσωπον μαυρισμένα καὶ μεγάλην σιδηροουργικὴν λαβίδα (τσιμπίδα) ἣν μεταχειρίζεται καὶ ὡς ράβδον διὰ τὴν γωλύτητα τοῦ ὀξυῦ ποδός του).

ΧΟΡΟΣ ΣΑΤΥΡΩΝ (Ἐκ τῶν παρασκηνίων). (1)

Λαμπρή, δασύλοιστι βραίν' ἡ σελήνη
καὶ φῶς ὀλέχουτο ἔς τὴν πλάσι γύνει,
καὶ ἀγέρι ὀλέχουτο ἔς τὴν λαγυαδία
σιμωπία, τὸν μίσχου τοῦ μέσ' ἔς τὰ κλαδία.
Γ' ἀιδίον πέταξε ἀπ' τὴν φωλιά του,
φέλκει χαρμόμενο εἰς τὰ μικρά του,

(1 Σ. Σ. Τὰ ἐντὸς ἀγκολῶν περιεχόμενα χωρὶς τοῦ κειμένου καὶ ἄσματα, δύνανται νὰ παραλείπονται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπὸ σατηνῆς, ἰδίᾳ δὲ τὰ ἄσματα, δταν οἱ ὑποκρινόμενοι τὰ σχετικά πρόσωπα ἠθοποιοὶ δὲν δύνανται ἄπαντες νὰ φάλλωσι.

νὰ κλείσω διὰ πάντοτε καὶ γύφτιζο καὶ σπῖτι,
 νὰ δώσω πέντε φάσκελα καὶ εἰς τὴν Ἀφροδίτη,
 ποῦ τὰ χὰ μου τὴν ἔδωκε ὁ Ζεὺς διὰ γυναῖκα
 καὶ ἐκείνη βρῖσκει εἰς τὸ λεπτό τῆς ὥρας ἄνδρες δέκα,
 ὦ, μὰ τὸ ὕδωρ τῆς Στυγῆς, ἀμέσως τὰ μουντζώνω
 νὰ ζήσω ἔσυχος καὶ ἐγὼ μὲ γιὰ ἀγάπη μόνο,
 καὶ μόνο μὲ τὸν ἔρωτα, τὸν ἀρχοντα τοῦ κόσμου,
 ποῦ εἶμ' ἐγὼ πατέρας του καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι γυιὸς μου!

(Στενάζων βαθέως).

Ἄχ, ἔρωτα! ξεμυζλιστή, τοῦ κατ' ἑνὸς ἀγρείου!...
 δραπέτη, ἀναιδέστατε τοῦ Ἐκθετοτροφείου!
 ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἔφασε ἐκεῖν' ἡ Ἀφροδίτη
 κολλᾷς σὰν ἀλογόμυγα εἰς τοῦ κατ' ἑνὸς τὴ μύτη,
 ἀναψες οὐράιαι καὶ φωταῖαι εἰς τὴν πλάσι τὴ μεγάλη,
 καὶ ἐρύριδες καὶ τῶν θεῶν ἀκόμη, τὸ κεφάλι!...
 Γιατί, χυμένει! μὰ καὶ τί, καὶ τί δὲν κατορθώνεις;
 καὶ ποῦ, μωρέ, τὴ μύτη σου τὴν τόση δὲ δὲ χώνεις;
 Σὺ καὶ τὸν Δία ἔκαμες, ἕνα θεὸ μεγάλο,
 νὰ γίνῃ βῶδι, γαῖδαρος καὶ ἔξυρω γὼ τί ἄλλο,
 σὺ καὶ αὐτὴν τὴ μάνα σου, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτη
 δὲν τὴν ἀρίνεις μὰ στιγμή, νὰ στέκεται εἰς τὸ σπῖτι,
 μὰ μὲ τὴν κἀνεις σὰν τρελλή, νὰ τρέχῃ νύκτα-μέρα
 ποῖος ξεῖρει ποῦ εἰς τὸ Διάολο καὶ ἀκόμα παρὰ πέρα,
 καὶ ἔγινε τόσο περὶ γνωστή, μ' αὐταῖς τῆς ἱστορίας,
 ποῦ τὸνομά της γράστηκε καὶ εἰς τῆς Παθολογίας!
 Ἄχ! σιχαμένε!... ἔβαλες τὸν κόσμον εἰς τὸ χέρι·
 γιὰ σὲνα κάθε σούσουρο καὶ κάθε νταραχέρι·
 σὺ ἔκαμες τὴ βρωμογῆ, μ' αὐτὴν τὴν προκοπή της
 νὰ γίνῃ ὁ χειρότερος τοῦ οὐρανοῦ πλανήτης,
 καὶ ὅμως σὺ ἔστησαν βωμῶν εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς τόπους
 ὅλα αὐτὰ τὰ ξύανα, ὅπου τὰ λέν' ἀνθρώπους,

και ἀλληλοσκοτώνονται για χάρη σου σὰν βώδια,
 ἀντὶ νὰ σὲ μουντζώνουνε μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια !...
 Ποιὸν ἔφησις ἀπείραχτον, καὶ ποιὸν, μωρέ, ἄλυπῆθηκες;
 ἀνάθεμά τὴν τὴ στιγμή, ἀχρεῖτε ! ποῦ γεννήθηκας.
 Σὺ—ἔκαμες κ' ἐφ' ἠνῆνηξαν τῶν ἐλαφίων τὰ κέρατα,
 καὶ ἔφθονα τὰ σάβρισις ἕως τῆς γῆς τὰ πέρατα,
 σὺ κύνεις τὸν ἀρεντικὸ νὰ χάνη τὸ σκυλί του,
 σὺ δὲν ἀφίνεις κόκκορα νὰ στέκη 'ς τὴν αὐλή του,
 σὺ καὶ τῆς κότταις ἔκαμες ταύγά τους νὰ σκορπίζουνε
 καὶ ἄλλοῦ νὰ τρέχουν νὰ γεννοῦν, καὶ ἄλλοῦ νὰ κακκαρίζουνε.
 Γιὰ σένα παίρνουν τὰ μυαλὰ τῶν γυναικῶν ἀέρα
 —καὶ χάνεται σιγὰ-σιγὰ κ' ἡ ράτσα τοῦ πατέρα,—
 γιὰ σένα φεύγει τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν παραμάννα του
 καὶ χάν' ἡ μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάννα του,
 γιὰ σένα πάει τὸ σταμνὶ πολλαὶς φορὰς 'ς τὴ βρύσι
 καὶ ἀπὸ τὰ σύρε-κ' -ἔλα του ξεχνάει καὶ νὰ γυρίσῃ,
 γιὰ σένα τρέχει τὸ νερό καὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τ' αὐλάκι του
 καὶ κύλα-κύλα ὁ τέντζερης πηγαίνει 'ς τὸ καπάκι του !
 Γιὰ σένα τέλος καὶ ἐγὼ κάθε νυχτιὰ γυρίζω
 καὶ τοὺς Βορειοδυτικοὺς ἀδίκως κοπανίζω,
 γιὰ σένα καίει δεύτερο 'ς τὰ σπλάγχνα μου καμίνι
 ἀπ' τὴ φωτιὰ ποῦ μ' ἀναψε ἡ ἀπιστ' ἡ Σελήνη.
 Ἄχ !.. καὶ ἂν σὲ βάλω μιὰ φορὰ 'ς τὰ νύχια, λωποδύτη,
 νὰ ἰδοῦμ' ἂν θὰ μπορέσης περὶ νὰ ξαναμπῆς σὲ σπίτι.
 Θὰ σοῦ τινάξω τὴν προβιά μὲ τοῦτο τὸ τσιμπίδι,
 καὶ ἡ χρυσαῖς φτεροῦγές σου θὰ φᾶν' ἕνα ψαλλίδι,
 ποῦ θὰ σὲ κάμω νὰ γυρνᾶς 'ς τοὺς δρόμους νύχτα-μέρα
 σὰν μαδημένη καὶ κουτσὴ ἀγριοκατσουλιέρα...

("Ἀρχεταὶ φῶτιζομένη ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους, προα-
 γέλλουσα τὴν ἐπικειμένην ἀνατολὴν τῆς Σελήνης.—Ὁ
 ΗΦΑΙΣΤΟΣ παρατηρεῖ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου).

Νά, τοῦ βουνοῦ ἡ κορυφὴ σιγὰ-σιγὰ χρυσώνεται

καὶ ἓνα φῶς γλυκὸ ἔς τὴ γῆ καὶ ἔς τὸν αἰθέρ' ἀπλώνεται,
κ' ἓνας ἀέρας μου ῥχεται ἀπ' τῶν δασῶν τὰ φύλλα,
ποῦ, μὰ τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός.. .

(Ὁσφραίνεται περίξ)

μυρίζει γυναικιλα!....

(Ἄδει περιπαθῶς). (1)

Ἔβγα, Σελήνη μου γλυκεῖα,
τὴν πλάσι νὰ φωτίσης,
καὶ τ' ἀσημένιο σου τὸ φῶς
ἔς τὰ στήθη μου νὰ χύσης·
ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἔρημος
καὶ τρέχω εἰς τὰ ὄρη,
ἔσένα πρέπει ν' ἀγαπῶ
ποῦ ἔσαι τῆς Νύχτας κόρη...

(Φαίνεται ὁ δίσκος τῆς Σελήνης ἀνατέλλων ὀπισθεν
τοῦ ὄρους).

Ἔλα, Σελήνη μου γλυκεῖα,
καὶ κάθισε μαζί μου·
ἔλα νὰ κάμης συντροφιά
ἔς τὴν ἔρημη ζωὴ μου·
δὲν ἔχει ὁ κόσμος τίποτα
χαρὰ γιὰ μένα ν' ἔχη,
ἔς τὸν οὐρανὸ σὺ μοῦ ἔμεινες
παρηγοριὰ μονάχη....

(Ἡ Σελήνη κρύπτεται ὀπισθεν νέφους).

Βγήκες, Σελήνη μου γλυκεῖα,

(1) Τὸ ἄσμα τοῦτο, εἰάν δὲν δυνηθῇ ὁ ἠθοποιὸς νὰ ψάλῃ, δεόν ν' ἀπαγγείλῃ καταλλήλως.

ἀγαπημένο ἀστέρι,
 κ' ἐγύθη μόσχος καὶ δροσιά
 ἔς ὅλα τῆς γῆς τὰ μέρη . .

(Ἡ Σελήνη, ἀφοῦ κρυβῆ ὁ δίσκος τῆς ὀπισθεν νέφους, εὐρίσκεται ὀπισθεν τοῦ Ἥφαιστου ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Φέρει λευκὴν περιβολὴν ἀμαζόνος πλήρη καὶ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας.—Ὁ Ἥφαιστος προσποιεῖται διὰ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀφίξιν τῆς καὶ ἐξακολουθεῖ ἄδων, ἐνῶ ἡ Σελήνη ἀκροᾶται ὀπισθεν αὐτοῦ χαριέντως).

ΣΚΗΝΗ Β΄

Ἥφαιστος, Σελήνη.

ἭΦΑΙΣΤΟΣ (ἄδων).

Βγῆκες—καὶ καθ' ἀκτῖνά σου
 σὰν βελος μὲ περνάει,
 βγῆκες—κ' ἡ μαύρη μου καρδιά
 ἔς τὰ στήθη μου πετάει...
 Βγῆκες....

(Ἡ Σελήνη ραβδίζει καγχάζουσα τὰ ὀπίσθια του.—Ὁ Ἥφαιστος διακόπτει τὸ ἄσμα καὶ φέρων τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσθια προχωρεῖ εἰς τὴν σκηνὴν χωρὶς νὰ στραφῆ πρὸς τὴν Σελήνην· οἶονεὶ μετ' ἀπορίας).

Ἄχ!... ὦχ!... Δὲν πιστεύω ὅτι ἔμπουσε νᾶχη
 μιὰ σχεῖσι τύσον ἄμεση ὁ ἔρωσ με τὴ ράχη!
 θαρρῶ, πῶς ὅλη ἡ φωτιά ποῦ εἶχα ἔς τὴν καρδιά μου,
 διωχτετεύθη μονομιᾶς εἰς τὰ ὀπίσθια μου,

εἰς τρόπον ὥστε μ' ἀναψὲ μία φωτιὰ μεγάλη,
 κι' ἀπὸ τῆ μιᾶ τῆ φάτσα μου καθὼς καὶ ἀπὸ τῆν ἄλλη!
 Πυρκαϊά!... ἐκείνηκα!...

(Στρέφεται καὶ βλέπει τὴν Σελήνην· προσποιούμενος ἐκ-
 πληξιν καὶ ἀπορίαν).

Τί βλέπω!... ἡ Σελήνη!

ΣΕΛΗΝΗ

Μὰ τί κουτουποκριτής! σὰν στῦλος ἔχει μείνει.
 Λαμπρά· ἡ κουτοπονηριὰ ποῦ ἔχεις εἰς τὸ μυαλό σου
 σοῦ πάει πολὺ κουψότερα κι' ἀπ' τὸ ποκάμισό σου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄ, ν' ἀγαπᾷς καλλίτερα τὴν κουτοπονηρία μου,
 παρὰ μιὰ εἰλικρίνεια χονδροειδῆ, κυρία μου.
 Πῶς δὲν χισθάνεσ' ἐντροπήν καὶ δὲν στενοχωρεῖσαι·
 νὰ σοῦ εἰπῶ ὀρθά-κοφτά τι εἶμαι καὶ τί εἶσαι,
 ποῦ πᾶς καὶ νυχτοπερπατᾷς, ποῦ τρέχεις καὶ ποῦ τρέχω,
 ποῦ ἔχεις σὺ τὴ σκέψη σου καὶ ποῦ ἔγώ τὴν ἔχω ;
 Μὴ βλέπεις τῆς μουντζούρας μου καὶ τὸ λοιπό μου χάλι·
 εἶμαι θεὸς μ' ἀνατροφή κα' εὐγένεια μεγάλη,
 καὶ ἂν φαίνωμαι κάμμια φορὰ καταμουντζουρωμένος,
 τὸ ἔχουν τὰ καθήκοντα, ποῦ εἶμ' ἀναγκασμένος
 νὰ ἐκτελῶ εἰς τὸν Ὀλυμπο, νὰ φτιάνω ἀστροπελέκια,
 κανόνια, σπαθιομάχαιρα, κουμπούρια καὶ ντουφέκια,
 γιὰ νὰ τὰ βρίσκῃ ὁ μπαμπᾶς νὰ κἀνῃ χίλιας τρέλλαις,
 καὶ νὰ σκοτώνῃ, μὲ αὐτὰ τοῦ κόσμου τῆς κοπελλαις
 —ὅπου ἂν ἤξευρα καλὰ, ἀγαπητὴ κυρία,
 πῶς ἦτο ἱκανὸς μ' αὐτὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ μία,
 τόσο μεγάλους κεραυνούς θὰ τοῦ βαζᾷ εἰς τὸ χέρι,
 ποῦ θὰ μπορούσε μονομιᾶς καταστροφῆ, νὰ φέρῃ
 καὶ νὰ μὴ μείνῃ θηλυκὸ γὰρ θηλυκὸ εἰς τὴν πλάσι...
 Ἴσως, ἴσως, ἴσως, νὰ πικρνε κι' ὁ κόσμος νέα φάσι!

ΣΕΛΗΝΗ

Χάχ! γὰρ δοκίμασε λοιπὸν τὸ πρῶγμα κάμμιά μ' ἐρα,
 γιὰτι βαρέθηκα κ' ἐγὼ νὰ τρέχω 'ς τὸν αἰθέρα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί ὄφελος! κί' ἂν τὸ 'κανα αὐτὸ ἐγὼ ὁ βλάκας,
 τάχα θὰ τὸ 'κανε κί' ὁ Ζεὺς, ὁ γενικὸς μπαμπάκας;
 Αὐτός, κυρὰ Σελήνη μου, ζητεῖ μὲ κάθε τρόπον
 νὰ εἶν' ἀληθινὸς πατήρ Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων,
 κκι ἔχει πρὸ καιροῦ βαλθῆ μὲ ὅλα τὰ σωστά του
 νὰ μὴν ἀφήσῃ θηλυκὸ 'ς τὸν κόσμον ἐδῶ κάτου!...

ΣΕΛΗΝΗ

Μὰ εἶν' ἀληθινὰ λοιπὸν αὐτὰ τὰ κατορθώματα;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

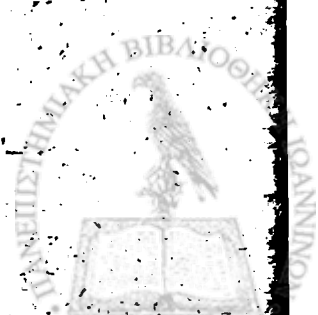
Νὰ σὲ φυλάξῃ ὁ οὐρανὸς ἀπ' τὰ κακὰ τὰ στόματα
 ψι, ψι, ὁ ἕνας ἀπὸ 'δῶ κ' ἡ ἄλλ' ἢ κοτσμπολά,
 σιγὰ-σιγὰ μάθαίνονται τὰ μυστικά σου ὅλα,
 ξεχνᾶνε τῆς μουντζούρας τους καὶ βλέπουν τῆ μουντζούρα σου.
 κκι σοῦ κολλᾶνε χλιαρὰ δυὸ εἰς βάρους τῆς καμπούρας σου.
 Εἶναι γλυκὸ καὶ νόστιμο, ἀλλὰ κολλᾶει τὸ μέλι,
 Μαντάμ! κί' ἂν δώσῃ κί' ἀφορμὴ κανεῖς χωρὶς νὰ θέλῃ,
 οὔ, τότε περὰ τοῦ μπαίνουνε κ' ἡ μύγαις 'ς τὰ ρουθούνια
 καὶ τοῦ κτυποῦν καὶ τὰ μωρὰ 'ς τὴ ράχη του κουδούνια!
 Γι' αὐτὸ καὶ ὁ μπαμπᾶς ὁ Ζεὺς σχεδὸν τὴν ἔχει πάθει
 μὲ κάτι μικροσφάλματα, μὲ κάτι μικρολάθη....

ΣΕΛΗΝΗ

Τί μικρολάθη, "Ηφαιστε ;! αὐτὰ δὲν ἐπιτρέπονται,
 καὶ φταῖν' αὐταῖς ποῦ δέχονται τ' ἀστεῖα καὶ δὲν 'ντρέπονται.
 Μ' ἀκόμη δὲν ἐγέρασε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ τρέχῃ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

"Αχ, μάτια μου! γερνᾶ, γερνᾶ καὶ γεραμοὺς δὲν ἔχει.

Ποτὲ μὲν νύκτα δὲν περνᾷ ποῦ κάπου νὰ μὴν πᾶν,
καὶ ὅσο γυρνᾷ τόσο γερνᾷ, καὶ ὅσο γερνᾷ γυρνᾷ.

ΣΕΛΗΝΗ

Πῆρες λοιπὸν παράδειγμα καὶ σὺ, κύριε Ἡρμιστάκι,
καὶ δὲν ἀρίνεις μὲν φορὰ ἀγύριστο σοκάκι;
Καθὼς καταλαβὰ καὶ σὺ δὲν ἔχεις τὸ μυαλό σου...
Τί θέλεις;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄχ, τρελλάνομαι, Σελήνη, — γιὰ τὸ φῶς σου!

Μαστίγωσέ με, σπάσε μου τὴν κεφαλὴν τοῦ βλάκκα,
ὅπως καὶ ἐγὼ τὴν ἔσπασα μὲν μέρω τοῦ μπαμπάκκα
καὶ ἔβγαλα τὴν Ἀθηνᾶ — φαντάσου περὶ κεφαλή,
ποῦ μὲν γυναῖκα μέσα τοῦ κατώφθωσε νὰ βάλῃ!

Ναί, σπάσε μου τὴν κεφαλή, ποῦ ἔναψε γιὰ σενα,
ποῖός ἔξορει πόσα εἶν' ἐδῶ δαιμόνια κλεισμένα...

Ναί, σπάσε μου τὴν κεφαλή καὶ ρίψε μού τὴν κάτου,
νὰ πεταχτῇ ὁ ἔρωτας μὲ ὅλα τ' ἄρματα τοῦ
καὶ νὰ λωθῇ γιὰ μὲν στιγμή εἰς τ' ὠραῖό σου κεφαλή,
γιὰ νὰ σε φέρῃ, ἄκαρδη, εἰς τὸ δικό μου χάλι,
νὰ κυνηγῆς τὸν ἴσκιό μου καὶ σὺ ἀπ' τὸ Κακό σου,
ὅπως ἐγὼ τρελλάθηκα καὶ κυνηγῶ — τὸ φῶς σου!

ΣΕΛΗΝΗ

Χά, χά, χά, χά!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σελήνη μου, ἀδίκω, φῶς μου, χάνεσαι

μ' αὐτὸν τὸν Ἐνδυμίωνα ποῦ πᾶς καὶ καταπιάνεσαι...

αὐτὸς εἶν' ἄνθρωπος θνητὸς καὶ ἀδύνατος καθόλου,

καὶ σήμερ' ἢ αὔριο θὰ πάῃ κατὰ διαβόλου.

Ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι θεός· ἐγὼ κρατῶ εἰς τὰ χέρια

τὸ πῦρ, ποῦ χύνει αἰῶνια ὁ ἥλιος εἰς τὰστέριον,

ἐγὼ εἶμαι θεός γερός καὶ γεραμούς δὲν ἔχω.

μπορῶ μ' αὐτό μου τί κουτσὸ μερόνυχτα νὰ τρέχω,
 καὶ μάλιστα γιὰ μιὰ θεὰ μὲ τὰ ἴδικά σου κάλλι,
 ἔμπορῶ νὰ γίνω σίφουνας, νοτιᾶς κι' ἀνεμοζάλη!
 Ἐγὼ λοιπόν, ποῦ ἦλ' αὐτὰ μονάχος κατορθώνω,
 πρέπει νὰ ἔχω ἔς τὴν καρδιὰ τόσο μεγάλον πόνον,
 πρέπει νὰ τρέχω σὰν τρελλὸς γιὰ σένα εἰς τὰ δάση,
 καὶ πρέπει νὰ σὲ κυνηγῶ ἔς ὀλόκληρη τὴν πλάσι
 μὲ τὸ ἴνα χέρι ἔς τὴν καρδιά, καὶ τ' ἄλλο εἰς τὸ κυσλί;

ΣΕΛΗΝΗ

Μπα, μπᾶ !.. καλέ, τί εἶν' αὐτό ὅπου μοῦ δείχνεις πάλι;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί εἶναι; Ὅργανον λαμπρὸν καὶ ἄξιον ἐπαίνου,
 ἐφεύρεσις πολύτιμος τοῦ ὑπόφκινομένου,
 εἰς τὴν ὁποίαν χρεωστῶ ὅλην αὐτὴν τὴ ζάλη
 καὶ τὴ φωτιὰ ποῦ μ' ἀναψες, Μαντίμ, εἰς τὸ κεφάλι.
 Μ' αὐτό σὲ βλέπω νεγκλιζὲ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζης,
 μ' αὐτό ὅταν τὸ σῶμά σου ἔς τὴ θάλασσα βυθίζης,
 μ' αὐτό μαθαίνω εὐκόλα ποῦ εἶσαι καὶ ποῦ θᾶσαι,
 ποῦ πέφτεις, ποῦ σηκώνεσαι, καὶ ποῦ ξενοκοιμάσαι!

ΣΕΛΗΝΗ

ὦ, σὲ συγχαίρω, κύριε, μὲ τὴν ἐφεύρεσί σου,
 ποῦ δίνεις τόση δύναμι μ' αὐτὴ ἔς τὴν ὄρασί σου,
 ὥστε νὰ βλέπης εὐκόλα περὶ πέρ' ἀπὸ τὴ μύτη σου
 καὶ νὰ μὴ βλέπης, βλάκα ἴμου, τί γίνεται ἔς τὸ σπίτι σου,
 ποῦ ἔγινες σιγὰ-σιγὰ θεὸς τῶν κερασφόρων!...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πῶς μὲ πληγώνεις ἔς τὴν καρδιά, θηρίον αἰμοδόρον!
 Ἄχ! μὴ μοῦ ξῆς παληαῖς πληγαῖς κι' ἀνάφτης νέαις φούρταις
 μέσα ἔς τὴν ὥρα ποῦ ζητῶ νὰ σβύσω τῆς καινούργταις.
 Ἐκείνη ἢ κυροῦλά μας, ἢ στρίγγλα ἢ Εἰμαρμένη,
 ἦτανε τόσο μοχθηρὴ γιὰ ἴμένα, ἢ σιχαμένη,

ὥστε, χωρὶς νὰ σεβασθῆ, καὶ τῆ θεότητά μου,
μετὰ τὸ πόδι ἔσπασε καὶ τῆ φτωχῆ καρδιά μου,
καὶ γιὰ γυναῖκα μου ἔδωκε ἐκείνη τὴν ἄχρεια,
ποῦ δὲν ἤξεύρει τί θὰ εἶπῃ, συζυγικὴ ἔστια,
πᾶρ' ὅταν μόνον ἔρχεται ἔς τὰ σκοτεινὰ πλάγια μου
νὰ πλίσσῃ στῆχτή ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ πετῆ ἔς τὰ μάτια μου!

ΣΕΛΗΝΗ

Χά, γι... μὰ πρόσεξε λοιπὸν ἀπ' τὴν πολλή, τὴ στῆχτή
μὲ, πᾶθουνε τὰ μάτια σου κανένα καταρράχτι,
γιατὶ ἂν πέσης μιὰ φορὰ ἔς τῶν ἰατρῶν τὰ χέρια,
δὲν θὰ μπερδέσῃς περὶ, φτωχέ, νὰ ξανακίδης τὰστέρια.
Δὲν πρέπει νὰ γῆ καὶ κάνεις πολλὴν ἐμπιστοσύνη.
εἰς τὴν ἰσχυρομυστηρὴν ποῦ φάρμακα σοῦ δίνει,
καὶ παραλείπει νὰ κρατῆ ἀπὸ τὰ φάρμακά του
γιὰ νὰ γρατρεύῃ κἄποτε τὰ μάτια τὰ δικά του!...
Χαίρε λοιπὸν, κύρ Ἡρακλῆ, καὶ πρόσεξε τὸ χέλι σου,
καὶ μὲ τὸ ἐμπιστεύεσαι πολὺ πολὺ τὸ χέλι σου,
γιατὶ ἂν θωρῆς μ' αὐτὸ τὰ περὶ μεγάλα μήκη,
συντάσσεις ὁμῶς σὲν στραθὸς ἔς τὸ τόσον δὲ χιλιάκι!...

(Τὸν μαστιγώνει καὶ φεύγει).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (τρέχων ὀπισθεν τῆς).

Σελήνη!... στάσου μιὰ στιγμή!... ὦ, στάσου ποῦ σε κράζω...
ἂν σ' ἐνοχλῆ τὸ χέλι μου, τὸ σπῶ, τὸ κομματιάζω...
Μὴ φεύγῃς, μή!... μὲ ἔφερες ἔς ἀπελπισιὰ μεγάλη...
Ἄν σ' ἐνοχλῆ τὸ πόδι μου τὸ ξανασπῶ καὶ πάλι,
καὶ σπῶ μὲ τὴν σαιμπάδα μου κα' αὐτὴν τὴν κεφαλή μου,
καὶ δια μου τὰ κόκαλα... καὶ δια τὸ κερμί μου.

ΣΕΛΗΝΗ (ἐπιστρέφουσα).

Τί θέλεις;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ένα σου φίλι ...

ΣΕΛΗΝΗ

Δὲν μ'ας ἀφίνεις, χάχα!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γιατί; ... δὲν ἔχω ἐγὼ καρδιά νὰ σ' ἀγαπήσω τάχα;

Δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ θεὸς καὶ ἀπὸ μεγάλο τζάκι;

Δὲν εἶμαι ἀρειμάνιος μὲ τοῦτο τὸ μουστάκι;

ΣΕΛΗΝΗ

Χώ, χώ, χώ, χώ!...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μά, μὴ γελάς... ἔχεις πολλή κακία...

Τὸ γέλοιο σου μοῦ ἔρχεται σὰ μὲν ψυχρολουσία!

(Διοδία).*

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

— Ἄχ! ἀν μοῦ 'πῆς πῶς μ' ἀγαπάς,

χαρίζω τὸ καμῖνι μου,

νὰ τρέχω πάντα ἐκεῖ ποῦ πᾶς,

ἀστέρι μου, Σελήνη μου!

Τοὺς κεραυνούς δὲν θέλω περὶ

νὰ φτιάνω τοῦ μπικμπᾶ μου,

τοὺς ἔχ' ἢ κάθε σου ματῆ

καὶ καίνε τὴν καρδιά μου.

ΣΕΛΗΝΗ (Ταύτοχρόνως).

— Καλὰ θὰ κείνης νὰ ρωτᾶς

τί γίνεται 'ς τὸ σπίτι σου,

καὶ νὰ γυρίζης νὰ κυττᾶς

ποῦ τρέχ' ἢ Ἀφροδίτη σου.

* Παραλείπεται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Πῶσε τῆς νύχταις νὰ γυρᾷς
καὶ κῦτταζε τὸ χάλι σου
καὶ μὲ σ' ἀρέσει νὰ ξεγυῖς
τί ἔχεις ἔς τὸ κεφάλι σου.

Ἀγάπησέ με μὴ φορᾷ
νὰ ἰδῆς καρδίαν, νὰ ἰδῆς καρδίαν
ἀπὸ τὸ ἕρως τὸ πάλιν
πῶς ὁ ἔρωθ' ἔχει μὲν διδῆναι,
ἔχει σὲ συμπαῖ, ἔχει σὲ φιλῶ,
σὺν τὸ σπουργίτι τὸ τρελλόν
πῶς τὴ σπουργίτι τὸ φιλεῖ
ἔς τὸ κάθε κεραμιδί.

ΣΕΛΗΝΗ (Ταυτοχρόνως).

Μὴ τὸ σκατάδι τούρανου
δὲν τὸ ἔχω, βλάκα μου, ἔς τὸ νοῦ,
ἔσε νὰ δώσω σὺν τρελλῷ,
τὴν τρυφερὴν καρδίαν μου.
Εἶναι τὰ λόγια περὶ τῶν,
δὲν με γελᾷς ἐσὺ μ' αὐτὰ,
μὲ μὲν φορτώνουσαι πάλιν
καὶ χάσου ἀπὸ ἔμπροσθέν μου.

ΣΕΛΗΝΗ (Μαστιγοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς ράχεως χαριέντως).

ὦ Ἠρξιστε!... ἤλιθιε!... μονιζούρη καὶ σακάτη!...
ὦ σκατάδι ἀθάνατο! τρελλέ! κούτομπεριπάτη!
ἡ ἐξυπνάδα σου θαρρεῖ πῶς εἶναι περὶ μεγάλη,
πῶς ἤθελες νὰ στραβωθῆς καὶ ἐρεῦρες ἕνα κούλι...
Ἀνίκανε! σὺν ἔργον λογιζοῖς καὶ τ' ἀτσάλι,
καὶ μιᾶς γυναίκας δὲν ἔμπορεῖς νὰ στρίψης τὸ κεφάλι!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Κλαυθμηρῶς).

Δὲν στρίβεται... Αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ σβύσῃ καὶ καμίνι,
νὰ κάψῃ γῶραις καὶ γωρῶν καὶ στάχτη, νὰ μὲ μείνῃ,

[3345]

'μπορεί νά φέρη σίδηρα και νά χωνέψη άτσάλια,
 'μπορεί νά τρώγη έκατό εΐς τό λεπτό κεφάλια,
 'μπορεί νά φέρη άνάποδα γιά μιὰ στιγμή τήν πλάσι,
 'μπορεί... 'μπορεί... 'μπορεί... 'μπορεί... και μπόρα νά τό πιάσι !
 Μή μου 'μιλῆς λοιπόν γι' αὐτό, άγαπητή κυρία
 κι' αὐτοί που λέν' πῶς πλάσθηκε ὁ κόσμος μέ σοφία,
 πρέπει νά εἶν' αἰώνια μέ σίδηρα δεμένοι,
 κι' εἶν' άξιοί τῆς τύχης των, αν εἶναι πανδρευμένοι.
 'Εγὼ δὲν εἶμαι βέβαιος αν λέγεται σοφία,
 νά πλάσουν κόσμος οἱ θεοὶ μέ τόση άρμονία,
 και ὕστερα νά ρίψουνε 'ς αὐτὸν και μιὰ γυναίκα,
 νά φτιάσουν ἕνα οἱ θεοί, και νά χαλάη δέκα !...

ΣΕΛΗΝΗ

Χά, χά, χά, χά...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τέλος ;

ΣΕΛΗΝΗ

Χώ, χώ !...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μ' αὐτὰ τὰ γέλοια ὅλα

μας χώνετ' εύκολώτερα 'ς τὸ στόμα μας τῆ φύλα...

Μας πιάνετε 'ς τὰ δίκτυα σας μέ τὰ γλυκά σας γέλοια,
 και ὕστερα μας παίζετε 'ς τὸ χέρι σαν κουρέλια.

ΣΕΛΗΝΗ

Δὲν σ' έννοῶ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Με έννοεῖς και άδικοα καμῶνεσαι.

ΣΕΛΗΝΗ

'Εγὼ δὲν ἔχω έραστὰς και νά με ξεφορτώνεσαι,
 γιατί κουνούπι μου 'γινεσ μέ τήν άναιδείά σου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

'Ησύχασε' τὰ ξεύρουμε και σένα τὰ δικά σου.

[3346]

Σε βλέπω πῶς μᾶς φρίσσει τὴ μὴ φρενὴ γαμάτι,
τὴν ἔλλη μόλις πῶς μπερᾶ νὰ σε γνωρίσῃ μάτι,
τὴν ἔλλη, τρία τέταρτα, τὴν ἔλλη δύο τρίτα...
Ἦσύχασε καὶ μὴ θαρραῖς πῶς τῶν' οἱ ἔλλη βλήστα...
Τὰ ἔγγυθ' ἡμεῖς πῶς καὶ τὰ κλάσματα
καὶ εὐδία δὲν μᾶς πῶς πῶς τὰ κλάσματα!

ΣΕΛΗΝΗ

Θὰ πῶς τὸ παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ σου,
ἀπὸ τὴ μάστιγ' ἀπὸ σου καὶ τὸ νοκταρῆ σου.
Ἄλλ' ἐγὼ ἀλλοτρίως φρονῶ περὶ τοῦ γάμου,
καὶ ἔχω ἕνα εὐχέλων, τὸν Ἐνδελμῶν μου...
Μὴ δὲν ἔλ' τελειώσωμε, καθὼς καταλαμβάνω,
καὶ ἔχω ἀρῆσαι μόνον τὸ ἄμα μὲν ἐπ' αὐτῷ.
(Διατίθεται νὰ φύγῃ).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σελήνη! σε παρακαλῶ, ἰσπίσου με καὶ μείνε...
δὲν εἶναι τῆσ' ἄλλα καθὼς ἐσύ, δὲν εἶναι...
Μείνε μαζί μου, ἡλιόφι χιλιετημοσήμενο,
μείνε μαζί μου, μάστιγ', ἀστὲρ ἀγαπημένο,
ἔλ', μείνε, πῶς εἴ' ἐπ' αὐτῷ χιλιῶν λογίων φαρμάκων
καὶ με κατήγγιες τρελλῶν καὶ πῶς τὰ σοφία!

(Προσπαθεῖ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της).

ΣΕΛΗΝΗ

Γιὰ πῶς τῶρα τὰ σελή καὶ κάμε μὲν τὴ χάρι...
γιατ' εἶσαι κῆρ' καὶ ἄμαρ' εὐνὴ νύκτα τοῦ Γεννάρι,
εὐνὴ παρῆς ὅπου εἴ' ἀπὸ σου παρῆς με τὴν ἴμα του,
εὐνὴ τὴ γυαλί πῶς ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα γιὰ τὸ χροῖμα του,
εὐνὴ παρῆς σφιδαιῶς πῶς καταμάρμας γράφει,
εὐνὴ δεσποσῆνι τρυφερῆ πῶς ἀνέβηκα εἰς τὸ φῶς...
Δὲν ἔχω τίποτα μὲ σε γιὰ νὰ τὸ τελειώσωμε
γαρμίσου εἰς τὸν Ὀλυμπο ἰαπῆν καὶ ξεφορτώσου με,

γιατί δεν ξεύρω και ἐγὼ ποῖά νὰ σοῦ κάμω χάρι,
καὶ τί γυρεύεις ἀπὸ μέ, κουτσὲ καὶ ξεκουτσίάρη ;
(Διατίθεται νὰ φύγῃ).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ("Ἀδὼν κλαυθμηρῶς) *

Τί, τί, τί ;

κάθε λέξις περιττή...

Τὴν καρδιά μου ἔλα ρώτα

ποῦ γὰρ σένα λαχταρᾷ,

σὰν τὴ νιόνυφη τὴν κόττα

ποῦ 'ς τὸν κόκκορό της πάει...

— Κό... κό... κό...

μοῦ ῥχεται σὰν ξαφνικό.

Ἀπὸ τότε ποῦ σὲ εἶδα

ἐσκοτίσθ' ἢ κεφαλή μου

καὶ μ' ἐγέλασε ἢ ἐλπίδα

πῶς θὰ γίνῃς καὶ ἴδική μου...

πῶ, πῶ, πῶ

καὶ ἀπὸ τότε σ' ἀγαπῶ.

Δὲν ἔμπορῶ πειρὰ νὰ μαζώξω

τὴ μαγκούφα τὴν καρδιά μου,

καὶ τὰ ὄνειρα νὰ διώξω

ποῦ γὰρ σὲ βλέπω, κυρά μου...

πῆ, πῆ, πῆ,

θὰ μὲ πιάσῃ συγκοπή.

Τὰ χαρίζω τὰ παλάτια

πῶχω 'ς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα

γιὰ τὰ δύο γλυκά σου μάτια

καὶ γὰρ τὸ γλυκό σου στόμα

τό... τό... τό...

* Οἱ στίχοι τοῦ ᾄσματος ἀπαγγελτεῖοι καταλλήλως.

δός μου τὸ νὰ γιατρευτῶ.

Ὅποιος τὴν καρδιά του δίνει

γιὰ παλάτι ἔμπορὶ νάχη

καὶ τὸν ἴσκιον ποῦ ἀφίνει

μὲ τριανταφυλλιά μονάχη...

χό, χό, χό!

γιὰ παλάτι μοναχό.

(Ἡ Σελήνη δίδεται εἰς καγχασμούς. — Ὁ Ἡφαίστος γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς καὶ ἐξακολουθεῖ κλαυθμηρότερον).

Ἄχ! σὲ ποῖα μιλάω τόσο!

τὴ μαρμαρίνη καρδιά της

δὲν ἔμπορῶ νὰ μιλακώσω,

καὶ ὁ δύστηνος ἔμπροστά της

μὲ, μὲ, μὲ...

πέφτω καὶ λιποθυμῶ...

(Πίπτει λιπόθυμος καὶ ἀκίνητος).

ΣΕΛΗΝΗ (Καγχάζουσα).

Μπα! ἀπὸ πότε καὶ οἱ θεοὶ μουγκρίζουν σὺν τῇ βῶδιᾳ
καὶ πέφτουν καὶ λιποθυμεῦν ἔς τῶν γυναικῶν τὰ πόδια;

Ἦξευρα πῶς οἱ ἄνθρωποι φιλοῦν καὶ τὸ ποδάρι τους
καὶ ψεύτεις κλέφταις γίνονται χίλιας φορὰς γιὰ χάρι τους,

πῶς σκύπτουνε πολλαὶς φορὰς τὴν εὐχὴν σὺν ζωντόβουλα

νὰ παίξουν ἢ γυναικῆς τους ἐπὶ τὸ πεντόβολο,

πῶς εἶναι ὅλοι ἴσκινοὶ νὰ βγάλουνε τὰ μάτια τους

καὶ μεταξύ τους σὺν σκυλιᾷ νὰ φῶνε τὰ κομμάτια τους,

νὰ κόψουν τὰ κεφάλια τους, νὰ κόψουν καὶ ἓνα σπίτι,

ἀρκεῖ καὶ μιᾶς σουφουκλεμῆς νὰ μὴ ματώσῃ ἢ μύτη,

ἀλλὰ δὲν πίστευα ποτὲ πῶς ἢ πολλή τους βρώμα

ἦν ἔφανε τὴν ἀρρώστια τους καὶ ἔς τοὺς θεοὺς ἀκόμα...

Ἴδὲ τον ἔπεσε ξερός...—Αἶ! σήκω, κουτομύγια!

Διγώθητες, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὰ γλυκὰ σου λόγια.

Σὺ πταίεις· τὸ κακὸ αὐτὸ τὸ ἔχουν ἢ λιγούραις...
 Σήκω λοιπὸν καὶ κόψε μας ἀκόμη λίγαις κούραις...
 σήκω ποῦ λιποθύμησες σὰν εὐγενὴς καὶ κλέφτης...
 σήκω καὶ εἶπέ μας κἄτι τι καὶ πάλι ξαναπέφτεις...
 Ἀλλοίμονο! κοιμήθηκε μὲ τόσην ἰσχυρία
 τί εὐτυχής! μὰ θὰ πινασθῇ ἀπὸ τὴν ὑγρασία!...

(Ἀκροᾷται).

Ἄ, βήματα... ποῦς ἔρχεται ; ..

(Παρατηρεῖ ἀριστερᾷ).

ὦ!... τοῦτο τί σημαίνει ;

Ἡ Ἀφροδίτη ἢ θεὰ χιλιόφτρασιδωμένη
 σέρνει μαζί της τὸ θεὸ τὸν Ἄρη ἀπὸ τὸ χέρι.

ὦ, τί ὠραία !... ἄς κρυφθῶ ἐδῶ ἔς αὐτὰ τὰ μέρη
 εἶμαι πολὺ περίεργη ν' ἀκούσω τί θὰ εἰποῦνε
 τὸν Ἥφαιστο λιπόθυμο ἔμπροστὰ τους ἄμα ἰδοῦνε.

(Ἀπέρχεται ταχέως δεξιόθεν.—Εἰσέρχεται ἡ Ἀφροδίτη
 στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἄρεος).

Σ Κ Η Ν Η Ι'.

Ἥφαιστος λιπόθυμος, Ἄρης, Ἀφροδίτη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄ, ὄχι... Σε παρακκλῶ, ἀγαπητέ μου Ἄρη,
 μὴ φεύγης... Οὔτε τόση δὲ δὲν θὰ μοῦ κάμης χάρι ;
 Δὲν μ' ἀγαπᾷς.. εἶσαι σκληρός.. ἢ τρυφερὴ καρδιά σου
 ἐγίνε πέτρα, σίδηρο, σκληρὴ σὰν τ' ἄρματα σου.

ΑΡΗΣ

Ὅρ !.. λόγια... κλάψαις...

133501

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κλάψαις, αἱ :... Δὲν μ' ἀγαπᾶς καθόλου ;...

Ἡ παλαιὰ ἀγάπη μας σχεδὸν τοῦ κόσμου ὅλου
ἔγινε μέγα ζήτημα καὶ τώρα τὴν ξεχνᾶς ;...

Μὴ μὲ μισῆς, ἀγάπη μου... ἂν ἤξευρες τί γίνεις...

ΑΡΗΣ (Δυσανασχετῶν).

Δὲν σὲ μισῶ... σὲ ἀγαπῶ, σοῦ λέγω... Ἀλλὰ τώρα
πῶς μοῦ ζητεῖς συνέντευξιν δὲν ἐπιτρέπ' ἡ ὦρα.

Ἄφρασε, ἔχομεν καιρὸν..

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Κλαίουσα).

Οὐρ! ὅλοι ἔτσι γέτε...

ΑΡΗΣ

Κοι σεῖς τὰ ἴδια κἀνετε, καὶ ὅλας ἔτσι κλαῖτε.

Θελεῖς συνέντευξιν λατῶν ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ((Πεισμόνως)).

Ὅχι. Δὲν θέλω πλέον

ἢ πᾶσι ἄλλοις νὰ εὐρῶ περισσότερο ὠρᾶν...

Αἱ, κἀπὸς θὰ βρεθῆ, στραχὶς κ' ἐμένα νὰ θαυμάσῃ.

Μπορεῖς πῶς ἐχάθηκαμε οἱ ἄνδρες ἀπ' τὴν πλάσι ;

(Προσποιεῖται ὅτι θέλει νὰ φύγῃ).

ΑΡΗΣ

Μὴ φεύγῃς. Ἀφροδίτη μου...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γιατί ;

ΑΡΗΣ

Θὰ ῥθῶ μαζί σου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Δὲν θέλω πῆγαινε ἄλλοῦ καὶ τρίξε τὸ σπᾶθί σου.

Δὲν θέλω...

ΑΡΗΣ

Ἀφροδίτη μου !...

[3351]

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Δὲν σ' ἀγαπῶ.

ΑΡΗΣ (Ζητῶν νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της).

Θεὸ μου !...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μ' ἀρνεῖς ;.. σὲ στενοχωρῶ... μπᾶ ! τί ζητεῖς σιμά μου;

ΑΡΗΣ

Ψυχὴ μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὅχι δὲ... ἐγώ... σοῦ λέγω ἀηδίας...

καὶ ἀμελεῖς πρὸς χάριν μου σπουδαῖαις ἐργασίαις !...

Θαρρεῖς ὅτι θὰ χάνεται ματαίως ὁ καιρὸς μου ;

Ἡσύχασε, παρακαλῶ· ἄς εἶν' καλὰ ὁ γυῖός μου

θὰ μοῦ ἔβρῃ δέκα ἐραστὰς πολὺ ὠραιοτέρους...

Τὸ μοναστήρι νᾶν' καλὰ καὶ ἀπὸ κλογέρους...!

ΑΡΗΣ

Ἄχ, μάγισσα ! σὲ ἀγαπῶ . . .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄκόμα ἀμφιβόλλω.

ΑΡΗΣ

Θέλεις συνέντευξιν λοιπόν ; θὰ ἔλθω δίχως ἄλλο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Θὰ ἔλθῃς ;

ΑΡΗΣ

Σοῦ ὑπόσχομαι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὅρκισον νὰ πιστεύσω.

ΑΡΗΣ

Μὰ τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα, θὰ ἔλθω καὶ θὰ σπεύσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ὄρου· εἰς τὰς δέκα.

ΑΡΗΣ

Θὰ ἔλθω, Ἀφροδίτη μου. — Τί τρομερὰ γυναῖκα !

(Ὁ Ἥφαιστος κι εἶται καὶ στενάζει. — Ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη στρέφονται καὶ τὸν βλέπουν.)

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ ; ...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐντρομος).

Ὁ Ἥφαιστος !

ΑΡΗΣ

Σ' ἀφίνω καὶ πηγαίνω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πήγαινε. Εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ ἄρουσ σε προσμένω.

(Ὁ Ἄρης ἀπέρχεται ταχέως ἐξ ἀριστερῶν. — Ἡ Ἀφροδίτη ἔρχεται ἐγγὺς τοῦ Ἥφαιστου καὶ τὸν ὄθει διὰ τοῦ ποδός).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ἥφαιστος, Ἀφροδίτη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μπᾶ, μπᾶ ! . . . πᾶς βρέθηκε ἐδῶ αὐτὸς ὁ ξεκουτιάρης ; !

— Αἶ ! . . . θέλεις δῆλα δι' καμμιὰ καταρατὴν νὰ πάρης ; . . .

Εὐπνα ! τί γὰρ εἶν' αὐτὰ ; ! ... Τί ἄνοστα καμώματα ;

Δὲν ἔντροπεσαι κοτζᾶ θεὸς νὰ περτῆς μέσ' ἔς τὰ χῶματα ; ...

Πολὺ σ' ἀρέσουν ἡ δροσιαὶς, μὰ φέρνουνε συνάχη . . .

— Μονγκρίζει τώρα καὶ βογγᾶ ... Περίεργο ! ... Τί νᾶχη ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Ἀναλαμβάνων βαθμηδὸν καὶ ὑψῶν βραδέως τὴν κεφαλὴν, ἄδει βραχνῶς καὶ διακεκομμένως):

[3353]

* Ποιά βολή ...

ποιά πνοή,

μοσχομύριστη έξεχύθη ; ...

ποιά φωνή,

μού κινεί

τόσο δυνατά τὰ στήθη ; ! ...

* Αχ ! αὐτή

τί ζητεί

ἡ καρδιά μου πού χτυπάει ;

δέν ἔμπορεῖ

νά χαρῆ,

τῆ νεράιδα πού ἀγαπάει ...

Σκότος, γῆ.

καὶ σιγή..

ὦ, ὡς ἦτο ἡ φωνή της

κἂν αὐτή·

τί, τί, τί,

πού νά τρέξη ἢ πλανῆται ; !

Ποῦ κι' αὐτή

περπατεῖ,

καὶ σὲ ποιόν κρυφοπηγαίνει

ποιόν ληστή,

ἐραστή,

πάει καὶ βρίσκ' ἡ πομπριεμένη ! ...

* Αχ, γιατί

μού πατεῖ

τὴν καρδιά σὺν κλωτσοσκοῦφι,

τόχα τί

ἀπαιτεῖ

ἀπὸ μένα τὸ μαγκούφι ;

(*) Τὸ ἄσμα, ὅταν δὲν ψάλληται, δεόν ν' ἀπαγγέλληται καταλήγῳ.

Ἡ σκληρὴ

μὲ βαρεῖ

καὶ πετάει εἰς τὸν ἀέρα

καὶ ἐγὼ

κυνηγῶ—

τὴν κακὴν ψυχρὴν μου μέρα !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καγχάζουσα θερυβωδῶς):

Νά κ' ἔρωτες ἀνόκατα μὲ τὴν κακὴν τοῦ μέρα !...

—Ποιὰ εἶν' ἐκείνη, ἡ σκληρὴ, ποῦ τρέχει εἰς τὸν ἀέρα ;

ποιὰ εἶν' ἐκείνη, λέγε μας, ποῦ τόσο σὲ σκοτίζει

νὰ τὴν παρακαλέσωμε νὰ μὴ σὲ βρασνίζη ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἑμειγειρόμενος).

Μὴ μὲ γελοῦν τὰ μάτια μου ; ! .. Δὲν εἶν' ἡ Ἀφροδίτη ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Χά, χάχ ! ...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθήμενος κατὰ γῆς).

Πῶς ; ! .. τί ζητεῖς ἐδῶ ; .. γιατί δὲν εἶσαι σπίτι ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐνόμιζα πῶς ἤθελες ἐδῶ νὰ ξενυχτίσης

κ' ἔφερα τὸ ταμπάρο σου νὰ μὴ κρυολογήσης !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἐγειρόμενος).

Σ' εὐχαριστῶ. Μιὰ πρόφασι πειρὸ ἐξυπνη νὰ εὔρης

κι' ἄς παύσουνε τὰ χωρατὰ· σὲ ξεύρω καὶ μὲ ξεύρεις.

Ἐδῶ τί θέλεις ; ... τί ζητεῖς ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥρα ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ σὺ τί θέλεις, κύριε, ἐδῶ ; ... γιὰ πέ μας τώρα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Τεταραγμένος).

Ἐγώ ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σὺ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καταγίνομαι... με τὴν ἀστρονομία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Αἰ, καταγίνομαι κ' ἐγὼ με τὴν ἀστρονομία.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐγὼ σπουδάζοντας περνῶ τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κ' ἐγὼ εἶμαι ρομαντική, καὶ παίρνω τὸν ἄέρα μου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Λύνω τὰ δυσκολώτερα προβλήματα τῆς φύσεως.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Λύνω κ' ἐγὼ προβλήματα... καὶ μετὰ συγχωρήσεως!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐγὼ τοὺς κύκλους αὔριο θὰ τοὺς τετραγωνίσω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐγὼ καὶ τὰ τετράγωνα σὲ κύκλους θὰ γυρίσω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐγὼ θὰ δώσω ἔς τοὺς θνητοὺς καὶ τέχνη καὶ σοφία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κ' ἐγὼ θὰ κάνω ὅλη τους τὴ φρόνησι βλακεία.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐγὼ τὸν κάθε ἄνθρωπο σοφώτατον θὰ κάνω.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐγὼ καὶ τὸν σοφώτερον θὰ τὸν ἀποτρελλάνω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Μετὰ πείσματος).

Κ' ἐγὼ θὰ κάμω κάτι τι ἐφεύρεσι μεγάλη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ὡσαύτως).

Κ' ἐγὼ θὰ κάμω κάτι τι, νὰ μὴ τὸ κάνη ἄλλη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κ' ἐγὼ θὰ σοῦ πασσάρω μιὰ με τούτη τὴν τσιμπίδα,
ποῦ σ' ἄφησα καὶ μ' ἄπλωσες μιὰ γλῶσσα σὲν ψαλίδα!...

Ξετοίπωτ', !... οὔτε ἄνθρωπ', σοῦ μένει οὔτε γάνα!
Γαρμίσου εἰς τὸν Ὀλυμπο, γιντὶ γλωσσοκοπάνῃ !...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ σὺ ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐγὼ ;... Νὰ μὴ ῥωτῆς ποτὲ ἐγὼ τί κίνω,
πότ' εἶμαι κότῳ εἰς τὴ γῆ, καὶ πότε εἶμ' ἐπάνω.

Πήγαινε ! ἔχεις ἀρχετὰ καὶ σὺ εἰς τὸν κόσμον θύματα...

Νὰ λείψουν παιᾶ, παρακαλῶ, τὰ νυκτοπερπατήματα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πηγαινῶ... καλὴ νύκτα σοῦ...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κακὴ σοῦ !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀπερχομένη, καθ' ἑαυτήν):

Καὶ κακός σοῦ !...

(Ἐπιστρέφουσα, τῷ Ἡφαίστῳ).

Ἀλήθεια, μὴ ξεχάνης παιᾶ νὰ παίρνῃς τὸ πάλτῳ σοῦ,
γιατὶ ἐψύχονε ὁ καιρὸς καὶ περτοῦνε τὰ φύλλα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Βρὲ νὰ γαθῆς, ποῦ σ' ἐπίασε γὰρ μὲ ξυνοκατήλα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Αἰμύλωσ).

Ὁρεβουάρ, Βουλκάνο μου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Θὰ πῆς εἰς τὴ δουλειά σοῦ ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καλὰς μελέτας.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μ' ἔσκασε !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Τρομάρξ εἰς τὰ μυαλά σοῦ.

(Ἀπέρχεται ἐξ ἀριστερῶν).

Σ Κ Η Ν Η Ε΄.

"Ηφαιστός, Σελήνη

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Οὐφ !...

ΣΕΛΗΝΗ (Ερχομένη ἐκ δεξιῶν).

Μιά γυναίκα, "Ηφαιστε, καθὼς ἢ Ἀφροδίτη σου, εἶναι βουνό 'ς τὸ στήθος σου καὶ μῦγα γιὰ τὴ μύτη σου !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τὴν εἶδες τὴν ἐλεεινὴ ἐδῶ κ' ἐκεῖ πῶς τρέχει,
καὶ οὔτε κουκουῦτσι σεβασμὸς 'ς τὸν ἄνδρα της δὲν ἔχει ;...
καὶ νάχη καὶ παράπονα χωρὶς νὰ μ' ἀγαπάη !...

Ποῦς 'ξεύρει ποῦ 'ς τὸ διάβολο εἶχε σκοπὸ νὰ πάη !

ΣΕΛΗΝΗ (Καθ' ἑαυτήν).

"ὦ, δὲν ἤξεύρει τίποτε... δὲν ἄκουσε καλῆτερα...

—"Ἦσουν, καλέ, λιπόθυμος 'ς τὰ ἀληθινὰ προτήτερα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ μ' εὔρηκαν ἢ τόσαις δυστυχίαις,
εἶμαι πολὺ ἐπιρροεπῆς καὶ 'ς τῆς λιποθυμίας.

ΣΕΛΗΝΗ

Κ' εἶδες κανένα ὄνειρο, ἀγαπητέ μου χάχα ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Εἶδα πῶς ἤμουν μακριὰ μαζί με 'σένα τάχα,
κ' ἤμουν 'ς τὰ γονατάκια σου ἐπάνω ξαπλωμένος.

ΣΕΛΗΝΗ

Οὐ ! ..ἦσουν πολὺ, ψυχὴ μου, νοχτωμένος.
(Καθ' ἑαυτήν).

Φτωχέ ! δὲν ἔχεις ἀδικο· αὐτὸς ὁ ὕπνος φταίει
ποῦ πάντα τὰ μανθάνετε ἀπ' ὅλους τελευταῖοι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί σκέπτεσαι ;

ΣΕΛΗΝΗ

Ποῦ μ' ἀγαπᾷς μέχρι λιποθυμίας.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μόνον ; καὶ μέχρι συγκοπῆς καὶ ἀγγειορραγίας.

Τρελλαίνομαι· δὲν μὲ χωρεῖ κανένα τῆς γῆς μέρος.

ΣΕΛΗΝΗ (Λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του).

Μέχρι τινὸς ἐνόμιζα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρωσ,
σπουδαίως μόνον τὴν καρδιά τῶν ἐραστῶν προσβάλλει,
ἀλλὰ, καθὼς παρατηρῶ, κτυπᾷ κ' εἰς τὸ κεφάλι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πλανᾶσθε· ἔχει ἀρκετὸν ἡ κεφαλὴ μου βάρος.

ΣΕΛΗΝΗ

Δὲν ἀμφιβαλλῶ...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πήρατε πολὺ μεγάλη θάρρος·
γι' αὐτὸ σᾶς ἀποχαιρετῶ καὶ πάγω εἰς τὰ ἴδια...
Σᾶς εὐχομαι εὐάρεστα καὶ αἴσια ταξείδια,
καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀγαπιτὴ κυρία,
ἀν' ἀλλαξὰ τὸ δρόμο σας μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

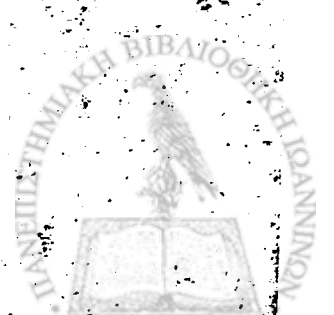
(Ἀναλαμβάνει τὰ κατὰ γῆς πράγματά του καὶ διευθύνεται βραδέως πρὸς ἀριστερᾶ).

ΣΕΛΗΝΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Ἄ, ὄχι δὲ... μὴ βιάζεσαι νὰ φύγῃς... στάσου, στάσου...
πρέπει νὰ πάρῃς σήμερα σωστὸ τὸ μάθημά σου,
νὰ μάθῃς κι' ἄλλη μὲν φορά, γελοῖτε, τί σημαίνει,
ν' ἀφίνης τῆ γυναῖκά σου, νὰ κυνηγᾷς τὴν ξένη.

(Πρὸς τὸν Ἡφαίστον μετὰ παραλόγου).

[3359]

Ἔτσι λοιπόν, Βουλκάνο μου, θὰ φύγῃς ;... θὰ μ' ἀφήσῃς ;...
(Προσποιεῖται ὅτι κλαίει).

Τότε λοιπόν, ἀναίσθητε, γιατί νὰ μοῦ μιλήσῃς ;
Νά, τέτοιοι εἴσθε πάντοτε καὶ τέτοιοι καὶ σὺ εἶσαι...
μὰ φούρια εἶν' ὁ ἔρωσ σου... ἀγάπη εἰσε-σβύσε...
Μὰς λέτε πρώτα χίλια δυὸ μὲ γλώσσαις μελωμέναις,
καὶ μὰς ἀφίνετ' ὕστερα μὲ τῆς καρδικίς καυμέναις...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Ὅστις εἶχε προχωρήσει εἰς τὸ βίθος τῆς σκηνῆς, ἵστα-
ται καὶ ἀκροᾶται, βαθμυδὸν δὲ στρέφεται συγκεκι-
νημένος, καὶ μετὰ μικρὸν ρίπτει τὸ τηλεσκόπιον καὶ
τὴν λαβίδα του κατὰ γῆς καὶ γονυπετεῖ πρὸ τῆς
Σελήνης. Ἐν συγκινήσει).

Ποιὰ μάτια κλαῖνε ;... Ποιὰ καρδιὰ γιὰ μένα λυγταρχει ;...
Ποιὰ εἶν' ἐκείνη ἡ θεὰ ποῦ τόσο μ' ἀγκυπεί ;...
Σὺ εἶσαι ; . . ἄχ ! μὴ μοῦ τὸ λές... Σβύν' ἡ ζωὴ μου ὅλη
καὶ ἡ καρδιὰ μου γίνεται, ψυχὴ μου, περιβόλι ! ..
Τόχα νὰ εἶν' ἀληθινὸ πῶς κλαῖς ἐσὺ μπροστὰ μου,
ἢ μὲ γελοῦν τὰ μύτικα μου ;... ἢ μὲ γελοῦν τ' αὐτιά μου ;

ΣΕΛΗΝΗ (Αἰμύλως).

Γιὰτί ; δὲν εἶσαι σὺ θεός ;...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους.

ΣΕΛΗΝΗ

Δὲν κάμνεις τόσον θόρυβον ἐσὺ ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καὶ τόσοις κρότους.

ΣΕΛΗΝΗ

Δὲν εἶναι εἰς τὰ σύμπαντα ἡ δύναμί σου πρώτη ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Δύναμι, λέει ; !... δύναμι καὶ δύναμι καὶ νειότη.

Μπορῶ νὰ κάμω τὰ βουνὰ νὰ γίνουν τηγανίταις,
καὶ νὰ σουγκρίσω σὰν αἶγλα τοὺς ἔνδεκα πλανήταις!

ΣΕΛΗΝΗ

Δὲν εἶσαι τέκνον τοῦ Διὸς τάχα καὶ σὺ οὐράνιον ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀκούς ἐκεῖ ;!... καὶ γνήσιον—ποῦ εἶναι πρῶγμα σπάνιον !

ΣΕΛΗΝΗ

Λοιπὸν ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἐγείρεται τεθορυβημένος).

Λοιπὸν... λοιπὸν... λοιπὸν...;

(Καθ' ἑαυτόν).

Τὴν ἔπιασαν οἱ οἴστροι.

ΣΕΛΗΝΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Εἶναι κρισὶς νὰ βάλωμε τὸ δόλωμα ἔς τὰ γκίστρι.

(Τῷ Ἡφαίστῳ).

Λοιπὸν εἶναι κακὸ... εἴν...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κακὸ ;!... Γιατί ; ἂν ἴσως

εἶναι ὁ ἔρωτας κακὸ, τ' εἶναι λοιπὸν τὸ μῖσος ;

ΣΕΛΗΝΗ

Λοιπὸν...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Λοιπὸν ;... Πὰ μιλῆσα... Γιατί μοῦ τρέμεις τόσο ;

Πὰ νὰ πεισθῆς πῶς σ' ἀγκιπῶ, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω ;

ΣΕΛΗΝΗ

Τὸ ξεύρω...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Αἶ, λοιπὸν γιατί, γιατί μὲ βλασάνιζεις ;

ΣΕΛΗΝΗ

Ἐγεις μεγάλον ἔρωτα γιὰ μὲ καὶ μὲ φοβίζεις.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μεγάλον λέει ;! μέγιστον· ποῦ καὶ ἂν ἀναστενάξω

θὰ σκάσ' ἢ πλάσι σὰν ἀσπίς κ' ἐγὼ θὰ τὰ τινάξω...

33611

Μὰ μὴ φοβῆσαι ἀπ' ἐμέ, γλυκὴ μου ἀστρουλάκι,
 εἶμαι καλὸς καὶ ἡμέρος ἐγὼ σὺν ποντικίκι,
 καὶ ἂν μοῦ 'πῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς, κί' ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀλήθεια,
 θὰ στρώσω εἰς τὸ δρόμο σου τὰ δυστυχῆ μου στήθια,
 ποῦ εἶναι γεμάτα ἀπὸ σέ, καὶ περὶ πολὺ ἀκόμα,
 γιὰ νὰ περνᾷς καὶ νὰ πατῆς, νὰ μὴ πατῆς 'ς τὸ χῶμα !

ΣΕΛΗΝΗ

"Αχ ! "Ηφαιστε !... σὲ ἄ....

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὲ ἄ....;

ΣΕΛΗΝΗ

Σὲ ἀγ...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὰ μὴ μὲ σκάζῃς.

Μὲ μιά σου λέξι 'ς τὴν ἀρχὴ 'ς τὰστέριζα μ' ἀναιθάξεις,
 καὶ μ' ἄλλη μιά σου μὲ πετᾷς 'ς τὰ τάρταρα, κυρά μου.

ΣΕΛΗΝΗ

Σὲ ἀγαπῶ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Λιποθυμῶ καὶ πιάνετ' ἡ καρδιά μου.

—Γελάς μαζί μου ;

ΣΕΛΗΝΗ (Μετὰ τρυφερᾶς οἶονεὶ ἐπιπλήξεως).

"Ηφαιστε !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

"Αχ ! ὦχ !... αὐτὸ τὸ μάτι,
 περνάει ἀπὸ τὰ στήθια μου καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν πλάτη !

—Δὲν θὰ 'μπορέσω νὰ σὲ ἰδῶ... 'ς ἄλλο κἀνένα μέρος ;

ΣΕΛΗΝΗ

Καὶ τί 'μπορῶ νὰ σ' ἀρνηθῶ ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

"Α, τίποτε· ὁ ἔρωσ

δὲν δέχεται ἀρνητικᾶ... Λοιπὸν θὰ μὲ ἀφήσῃς ;

[3362]

ΣΕΛΗΝΗ

Καὶ ἤμπορῶ ; Γὰρ μιὰ στιγμὴ θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσης
να ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανὸ νὰ δέσω τ' ἀλογά μου ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καὶ ὕστερα θὰ καταιβῆς, Σελήνη μου, κοντά μου ;

ΣΕΛΗΝΗ

Καὶ θέλεις λόγον, Ἥφαιστε ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐδῶ θὰ ῥθῆς νὰ μ' εὔρης ;

ΣΕΛΗΝΗ

Ὅχι· εἰς ἐκείνη τὴ σπηλιὰ τῆ σκοτεινῆ τὴν ξεύρεις,
ποῦ εἶναι κάτω εἰς τοῦ βουνοῦ τὴ μέση ἀνοιγμένη ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καὶ σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὴν ἔχω μετρημένη.

ΣΕΛΗΝΗ

Λοιπὸν ἐκεῖ περίμενε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Εὐθὺς ἐκεῖ πηγαίνω,

Σελήνη μου, ἀστέρι μου, ψυχὴ μου, καὶ προσμένω.

ΣΕΛΗΝΗ (Ἄδουσα).

Ὁρεβουάρ—θεὲ τῆς γῆς,
ἀγάπη φλογερή.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἄδων).

Ὁρεβουάρ—καὶ μὴν ἀργῆς
ἢ νύχτα προχωρεῖ.

ΣΕΛΗΝΗ (Ὡσαύτως).

Ὁρεβουάρ—θὰ σέ χαρῶ,
ἀγάπη μου χρυσή.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὡσαύτως).

Ὁρεβουάρ—θὰ λαχταρῶ
ὡς ποῦ νὰ ῥθῆς ἐσύ.

ΣΕΛΗΝΗ (᾽Ωσαύτως).

Ορεβουάξ—Ὡχ ῥῆῶ εὐθὺς
ἀπὸ τὸν οὐρανό.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (᾽Ωσαύτως).

Ορεβουάξ—κί' ἂν δὲν ἔλθῃς
Ὡχ κίψω τὸ βουνό!...

(Ἀποστέλλουσι πρὸς ἀλλήλους ἀσπασμούς διὰ τῶν χει-
ρῶν καὶ ἀποχωρίζονται).

(Λύλαια).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τὸ ἐσωτερικὸν σπηλαίου. Σκότος βαθύ.—Εἰσέρχεται ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ
ἀσθμαίνων· φέρει τελείαν περιβολὴν ἐπισήμου παρουσιάσεως, μο-
νύαλον, ράβδον πολυτελεῆ, ἓνα φανὸν ἀνημμένον καὶ δίπτυον ὑπὸ
μάλης.—Ἔχει μετατρέψει τὴν γενειάδα του εἰς παραγναθίδος καὶ
εἶναι ἐπιμελῶς κεκομωμένος).

ΣΚΗΝΗ Α΄.

"Ἡφαιστος (Μόνος).

Χῶχ! ... μὰ τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, τέτοιας λογῆς τρεχάματα
κουράζουνε καὶ τοὺς Θεοὺς ἀκόμα ῥς τὰ γεράματα.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ Ἡφαιστος, ἓνας Θεὸς μεγάλος ;
μοῦ φαίνεται πῶς ἀλλάξα κ' ἔγινα κάποιος ἄλλος !...
Καὶ μήπως ἔχω ἄδικο ; ἀπὸ τῆ γέννησί μου
ἐφάνηκε ἡ τύχη μου καὶ ἡ μαύρη προκοπή μου.

[3364]

Με δίχως λόγο καὶ ἀφορμὴ, τὸ πόδι τοῦ μπαμπάκη,
 μου δίνει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ καὶ πέφτω εἰς τὴ Θράκη
 καὶ σπάζω τὸ ποδᾶρι μου, καὶ γιγλοσκατεύομαι,
 κατόπιν—ἄλλη μιὰ κλωτσιὰ φρικτότερη—πανδρεύομαι
 καὶ παίρνω μιὰ σουρουκλεμέ, τάχα θεὰ ἔς τὰ κάλλη,
 μὲ ἔς τὴν καρδιά της ὄχεντρα, νυφίτσα καὶ τσακάλι,
 καὶ ἔς ὅλα τᾶλλα ἄβυσσος, καὶ ἄπειρον, καὶ χάος,
 γιὰ νᾶχω κι' ἄλλα βάσανα μαζί της ἀεννάως,
 καὶ νὰ γυρίζω μὲ ψηλὰ καπέλλα καὶ μὲ φράκα
 καὶ ὄλοι νὰ περνᾶν ἐμέ, τὸν Ἑφαιστο, γιὰ βλάκα!
 Αἶ, μὰ τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ, μιὰ τέτοια δυστυχία
 ἔμπορεῖ νὰ φέρῃ θάνατο καὶ τὴν ἀθανασία!...

(Παρατηρεῖ τὴν περιβολὴν του).

Θυρῶ πῶς εἶμαι κομ-ιλ-φῶ...κι' αὐτὴ ἡ γενειάδα μου
 σκορπιέται μεγαλοπρεπῶς ἐπάνω ἔς τὴ βελάδα μου.
 Στοίχημα βάζω τῆς μασιχίς καὶ ὅλο τὸ καμίνι μου,
 πῶς ἔταν ἔτσι θὰ μὲ ἰδῇ ἡ προσφιλές Σελήνη μου
 μ' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι γονατιστὸν μπροστά της,
 ἀπὸ τὸ τόσο ξαφνικὸ θὰ χάσῃ τὰ μυκλά της.
 Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ—τί ἔχεις, τί γυρεύεις,
 τῆς γυναικὸς ὑπόσχεσι ποτέ σου μὴ πιστεύης—
 ἐπῆρα καὶ τὸ δίκτυ μου τὸ φοβερὸ μαζί μου,
 τὴν πρώτη καὶ ἱστορικὴ αὐτὴ ἐφεύρεσί μου,
 ποῦ μοναχὰ γιὰ μιὰ νυχτιὰ ποῦ τ' ἀπλωσκα ἔς τὸ σπίτι
 ἄν τὰ ὀρτύκια πιάσθησαν ἔς αὐτὸ ἡ Ἀφροδίτη
 κι' ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς μὲ τὸ σπαθί, ὁ Ἄρης,
 ποῦ εἶναι προτιμότερο ἔς τὸ σπίτι σου νὰ πάρῃς
 τὸν Ἄδη καὶ τὸν τάρταρο ὀλόκληρον αἰῶνα,
 παρὰ αὐτὸν τὸν ἄθλιο καὶ τὸν ἀπατεῶνα!...
 Ποιὸς ξεύρει ἂν ἡ φίλη μου ἅμα βρεθῇ μπροστά μου
 δὲν μὲ εὐρῇ τοῦ γούστου της μ' αὐτὴ τὴ φορεσιά μου,

τὴν πιάσουν τὰ καπρίτσια τῆς κ' ἢ ἰδιοτροπία
καὶ μὲ ἀφήση ἔξαφνα εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα.
Μὰ τώρα, μὲ τὴν πονηρὴ αὐτὴ ἐφεύρεσί μου
θὰ πέση εὐκολώτερα εἰς τὴ διάθεσί μου,
καὶ ἂν πιασθῆκα ἔς τὰ γκίστρι τῆς ἐγὼ σὰν παλαμίδα,
θὲ νὰ πιασθῆ ἔς τὸ δίκτυ μου κ' ἐκείνη σὰν μαρίδα.

(Ἀπλώνει τὸ δίκτυον εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου).

*Ἄς σβύσω τὸ φανάρι μου· καλήτερα σκοτάδι·
Γυρίζουν βρωμοσατύροι ἔς τὸ δάσος κάθε βράδυ
ποῦ τῆς νεράιδες κυνηγοῦν τῆς εὐμορφαις νὰ πιάσουν,
καὶ ἂν μᾶς πάρουν μυρωδιὰ τὸν κόσμον θὰ χαλάσουν...

(Σβύνει τὸν φανόν).

Αἱ, τώρα εἶναι περιττὸν μόνος ἐδῶ νὰ μείνω·
ἄς πάω ἔξω νὰ σταθῶ καὶ νὰ τὴν περιμείνω.

(Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ σπηλαίου ψηλαφητί.
Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσέρχεται ἐκεῖθεν ἡ
Ἀφροδίτη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀντιπαρέρ-
χονται χωρὶς νὰ ἐννοήσωσι τὴν παρουσίαν ἀλλή-
λων.—Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ προχωρεῖ ὀλίγον καὶ ἴσταται.—
Ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ ἀκολουθεῖ ὀλίγον ταύτην ὀσφραινόμε-
νος τὸν ἀέρα, ἴσταται δὲ εἰς ἀπόστασιν ἀκροώμενος).

Σ Κ Η Ν Η Β.

Ἡφαίστος, Ἀφροδίτη καὶ μετὰ μικρὸν Ἄρης.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Τί σκότος, μὰ τὸν ἔρωτα ! κ' ἢ νύκτα ἂν τ' αὐξήση,
εἶν' εὐκόλο καὶ μὰ θεὰ νὰ πέση νὰ κτυπήση.

[3366]

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Θαρρῶ ὅτι ἐπέρασε ἀπὸ κοντὰ μου κᾶτι
κ' ἐκτύπησε ἔς τὴ μύτη μου μιὰ μπούχα μυρωδάτη.

(Ἀκροᾶται καὶ ὀσφραίνεται).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀκρωμένη καθ' ἑαυτήν).

Θαρρῶ πῶς βῆμα ἤκουσα... ἀλλὰ κανεὶς δὲν φαίνεται.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (᾽Ωσαύτως).

Μὰ δὲν ἀκούω τίποτε, κι' αὐτὸ μου κατοφαίνεται.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (᾽Ωσαύτως).

Δὲν εἶν' κανεὶς.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (᾽Ωσαύτως).

Δὲν εἶν' κάμμισά. Ποιὰ ἄλλη θὰ μ' ἐζήτει ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (᾽Ωσαύτως).

Μ' ἐγέλασε ἡ ἀκοή.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (᾽Ωσαύτως).

Μ' ἐγέλασε ἡ μύτη.

Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ προχωροῦσα ἔτι συναντιᾷ λίθον ἐφ' οὗ κάθηται.—Ἡ ΗΦΑΙΣΤΟΣ προχωρῶν βραδέως πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ σπηλαίου, διέρχεται ἐγγύς τοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσερχομένου ψηλαφητὶ ΑΡΕΩΣ.—Ἡ ΑΡΗΣ προχω εἰ, ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ ἴσταται καὶ ἀκροᾶται).

ΑΡΗΣ (Κατ' ἰδίαν).

Ἄ, μὰ τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, πρωτοφανὲς σκοτάδι...

δὲν θὰ ὑπάρχη σὰν αὐτὸ οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν Ἄδη.

Τάχα νὰ ἐφθασε ἐδῶ ἐκείνη ἡ Ἀφροδίτη,

ἢ μήπως καὶ ὁ Ἡφαίστος τὴν ἔστειλε ἔς τὸ σπιτί ;

(Ἰσταται καὶ ἀκροᾶται).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Ἡ βρίζεται τὸ πνεῦμά μου πολὺ ἐρεθισμένο,

ἢ περὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ θὰ εἶναι στοιχειωμένο !

Μοῦ φαίνεται πῶς τῆ στιγμῇ τοῦ βγαίνω ἀπὸ 'δῶ πέρα,
αἰσθάνομαι 'ς τὰ μούτρα μου ἀλλοιωτικὸν ἄερα,
καὶ μυρωδιὰς, καθὼς κ' ὑταίς τοῦ 'βρίσκονται 'ς τὸ σπίτι
καὶ βάζει 'ς τὰ μαγκούφια τῆς τὰ ρούχα ἡ 'Αφροδίτη.
Περίεργο ! θὰ μὲ γελᾷ κ' ἡ μύτη καὶ τ' αὐτιά μου.

ΑΡΗΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Νομίζω ὅτι ἤκουσα περπατήσιὰ κοντά μου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν, ἀκρωμένη).

"Ἦκουσα βήματα...

ΑΡΗΣ ('Ομοίως).

Σιγὴ καὶ ἡσυχία πάλι...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ('Ωσαύτως).

Μὰ εἶναι νὰ γελᾷ κάνεις μ' αὐτό μου τὸ κεφάλι.

Τρέχα μὲ τὰ φαντάσματα λογαριασμοῦ νὰ πάρης.

(Ἀπέρχεται βηματίζων ἀνεπιφυλάκτως καὶ βραδέως).

ΑΡΗΣ ('Ακροώμενος, καθ' ἑαυτόν).

"Ἡ 'Αφροδίτη ἔρχεται: .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ('Ωσαύτως).

"Α .. ἔρχεται ὁ "Αρης...

(Κατευθύνονται ἀμφότεροι πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ σπη-
λαίου, ὅθεν ἠκούσθη τὸ βῆμα τοῦ 'Ηφαίστου καὶ
συναντῶνται).

Σ Κ Η Ν Η Γ.

"Αρης, 'Αφροδίτη.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Αρη μου !

ΑΡΗΣ

Ἀφροδίτη μου !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Σὺ εἶσαι, ἥρωά μου ;

ΑΡΗΣ

Ἐγὼ ὀλόκληρος, χρυσῆ καὶ προσφιλὲς θεά μου.

(Προχωροῦσιν ἀμφότεροι πρὸς τὸ βᾶθος τοῦ σπηλαιίου).

Ἀλλὰ, αὐτὸ τὸ σπηλαιὸν τὸ ἔρημον καὶ μόνον
εἶναι καταλληλότετον δι' ἔρωτας δαϊμόνων...

Ἄς φύγωμεν, ὦραία μου, λοιπὸν δι' ἄλλο μέρος.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὴ εἶσαι ἰδιότροπος ὁ ἀληθὴς ὁ ἔρωσ

ἔμπορεῖ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸ νὰ φέρῃ εἰς τὸν ἄδην,
νὰ δώσῃ ἔς τὴ φωτιὰ δροσιὰ καὶ λάμψι ἔς τὸ σκοτάδι,
ὅπως καὶ ἔταν λείπη αὐτὸς τὸ πᾶν ἀλλάζει φάσι,
καὶ οὐτ' ἀνθη ἔχει περὶ ἢ γῆ, οὐτ' εὐμορφικὴς ἢ πλάσι.

ΑΡΗΣ

ὦ, ναί. Μὰ, Ἀφροδίτη μου, δὲν εἶσαι καὶ δική μου;
γιὰ σκέψου παλὶ τί θὰ εἰποῦν ὅσοι σὲ ἰδοῦν μαζί μου.

Τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον ποτέ μου δὲν ξεχάνω
τὸ σκάνδαλον ποῦ ἔγινε ἔς τὸν Ὀλυμπον ἐπάνω
τῆ νύκτα ποῦ μᾶς ἔπιασε ὁ Ἥφαιστος ἔς τὸ δίχτυ !
μὰ τὴν ἀθανασίαν μας, ἐκεῖνο τὸ ξενύκτι
μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ σὺ δὲν τῶχεις λησμονήσει.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τι θέλει Ἥφαιστος ἐδῶ τὰ δίχτυα νὰ μᾶς στήσῃ ;
Αὐτὸς ἐξετρελλάθηκε, ψυχὴ μου, μὲ τ' ἀστέρια·
αὐτὸς γυρίζει σὺν τρελλὸς μὲ κυσῆια εἰς τὰ χέρια,
καὶ ἀφίνει τοῦ Ὀλύμπου μᾶς τὰ μαλακὰ παπλώματα
γιὰ νὰ κυλιέται σὺν τρελλὸς τῆς νύκταις μὲς ἔς τὰ χώματα.
Εἶναι λοιπὸν νὰ σκέπτεται κανεὶς γι' αὐτὸν ἀκόμα ;...

(Μετὰ τρυφεροῦ παραπόνου).

Δὲν μ' ἀγαπᾷς... Δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ ἴδιόν σου τὸ στόμα
 ποῦ ἔλλοτε μοῦ ἔλεγε ἀγάπης λόγια τόσα ;
 Δὲν εἶναι ἄρα γε αὐτὴ ἡ ἴδια σου ἡ γλῶσσα,
 ποῦ μ' ἔκαμε νὰ κουνιγῶ πολλάκις τὴ σκιά σου
 καὶ ν' ἀγαπῶ τὴ μουσικὴ ποῦ κάνουν τὰ σπαθιά σου ;

(Κλαίει).

Ἄχ, Ἄρη ! μὴ μοῦ λέγῃς περὶ, χρυσέ μου, τέτοια λόγια.

ΑΡΗΣ

Ἄλλὰ ἐκεῖνος ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί μιλεῖς γι' αὐτὸν τὸν κουτομύγια ;
 Σὺ, Ἄρη, οὔτε νὰ μιλήσῃς γιὰ τέτοιοιόν σου ἀρμόζει,
 ἕνα σακάτη, γύφτακα, κουτσὸν καὶ καταγκιόζη.
 Σὺ, εἶσαι νέος κόμ-ιλ-ρό μὲ τὴ γλυκεριὰ μορφὴ σου.
 Καὶ μάλιστα ὅταν περνᾷς καὶ τρίβεις τὸ σπαθί σου,
 ποῦ μὲ τῆς νότταις 'πίσω σου βροντοκοπάει 'ς τὸ γῶμα,
 ἤθελα νὰ ἔχῃς γύρω σου χίλια σπαθιά ἀκόμα,
 καὶ ἐγὼ νὰ εἶχα χίλια αὐτὰ καὶ αἰώνια ἡσυχία
 ν' ἀκούω τὴ μαγευτικὴ ἐκείνη συναυλία.

(Κλαίουσα)..

Γιατί, σκληρέ, μὲ ἔκαμες μ' αὐτὰ νὰ σ' ἀγαπήσω ;
 Τώρα τῆς τόσαις χάραις σου πῶς θές νὰ λησμονήσω ;
 Γιατί μοῦ προφροσίζεσαι καὶ κάνεις πῶς φοβεῖσαι
 ποῦ τόσο ἀρειμάνιος καὶ τόσο ἥρωας εἶσαι ;

ΑΡΗΣ

Καὶ ποῖός 'μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ, θεά, 'ς τὴ θέλησί σου ;
 ποῖός ἀνθρώπος καὶ ποῖός θεός πολέμησε μαζί σου,
 καὶ δὲν ἠσθάνθη 'ς τὴ στιγμὴ μέσα 'ς τὰ στήθη πόνου
 μὲ ἕνα μόνον γέλοιο σὺ καὶ ἕνα σου βλέμμα μόνον,

καὶ ποῖός θὰ γεννηθῆ, ποτε εἰς τὴν εὐμορφιά σου ξένος
 ποῦ νὰ μὴ πέσῃ, ὡ θεά, μπροστά σου νικημένος;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀκροωμένη).

Ἀκούω κάποιον θόρυβον... σιγότερα ὀμιλεῖ...

ΑΡΗΣ (Ὁσαύτως).

Θὰ εἶναι Σάτυρος κανεῖς, ἀγαπητή μου φίλη;
 ἔχῃ φοβῆσαι, μὴ στιγμὴ περιμένε· πιγαίνω
 νὰ ἰδῶ τί τρέχει...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γρήγορα, κ' ἐγὼ σὲ περιμένω.

ΑΡΗΣ (Ἀπερχόμενος ψηλαφητὶ καθ' ἑαυτὸν)..

Καλλήτερα νὰ πολεμῶς μὲ χιλιάδας δέκα
 τιτᾶνας, γίγαντας, μαμούθ, παρὰ μὲ μιὰ γυναῖκα
 μὲ τοὺς τιτᾶνας ἠμπορεῖς καὶ μιὰ μάχη νᾶχῃς,
 μὲ τὴ γυναῖκα τίποτε — θὰ πέσῃς πρὸ τῆς μάχης!

(Ἐξέρχεται).

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Ἀφροδίτη (Μόνη).

Νό, τέτοιοι εἶναι εἰς τὴν ἀρχή, ὡς ποῦ νὰ πιάσουν σχέσεις
 χίλια γλυκοκουτσάγματα καὶ χίλιαι ὑποσχέσεις,
 καὶ στεναγμούς καὶ δάκρυα καὶ χίλια σῦρε κ' ἔλα...

«δὲν μ' ἀγαπᾷς, καὶ θὰ χαθῶ καὶ θὰ μὲ πιάσῃ τρελλὰ
 «καὶ ἂν ἀγαπήσῃς ἄλλοτε θὰ σκάζω ἀπὸ τὴ ζήλεια...»

σοῦ τάζουνε γονατιστοὶ λαγούς μὲ πετροχήλια,
 καὶ ὕστερα, κυρία μου, ἀπὸ ὀλίγο χρόνο
 σοῦ δείχνουνε πῶς ἀγαποῦν τὸν ἑαυτὸ τους μόνο!

Ἄ, ἔτσι ; ἔπαυσαι λοιπὸν νὰ μ' ἀγαπᾷς, κύρ Ἄρη;
 ἤσυχασε· τῶρα θὰ ἰδῆς ποῖά θὰ σοῦ κάνω χάρι...
 Ὅπου κι' ἂν εἶναι ἔρχεται... θὰ μάθῃ πῶς τὰ πείσματα
 ἔς τὴν Ἀφροδίτῃ δὲν περνοῦν καὶ τὰ καπριτσαίσματα.
 Τώρα νὰ ἰδοῦμε τί θὰ εἰπῇ ὁ φίλος ἔταν μάθῃ
 πῶς ἐβαρέθηκα κ' ἐγὼ τὰ παλαιά μου πάθῃ,
 πῶς ἀγαπῶ ἔς τὸ σπῆτι μου νὰ κάθῃμαι νὰ ὑφαίνω,
 καὶ γιὰ τὸ συζυγούλη μου τὸν Ἡφαιστο πεθαίνω.

(Κάθεται ἐπὶ τοῦ λίθου καὶ ἄδει).*

Βαρέθηκα νὰ τριγυρνῶ
 ἔς τὸν κόσμον καθὲ βράδυ
 θ' ἀρχίσω νὰ κουτσοπερνῶ
 στιμόνι καὶ ὑφάδι.

Θὰ ἔχω τῶρα τακτικὰ
 τὸν ἀργαλιὸ στημένο,
 καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὰ πανικὰ
 μονάχη μου θὰ ὑφαίνω!

(Ὁ Ἡφαιστος εἰσέρχεται βραδέως καὶ ἀκροᾶται περιχαρῆς).

Σ Κ Η Ν Η Ε'

Ἡφαιστος, Ἀφροδίτη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

ὦ !... ἡ Σελήνη !... Οὐρανὲ καὶ Ἄδη !... Νά τη, νά τη!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀκροωμένη, καθ' ἑαυτήν).

Ὁ Ἄρης ἔρχεται... ἐμπρός, τὸ δεύτερο κομμάτι.

* Τὸ ἄσμα δύναται καὶ νὰ ἀπαγγελθῇ καταλλήλως παρὰ τῆς ἡθοιοιοῦ.

γιατί θαρρῶ σιγά-σιγά πῶς κ' ἡ ζωὴ μου σβύνει,
γιατί θαρρῶ πῶς ἔπιασα 'ς δλόκληρο καμίνι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

"Ἐτσι, νὰ σκάσης !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μίλησε, θεὰ ἀγαπημένη,
γιατί ἡ δόλια μου καρδιά, ἡ χιλοτροπημένη,
πὸν κάθε λόγο ποῦ μοῦ λές, χρυσῆ μου περιστέρα,
τὸν ξαναλέει μὲ μουσικὴ σὺν γκαΐδα καὶ φλογέρα !...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Χά, χά, χά, χάχ !. . Ἐτσι λοιπὸν νὰ μάθῃ ν' ἀγαπάῃ.
Μὲ τέτοια λόγια φλογερὰ πρώτη φορά 'μιλοῖει.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Δὲν μοῦ 'μιλεῖς, ἀγάπη μου ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀποτόμως).

"Οχι !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γιατί, ψυχὴ μου ;

Δὲν εἶπες πῶς τρελλαίνεσαι νὰ κάθεται μαζί μου ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

"Εγώ ; χά, χά !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐσύ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Χώ, χῶ !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὴ θέλῃς νὰ γελάσης

μὲ τὴν ἀθλία μου καρδιά...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Χι χι !

[3374]

(Καθ' ἑαυτήν).

Ἐκεῖ ! νὰ σκάσης !

(Τῷ Ἡφαίστῳ).

Ἐγὼ δὲν ἤπανε κανεὶς ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κάνεις, σοῦ τὸ μυνύω·

Εἶμεθα μόνον ἐντελῶς, ψυχὴ μου, καὶ οἱ δύο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Μετὰ πείσματος).

Ἀλλὰ τὸ σκότος τὸ πολὺ ἔς τὰ νεῦρα σὲ πειράζει.

Ἀλήθεια, αἶ ; . . . πειράζεσαι ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καθόλου δὲν μὲ νοιάζει.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Δὲν εἶπες ἔτσι ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ποιὸς, καλέ ; ἐγὼ ; !... γιὰ τὸ σκοτάδι ;...

Ποτέ ! ἐγὼ μπορῶ μὲ σὲ νὰ ζήσω καὶ ἔς τὸν Ἄδη·

ἐγὼ μπορῶ γιὰ χάρι σου, λουλοῦδι μου δεσφάτο,

νὰ ζήσω μὲς ἔς τὰ πόδια σου χωμένος σὰν τὸ γάτο.

Δὲν φθάνουν τὰ ματάκια σου ποῦ λάμπουν σὰν ἀστέρια ;...

Ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ φῶς νὰ σοῦ φιλῶ τὰ χέρια ; ...

(Λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Ἀφροδίτης).

Νά 'το !... τὸ βρήκα !... τὸ 'πιασα ἐγὼ χωρὶς φανάρι !...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της).

Οὔφ !... ἀηδίας !... ἔλα δά !... γιὰ κάμε μας τὴ χάρι !...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Τί παιχνιδιάρη ! ἄφησε τὸ ἄστρο της νὰ φέξη

μονάχο του ἔς τὸν οὐρανὸ καὶ ἦλθε γιὰ νὰ παίξη !

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἐγώ ; ! χά, χά !

(Καθ' ἑαυτήν).

Νὰ σκάσης !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Τί συμβαίνει

κι' ἄλλαξε γνώμη ;!

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην).

Καὶ γιατί ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γιατ' εἶμαι πανδρευμένη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γι' αὐτὸ σκοτίζεσαι λοιπόν ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πῶς δά ; καὶ τό 'χεις ἄγιο ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γι' αὐτὸν τὸ βλάκα ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὴ μιλήσῃς γι' αὐτὸν γιατί θὰ φύγω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Νὰ μὴ μιλήσω ; Οὐρανέ ! καὶ εἴν' ἀλήθεια-τάχα,

ὅτι ἀκόμη χάνεσαι γιὰ ἓνα τέτοιο χάχα ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καλὸς κακὸς εἶναι γιὰ 'μέ καὶ γιὰ λογαριασμό μου.

Καὶ ἐπὶ τέλους, κύριε, τὸν ἔχω σύζυγό μου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σύζυγος ; ! αἶ, καὶ ὕστερα ; μὲ γελά σου, μὲ χαρά σου

νὰ μὴν ἡξέυρη μοναχὰ τὰ ἰδιαιτέρὰ σου.

Εεύρεις, ἢ λέξεις σύζυγος εἶναι σχεδὸν ἡ μὴν.

Ποῦναι πολὺ ἐλαστικὴ καὶ εὐκολοτεντώνει . .

Πῶς ; ἡ γυναῖκες πάντοτε πρέπει νὰ εἶναι θύματα ;
 δὲν ἔμπροσθὺν νὰ κάνουνε κι' αὐταῖς πρᾶξιμοπῆματα ;
 Ὁ γάμος εἰς τὴν σύζυγον δὲν δίδει κυριότητα,
 ἐν τούτοις δὲν τῆς ἀφαιρεῖ καὶ τὴν ἀτομικότητα,
 κι' ἀφοῦ ἡ φύσις ἔδωκε καὶ εἰς αὐτὴν κεφάλι,
 χεῖρα, ποῦδ' ἄρα καὶ λοιπὰ, δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ,
 πῶς ὅσους νόμους περιττοὺς ὁ ἄνδρας καὶ ἂν τῆς φτιάχνῃ,
 ἐκεῖνη, θ' ἔλθῃ ἐλεύθερη τὰ κέφια τῆς νὰ κάνη !
 Ὅριστε ; ἔγω δίκαιον ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἀλήθεια.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Καὶ ὁ ἔρωσ

εἰς τὴν καρδίᾳ τῆς ἔμπορεῖ νὰ μπαίνη ἐλευθέρως,
 καὶ νὰ σπουδάζῃ διαρκῶς ἐκεῖ καθὼς εἰς λύκειον,
 χωρὶς νὰ διδῇ δίδακτρα ἔς τὸν ἄνδρα τῆς κ' ἐνοίκιον !

(Καθ' ἑαυτόν).

Ἀλλοίμονον ! κ' εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ τὰ θύματα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Τί ἔκφρασις ! τί λογικὴ καὶ τί ἐπιχειρήματα !

Πρώτην φορὰν μού ὁμιλεῖ τόσον σοφὰ ὁ Ἄρης.

(Πρὸς τὸν Ἡφαιστον).

Ἄ, τέτοιος γάμος, μάλιστα θὰ εἶναι ὅλος χάρις.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀκούς ἐκεῖ ;! κι' ὅλος χαρά...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κι' ὅλος χαρά, ἀλήθεια.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί σύζυγος μού κοπῶνξς λοιπὸν καὶ κολοκύθια !

ἀφοῦ τ' ἀρέσει ἡ γωνιά, ἄς κάθηται ἔς τὸ σπίτι.

[3377]

(Καθ' ἑαυτόν).

Πῶ, πῶ, καὶ ποῦ νὰ τ' ἀκουε αὐτὰ ἢ Ἀφροδίτη!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

Ἦθελα νὰ ἶσα τὸν κουτσὸν ἐδῶ, τὸν κουτομύγνα,
ν' ἀκούσῃ τέτοια λογικὴ καὶ τέτοια σοφὰ λόγια.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀκόμη σκέπτεσαι λοιπὸν καὶ δὲν ἀπορραϊζεῖς ;
Μπορεῖς ἐστὶ τὸν ἄνδρα σου νὰ τὸν περιορίζῃς ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἀλήθεια.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πῶς χωνεύεις σὺ ἐκείνου τὰ καμώματα ;
τάχα δὲν ἔχετε καὶ οἱ δύο τὰ ἴδια δικαιώματα ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πῶς τάχα ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Θῆσαι πάντοτε μαζί του σκλαβωμένη ;
νὰ γίνῃς ἀνεξάρτητη καὶ χειραφετημένη·
νὰ φεύγῃς ἀπ' τὸν ἄνδρα σου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ·
νὰ τρέχῃς ὅπου σοῦ ῥχεται καὶ ὅπου σοῦ καπνίζει·
νὰ πιάσῃς μὲ τὴν πόζα σου καὶ μὲ τὴν ἑρηφάνεια σου,
νὰ τοῦ φορέσῃς μάλιστα καὶ τὰ παληὰ φουστάνια σου,
νὰ τριξῇς μὲ τὸ ἄγριο τὰ λόγια σου λιγάκι
καὶ νὰ σηκώσῃς ἕξαφνα ἴδικό σου μπαεράκι !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μπορεῖ νὰ στρίψῃ τὰ μυαλὰ καὶ τῆς θεᾶς τῆς Ἥρας.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Λαμβάνων τὴν χειρὰ τῆς).

Δέσε τα κόμβο ὅλα αὐτὰ, τὰ ξεύρω ἐκ τῆς πείρας...

Μὲ ἄλλα λόγια δῆλα δὴ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ φύσις
νὰ ἔχῃς καὶ ἓνα ἔραστή, καὶ δέκα ἂν θελήσῃς,

καὶ ἂν θυμῶν ἡ ἄνδρας σου, καὶ ἂν σὲ φοβερίζῃ,
δόςσε του πέντε φάσκελα καὶ ἀπὸ τῶν νῆα σφυρίζῃ!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἀλήθεια· θέλει λατρευτὰς πολλοὺς ἢ ὠραιότης μου,
ὅπως ἡ γενναϊότης σου φρονεῖ...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν χαριέντως).

Ἡ γενναϊότης μου!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πρὸ πάντων δὲ ὁ ἔραστής, ὅπόταν εἶν' οὐράνιος
καὶ ἀρειμάνιος ὡς σύ...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὡς ἄνω).

Ἀλήθεια· ἀρειμάνιος!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ ὅταν ἔχῃ, χάριτας καὶ τόσα προτερήματα
καὶ ξυρῆ στρατηγήματα...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὡς ἄνω).

Σπουδαῖα στρατηγήματα!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ ὅταν μάλιστα κρῆτῃ, δόρου χωρὶς ἀσπίδα...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὡς ἄνω).

Ἄ, ἔ, ἢ ἂν τρέπεται νῆα εἰπῆ, βεβαίως τὴν τσιμπίδα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ γίνονται γι' αὐτὴν εἰς τὴ γῆ, τόσαις χιλιάδαις φόνου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὡς ἄνω).

Θελεὶ νῆα εἰπῆ, τοὺς κεραυνοὺς ποῦ κοπανῶ εἰς τὰ μόνου.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Γιὰ τοῦτο σ' ἀγαπῶ καὶ ἐγώ, θεέ μου ὠραιότατε,

ἤρωα, ἀρειμάνιε, λαμπρὲ καὶ γενναϊότατε,

γι' αὐτὸ τρελλαίνομαι γιὰ σέ, θεέ περικουλόζε,

μπελικόζαφουμ. μπελιτσε ἐτ' ἐκστρα γκενεροῦζε,

{3379}

γι' αὐτὸ θὰ βρῖσκωμαι κ' ἐγὼ σιμὰ σου νύκτα ἡμέρα,
ν' ἀφίνω καὶ τὸν ἄνδρα μου νὰ κτυπῶνθ' ἀέρα,
καὶ εἰς τὸ τέλος ἐντελῶς, θάρρῶ, θὰ τὸν ἀφήσω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Δόσε του μούντζαις ἀπὸ ἔμπρὸς καὶ φάσκελ' ἀπὸ πίσω
καὶ ἄφ' τὸν τῆ βλακεία του μονάχος νὰ τῆ χαιρέται.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ μ' ἀγαπᾷ!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ—ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Χά, χά, χά, χά!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μ' αὐτὸς δὲν ὑποφέρεται!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ θέλει νὰ τὸν ἀγαπῶ!...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐδῶ τὸ κάνει ροῦδο!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί βλάκας!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί ἡλίθιος!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί ζῶν!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί κοροῖδο!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Εἶναι σκληρὸν νὰ χάνεται τέτοια εὐμορφιά καὶ χάρι
μὲ ἓνα τέτοιο κάθαρμα καὶ τέτοιον ξεκουτιάρη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σκληρό;! δὲν λές καὶ φοβερό; δὲν λές καὶ δηλητήριο
νὰ ζῆς ἐσύ, τέτοια θεά, μὲ τέτοιον ἀλητήριο;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄχ, νκί... γί' αὐτὸ κ' ἐγὼ λοιπὸν ..

(Θωπεύει τὸν Ἥφαιστον εἰς τὰς παρειάς, ὅστις προτείνει ταύτας εὐαρέστως. Συναντῶσα τοὺς μύστακας αὐτοῦ μένει ἔκκληκτος)

Ἄ !... ὦ !... τί ἔχεις βάλει;!

μὴν ἀλλάξεις μὲ Σάτυρον κατένα τὸ κεφάλι ;

Τί εἶν' αὐτὸ ὅπου κρατῶ ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Χαριέντως).

Ἄπλούστατα, μουστάκι...

μὰ περὶ σιγά, κυρία μου, γιὰτὶ πονεῖ λιγὰκι...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μεταμορφώθηκες λοιπὸν διὰ νὰ μὲ τρομάξεις ;

Ὅχι... σὲ θέλω ἀμούστακον ἐγὼ... νὰ τὰ πετάξεις !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Νὰ νὰ πετάξω ;!... ἀλλὰ πῶς ; ἀλλοίμονο ἔς ἐμένε !

εἶναι γερὰ ἔς τῆ θέσι τους, ψυχὴ μου, κολλημένα

ἐν ὅμως σὲ δυσχρεστοῦν, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω,

μπορῶ νὰ πιάσω αὐριο εὐθύς νὰ τὰ ξουρίσω..

(Συλλαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς Ἀφροδίτης, ἀποπειρωμένης νὰ συλλάβῃ τοὺς μύστακας του).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὰ μὴ κρατῆς τὸ χέρι μου !...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τί ιδιοτροπία !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Δὲν θέλω εἰς τὰ χεῖλη σου μιὰ τέτοια ἀηδία,

καὶ ἀγκάθια τέτοια....

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὰ κ' ἐγὼ τὰγκάθια τὰ συχαινομαί.

Ἴδου ὁ λύγος μάλιστα, κυρά μου, ποῦ τρελλαίνομαί

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Ἡμιεγείρεται κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν του καὶ κραυγάζων).

ὦ !... Οὐρανὲ καὶ Ἄδῃ ! ..

Τί συμφυρὰ !... τί τραμερὸ γιὰ μέ αὐτὸ τὸ βροῦδον ;...

(Ὁλολύζει .

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐντρομος, καθ' ἑαυτήν).

Ἐχάθηκα !... Ὁ Ἡφαιστος !... ἐκεῖνος... ἡ φωνή του !...

Κατὰ !... Ὀνειρεύομαι ;... πῶς βρισκόμαι μαζί του ;

(Ἐγείρεται σιγὰ καὶ ἀποχωρεῖ ἐκ τοῦ λίθου).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Κλαυθμοῦς).

Μοῦ ἔλαμες πολὺ κακὸ.. μεγάλην δυστυχίαν ..

διέπραξες εἰς τὰ μούτρα μου φρικτὴν λεηλασίαν...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἀποχωροῦσα ὀλονέν καθ' ἑαυτήν).

Ὅσον νὰ καθοῦν τὰ μούτρα σου !... Καὶ πῶς νὰ φύγω τώρα ;

(Διευθύνεται ψηλαφῆτι πρὸς τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐπιπὼν αὐτῇ τὴ συμφυρὰ ζήτησθα τίσιν ὄρα ;...

Καὶ τώρα ἄχ ! τί θὰ γενῶ ; ἢ τὸ μισὸν θ' ἀφήσω,

ἢ πρέπει περὶ ὀλόκληρο εὐθὺς νὰ τὸ ξουρίσω,

καὶ νὰ με ἴδωσιν εἰς τὸν Ὀλυμπον ὡς Φράγκο, ὡς Ἐγκλέζο !...

Νὰ τί θὰ εἶπῃ νὰ κάθωμαι μὲ θηλυκὰ νὰ παίζω !...

(Ἄδει κλαυθμοῦς, μετατρέπων βαθμῶν τὸ ἄσμά του εἰς χαρίεν).*

Κακὸ ποῦ τὸ παθῶ ! τρανὸ κακὸ

ὅπου μοῦ ἔπεσε ἔξαφνικὸ ! . .

Τώρα θὰ βρισκόμαι καὶ μεθήμενος

ὡς γάτος ἀρωστὸς καὶ ψωριασμένος.

* Τὸ ἄσμα τοῦτο ἐν ἀνάγκῃ δύναται νὰ παραλειφθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

καὶ θὰ γελάῃ τώρα μ' ἐμέ
κάθε ἀθέατατη σουρουκλημέ !

Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ ! πῖ, πῖ, πῖ, πῖ !

Τί ρεζιλίκι ! καὶ τί 'ντροπή !

Τώρα, τρομάρα μου ! τί θὰ γενῶ
καὶ πῶς θὰ φρίνωμαι 'ς τὸν οὐρανό ;

Τί νὰ τὸ κάμω αὐτὸ τὸ κεφάλι
μὲ τέτοιο μούτσουνο, μὲ τέτοιο γάλι,
μὲ δέκα τρίχαις ἐδῶ κ' ἐκεῖ,

σὲν νὰ μοῦ τό 'φχαν οἱ ποντικοί !

Πῶ, πῶ, πῶ, πῶ ! πῖ, πῖ, πῖ, πῖ !

Τί ρεζιλίκι ! καὶ τί 'ντροπή !

'Αχ ! τώρα, ἀκαρδῆ, ἔλα κοντά,
ἔλα καὶ κάμε με πάλι νταντά·
ἔλα καὶ κόψε με χίλια κομμάτια,
ἔλα καὶ βγάλε μου τὰ δύο μου μάτια,
καὶ τὸ μουστάκι ἄς πάη νὰ χαθῆ,
ἔχω 'ς τὰ στήθη μου πόνο βαθύ .

πῖ, πῖ, πῖ, πῖ ! πῶ, πῶ, πῶ, πῶ !

γιατὶ τρελλαίνομαι... σὲ ἀγαπῶ !

"Αχ ! ἔλα, δόσε μου ἓνα φιλι
γι' ἀποζημίωσι, κόρη τρελλή !
ναί, φίλησέ με κ' ἐγὼ θὰ βγάλω
καὶ τὸ μαγκουφί μου ὅλο τὸ ἄλλο,
καὶ ἂν σ' ἀρέσω σπανὸς πολύ,
πιάνω καὶ γίνομαι σωστὸ γουλί !...

πῖ, πῖ, πῖ, πῖ ! πῶ, πῶ, πῶ, πῶ,

γιατὶ μ' ἐτρελλανες... σὲ ἀγαπῶ !...

(Πρὸς τὸν λίθον, νομίζων ὅτι κάθηται ἐτι ἐπ' αὐτοῦ ἡ
ὑποτιθεμένη Σελήνη).

'Ακοῦς λοιπὸν τῆς κλάψαις μου, σκληρῆ ! καὶ δὲν λυπεῖσαι ;
τί εἶσαι, πέτρα, μάρμαρο, ἀτσάλι ;... αἶ, τί εἶσαι ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.—

Θησαυρέ μου !..

Πόντα λοιπόν ἢ τρέχῃς σὺ κ' ἐγὼ ἢ σὲ γυρεύω ;

ΑΡΗΣ (Καθ' ἑαυτόν, ἔκπληκτος).

Ποῖα φωνή !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Χαριέντως).

Σὲ ἀγαπῶ πολὺ... καὶ σὲ λατρεύω ..

(Ἐναγκαλίζεται καὶ ἀσπάζεται τὸν Ἄρην).

ΑΡΗΣ (Βροντοβῶνως).

Κατάρρα !

(Γρονθοκοπεῖ τὸν Ἡφαιστον κατὰ κεφαλῆς).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Κλονούμενος).

Ποῖος κεραυνός !...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν, ἔντρομος).

ὦ οὐρανέ ! ἐχάθηκα !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Στροβιλιζόμενος).

Πιάστε με !... λιποθύμησα !... κοκτῆστε με . τρελλόθηκα !..

(Πίπτει χαμαὶ λιπόθυμος).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ὡς ἄνω).

Ἔπεσε...

ΑΡΗΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Ἄ ! ὁ Ἡφαιστος !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Καθ' ἑαυτήν).

— Νὰ φύγω...

ΑΡΗΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Ἡ φωνή του...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄρη μου !

ΑΡΗΣ

Εἰς' ἐδῶ λοιπόν ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ναί, ἦνεν καὶ μὲξί του.

Ἄς φύγωμεν...

(Προχωρεῖ πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἄρεως).

ΑΡΗΣ (᾽Ωσαύτως).

Πλησίασε ταχέως, πρὶν συνελθῆ.

(Προχωροῦσι πρὸς ἀλλήλους καὶ συναντῶνται ἐπὶ τοῦ δικτύου).

Σὺ εἶσαι ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ναί, προχώρησε...

ΑΡΗΣ (Λαμβάνων τὴν χειρὰ της)

Πῶς ἔτυχε νὰ ἔλθῃ ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τὸν ἔστειλε ἡ μοχθηρὰ Σελήνη, νὰ μᾶς εὔρῃ.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὅτ' εἴμ' ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἤξεύρει...

Ἄς φύγωμεν... καὶ διὰ σὲ ἀκόμη θ' ἀμφιβόλλῃ.

(Τὸ δίκτυον ἄρχεται ὑψούμενον βαθμηδὸν καὶ περικλεῖον αὐτούς. Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ἀποπειρωμένη νὰ προχωρήσῃ κωλύεται ὑπὸ τοῦ δικτύου).

Καὶ κερτεῖ τὰ πόδια μου... τί εἶναι τούτο πάλι ;

ΑΡΗΣ (᾽Ωσαύτως).

Καὶ τὰ ἴδικά μου...

(Κύπτουσιν ἀμφότεροι καὶ ψηλαφῶσι τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ βαθμηδὸν νὰ περιτυλίσῃ τὰ σώματά των).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ — ΑΡΗΣ (Ἐντρομοί).

Δίκτυον !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄχ ! εἴμεθα χαμένοι !

[3287]

ΑΡΗΣ

Κατάρξ ! εἴμεθα κ' οἱ δύο σὺν ποντικοῖς πιασμένοι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐναγωνίως).

Τὰ χέρια μου !... Βάλε λοιπὸν τὴ δύναμί σου, Ἄρη !

ΑΡΗΣ

Τὰ πόδια μου !... βάλε καὶ σὺ τὴν τόση σου τὴ χάρι !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ὦ, μὲ τυλίγει πλεῖστον καὶ ὅλο ἀναβαίνει.

ΑΡΗΣ

Σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο εἴμεθα καὶ ἄλλοτε πιασμένοι.

ὦ φρίκη !.. θὰ γελάσουνε μαζί μας πάλι... φρίκη !..

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Κλαίουσα)

Ἄρη μου ! νέο σκάνδαλο καὶ νέο ρεζίλι !..

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Συνερχόμενος βαθμυδόν).

Πάφ !... πούφ !... μωρέ ! κ' ἓνα θεὸ σκοτώνουν τέτοιοι κτύποι !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐντρομος καὶ κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Ἄρην).

Σηκώνεται...

ΑΡΗΣ

Σιώπησε ν' ἀκούσω τί θὰ εἶπῃ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἡμειγυρόμενος καὶ καθήμενος).

Τί ὄνειρα παράξενα καὶ μάταια καὶ φροῦδα !...

Εἶδα πῶς εἶχα ἓνα χαλκᾶ 'ς τὴ μύτη σὺν ἀρκοῦδα,

καὶ τάχα πῶς ἐχόρευα 'ς τὰ νύχια καὶ 'ς τὴ φτέρνα

κ' ἔκανα τούμπαις ἄξαφναις μὲ ντέφι καὶ λατέρνα ! ..

Ποῦ βρίσκομαι ;...

(Σκέπτεται καὶ μετὰ μικρὸν ἐγείρεται).

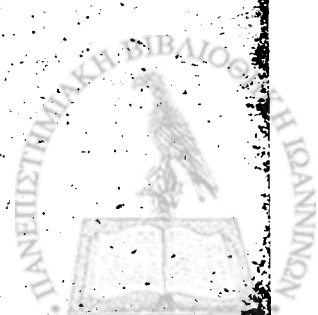
Ἄ, ἄ... καλὰ μοῦ ἦλθε λίγη ζάλη

ἀπ' τὸ βουνὸ ποῦ μοῦ 'πεσε ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι !

ὦ, τί ἀγάπη τρυφερὴ ποῦ μοῦχει ἡ Σελήνη !

τί χάρδια μελαγχολικά !... τί φίλημα ποῦ δίνει !..

[3388]

γὰρ νὰ ῥητοῖαι ὅτι ῥοκντεβοῦ κάνεις μ' αὐτὴν τῆ νέα,
ἢ κρῖνος πρέπει νὰ σορεῖ, ἢ περικεφαλαία !..

ΑΡΗΣ (Ἰδία, τῆ Ἀφροδίτῃ).

Ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισε.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ὡσαύτως).

Καὶ δὲν θὰ μᾶς γνωρίσει
ἐὰν τὸν καταφέρωμεν νὰ ἔλθῃ, νὰ μᾶς λύσει.

ΑΡΗΣ (Ὡς ἄνω).

Πρόσεξε μὲν τὴν πάθωμεν.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ὡς ἄνω).

Ἄ, ἦσυχος νὰ μείνης.

Θὰ πηδῶμεν τὸ πρόσωπον ἀκόμη τῆς Σελήνης.

(Πρὸς τὸν Ἥφαιστον).

Ἄσμα *

Ἡρακιστοῦλάχο !

ἩΦΑΙΣΤΟΣ. (Ἄδων).

Οὐρανέ !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἀγέπη μου !

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Θὰ σέσω !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Φῶς μου !

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Θὰ ξαναγκρεμισθῶ

καὶ θὰ λιποθυμήσω !

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην).

Σελήνη μου !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὁρατιέ μου !

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Παρηγοριά ν' ἐλπίδα μου !

* Τὸ ἄσμα τοῦτο δύναται καὶ ν' ἀπαγγελθῇ ἀπλῶς.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Πουλάκι μου κι' ἀηδόνι μου !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τρυγώνα ! πουλακίδα μου !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τί ἔπαθες καὶ μου 'πέσες
ἐξαφνικὰ 'ς τὸ χῶμα ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

'Απ' τῆς ἀγάπης τοὺς καύμους
ποῦ εἶμ' ἀμυαλὸς ἀκόμα.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τόσο κατάκαρδα γιατί
ὁ ἔρωσ σ' ἀγκυλώνει ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γιατ' εἶμ' ἀλάλητο πουλί
δέκα χρόνων ἀηδόνι !...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Λοιπὸν δὲν ἦταν τίποτα ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

'Α ! μπᾶ !... ὀλίγη ζάλη.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ζεὺς μᾶς ἔδωκε ἀθάνατο κεφάλι,
ν' ἀντέγη, ὅταν θέλουνε ἢ τρυφεραὶς κυράδες
νὰ τὸ χαϊδεύουν μὲ γροθιαὶς καὶ κλωτσοπατινάδες !
Μὴ μου λυπεῖσαι .. τὸ κακὸ ἦταν πολὺ ὀλίγο.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μὰ π' εἶν' αὐτὸ ποῦ μὲ κρατεῖ καὶ δὲν 'μπορῶ νὰ φύγω ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

'Α ! .. σώθηκαν τὰ ψεῦματα... τὸ πιάσαμε τὸ φεῖδι !

(Τῆ Ἀφροδίτῃ).

Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, ἓνα μικρὸ παιγνίδι...

Στάσου νὰ ψάξω μιὰ στιγμή καὶ ναῦρω τὸ φανάρι,
γιὰ νὰ τὸ ἰδῆς καλλήτερα . . .

(Τρέπεται ψυλαφῆτι εἰς ἀναζήτησιν τοῦ φανού).

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐντρομος).

Μή!... κάμε μου τὴ χάρι!....

Ἦρξιστε!... Ἦρξιστάχο μου!... μή!... ἔλα νὰ με λύσης...

Θέλεις λοιπὸν, ἀγάπη μου, νὰ με δυσαρεστήσης;...

Ἡ ἀφρωτωμένη σου δὲν εἶμαι ἐρωμένη;....

γιατὶ λοιπὸν νὰ με κρατῆς με τὰ σχοινιά δεμένη;

Ἄκουσε!... κλαίω... γμ! γμ! γμ!... λυπήσου με ποῦ κλαίω....

Θὰ σε μισήσω... μ' ἔδεσες ἔδω χωρὶς νὰ πταίω...

Τὴν Σεληνίτσα τὴν ἔαυθῆ, λοιπὸν δὲν τὴν λυπεῖσαι;

Ποτέ της δὲν ἐπίστευε τόσο σκληρὸς νὰ εἶσαι...

(Κλαίει καὶ στενάζει θορυβωδῶς).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Παύων νὰ ἐρευνᾷ διὰ τὸν φανὸν καὶ κρατῶν τὴν καρδίαν του συγκεκινημένος καθ' ἑαυτόν).

Κλαίει!... καὶ με τῆς κλάψαις της αὐξάνει τὰ φαρμάκια μου.

Καὶ μολονότι μου ἔγαλε τὸ τέρας τὰ μουστάκια μου,

μέσα εἰς τ' αὐτιά μου ἄν σουβλιὰ οἱ στεναγμοὶ της μπαίνουνε,

καὶ μέσ' εἰς τὰ φυλλοκάρδια μου ἡ κλάψαις της πηγαίνουνε.

(Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην).

Ἄφου τὸ σκότος ἀγαπᾷς, τὸ φῶς δὲν θὰ τ'ἀνάψω...

(Ἡ Ἀφροδίτη κλαίει θορυβωδέστερον).

Μὰ πᾶνσε, σε παρακλιῶ...μή, κλαῖς γιατί θὰ κλάψω.

Ἦσύχασε, εἰς τὴ λύπη σου ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω...

Ἠσύχασε, πουλάκι μου, θὰ σε παρηγορήσω...

(Προχωρεῖ ψηλαφητὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἔδων).

Ἄπ' τὸ δίχτυ θὰ σε βγάλω

καὶ ἀπὸ τὴν κρυφθηλιά,

νὰ σε δέσω μέσα εἰς τ' ἄλλο

εἰς τὴ μεγάλη μ' ἀγκαλιά.

Ἐκεῖ μέσα θὰ μεθύσης

καὶ θὰ γλυκοκοιμηθῆς,

καὶ ποτὶ δὲν θὰ ζήτησις
μοναχὴ σου νὰ λυθῆς.

(Φθάνει ἄδων μέχρι τοῦ δικτύου, ἄρχεται δὲ λύων τὸν Ἄρνν.—Ὁ Ἄρνης προτείνει τὴν χεῖρα καὶ θωπεύει τὸν Ἠφαιστον εἰς τὴν παρεῖαν.—Ἠφαιστος ἐξακολουθεῖ τὸ ἕσμά του χαριέντως καὶ οἶονεῖ ἐν ἐκστάσει).

Ἄχ! τὸ κάθε της τὸ χᾶδι

καὶ ἡ κάθε της ματιὰ

κρυφοανέφτουν σὰν τὸ λάδι

τῆς καρδιᾶς μου τῆ φωτιά...

(Ὁ ἌΡΗΣ τσιμπᾷ τὸν Ἠφαιστον εἰς τὸν βραχίονα. Ὁ ἨΦΑΙΣΤΟΣ ἐν ἐκστάσει).

Καὶ τὸ τσίμπημα ποῦ δίνει

ἔς τὸ κορμί μου ξαφνικὸ

μὲ ρευστὸ τὸ περιχύνει

ἠλεκτρομαγνητικὸ!....

(Ὁ Ἠφαιστος ἐξακολουθεῖ λύων τὸν Ἄρνν.—Φωτίζεται αἰφνης τὸ σπῆλαιον ἀπλέτως καὶ εἰς τὴν εἴσοδον ἐμφανίζεται ἡ ΣΕΛΗΝΗ φωτοβόλος καὶ καγχάζουσα.—Ὁ ἨΦΑΙΣΤΟΣ, εὐρεθεὶς κατὰ πρόσωπον πρὸς τὸν Ἄρνν, ὑποχωρεῖ τεθορυβημένος καὶ βλέπων ἀλληλοδιαδόχως τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἀφροδίτην.—Ὁ ἌΡΗΣ καὶ ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ στρέφουσι τὰ πρόσωπα ἀντιθέτως καὶ καλύπτουσιν αὐτὰ διὰ τῶν χειρῶν.—Εἰκῶν).

ΣΕΛΗΝΗ (Καγχάζουσα).

Χά, χά, χά, χά!.. χῖ, χῖ, χῖ, χῖ!.. χῶ! χῶ! χῶ! χῶ! Βουλκάνο!
Δὲν σοῦχα εἶπῃ νὰ μὴ κυττᾶς ἔς τὸν οὐρανὸ ἐπάνω,
καὶ μὴ σὲ μέλη τέσσαρα τ' ἀστέρια ποῦ πηγαίνουν,
καὶ νὰ κυττᾶς ἔς τὰ πόδια σου ἔμπροστὰ τί σοῦ συμβαίνουν;
Τώρα, ἰδὲ τὰ χάλια σου κ' ἰδὲ τὴν καταντιὰ σου,
πᾶρε τὸ κανοκυάλι σου καὶ βγάλε τὰ στραβά σου!...

(Ἡ εἰκῶν ὡς ἀνωτέρω):

Λ Ὑ Ἄ Ἰ Ἰ Ἄ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Ὀλυμπος. — Ἐξέδρα περικυκλουμένη ὑπὸ νεφῶν, κίονες περιγυρσοὶ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ καὶ νέφη καλύπτουσι τὸ βῆθος τῆς σκηνῆς. — Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ὁ ΖΕΥΣ ἵσταται ὄρθιος ἔμπροσθεν διαχρύσου θρόνου· δεξιᾷ αὐτοῦ ἐπὶ μικροτέρου θρόνου κάθεται ἡ ΗΡΑ. Δύο δὲ ἔδραι ἀριστερᾷ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ μία ἐτι δεξιᾷ τοῦ Διὸς κεναί. — Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς ἐξέδρας μικραὶ τράπεζαι μετὰ καθισμάτων κενῶν, κίτῳθεν ἀκριβῶς αὐτῆς μία ἐτι μετὰ καθίσματος καὶ μελανοδογείων, ἔμπροσθεν δὲ καὶ εἰς ἀπόστασιν κάθισμα κενόν, τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ κάθισμα μετὰ τραπεζῆς. — Πολλοὶ θεοὶ καὶ ἡμίθεοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς συζητοῦσι καθ' ὁμίλους γαμηλοφώνως. Εἶναι νύξ· ἀστράπτει καὶ βροντᾷ).

ΣΚΗΝΗ Α΄

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ποσειδῶν (κρατῶν τρίαίναν), **Διόνυσος** (κρατῶν κληματοβεργες), **Γανυμήδης**,
Ἥρα, Ἀθηνᾶ (πάνοπλος), καὶ λοιποὶ **θεοὶ**
καὶ **Ἡμίθεοι**.

ΑΣΜΑ (*)

ΖΕΥΣ (Κινῶν τὸ σκῆπτρόν του δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ).
(Μονωδία).

Ἄς ἔβγῃ ἡ δροσάτι,
καὶ ροδύκρινι αὐγῇ

(*) Τὸ ἄσμα δύναται ἐν ἀνάγκῃ νὰ παραλειφθῇ, ν' ἀρχίσῃ δὲ ἡ πράξις ἀπὸ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ Διὸς· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει ἡ σκηνὴ νὰ εἶναι φωτισμένη αἰρομένης τῆς αὐλαίας.

Θεατρική Βιβλιοθήκη

μέ ρόδα νὰ στολίσῃ
τὸν αἰθέρα καὶ τὴ Γῆ.

Ὁ κεραυνὸς ἄς παύσῃ
καὶ ἡ ἄγρια ἀστραπή·
ἄς πέσουν οἱ ἀνέμοι
καὶ τὸ σύννεφο ἄς κοπῆ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΩΝ

Τί μεγάλο πανηγύρι ἐτοιμάζει
καὶ ἔς τὸν Ὀλυμπο τόσους θεοὺς συνάζει ;
(Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ σκηνὴ φωτίζεται).

ΖΕΥΣ (Μονωδία). Ἄς φύγ' ἡ μαύρη νύχτα
καὶ τὸ σκότος τὸ βαθύ,
τὸ φῶς νὰ λάμψῃ πάλι
καὶ ἔς τὸν κόσμον ἄπλωθῆ.

Ὁ κεραυνὸς ἄς παύσῃ
καὶ ἡ ἄγρια ἀστραπή,
ἄς πέσουν οἱ ἀνέμοι
καὶ τὸ σύννεφο ἄς κοπῆ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΩΝ

Τί μεγάλο πανηγύρι ἐτοιμάζει
καὶ ἔς τὸν Ὀλυμπο τόσους θεοὺς συνάζει ;

ΖΕΥΣ (Μονωδία). Ἄς ἔβγῃ ἡ δροσάτη
καὶ ροδόκρινη αὐγή,
μέ ρόδα νὰ στολίσῃ
τὸν αἰθέρα καὶ τὴ γῆ.
ἄς φύγ' ἡ μαύρη νύχτα
καὶ τὸ σκότος τὸ βαθύ,
τὸ φῶς νὰ λάμψῃ πάλι
καὶ ἔς τὸν κόσμον ἄπλωθῆ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΩΝ

Τὶ μεγάλο πηνήγυρι ἐταμύζει
καὶ εἰς τὸν Ὀλύμπου τόσσος θεὸς συνάξει;
Κάτι θά γινε εἰς τὴ Γῆ, καὶ τὸ τριπλὸν
καὶ ἑσπᾶ ἀπὸ τῆ Γῆ, εἰς τὸν Οὐρανόν.

(Ἡ σκηνὴ φωτίζεται ἤδη ἐντελῶς καὶ οἱ κεραυνοὶ καταπαύουσιν).

ΖΕΥΣ (Κρούων παρατεταμένως μέγαν κώδωνα).

Ἡμεῖς ὁ Ζεὺς, ἀπόλυτος κτίστης τῆς πλάσεως,
κηρύττομεν τὴν ἐνδοξὴν μίαν συνεδριάσεως,
καὶ προκαλοῦμεν τῶν θεῶν τὸ μέγαν δικαστήριον
ἢ κλύση, μετὰ προσήτης τοῦ κατηγορητήριον,
καὶ ἐκτελοῦν τοῦ δικαστοῦ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα
εἰς ἕκαστον διάδικον νὰ δώσῃ τὰ προσήκοντα.

Ἦς τούτο, βασιζόμενοι εἰς τὴν μακρὴν τῆς πέρας,
τὴν ἡμετέραν ἀδελφὴν καὶ σύγγον, τὴν Ἥραν,
πλησίον μας λαμβάνομεν ὡς μέλος ἀπαραίτητον,
εἰς τὴν δὲ πρῶτον—καίπερ ἡμεταμέτερον,
ὅπως μὴ ἔχωμεν εἰς ἕδω τίποτε νέα κήματα,
παρέχομεν τὰ κατὰ τῆς ἕξης δικαιοσύνη.

Ἦς τούτο, προμαντεύοντες τὸν ναυτικὸν ἔχθρον
σπουδαῖον, ἐκαλέσαμεν ἕδω τὸν Ποσειδῶνα
τὸν προσήκοντα, μὴ ἀδελφὴν καὶ τῆς θηλάσσης κώρη,
νὰ ἰσχύῃ, μέγας εἰς αὐτὸ τὸ μέγαν δικαστήριον,
ὅπως κατὰ εἰς τὰ ναυτικὰ τῶν ἀσχημάτων,
προκαλοῦμεν νὰ σταθῇ, δευτεροκαθεδρῆριος.

Ὁ ΠΟΣΕΙΔΩΝ (Ἐκτελεῖ ὑπόκλισιν καὶ ἀνερχόμενος τὴν
ἐξέδραν κάθηται ἀριστεροῦθεν τοῦ Διός).

Ἦς τούτο, ἐκαλέσαμεν εἰς ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον
καὶ Βάκχην τὸν ἀγαπίοντα, τὸν πάλιν καὶ Διώνυσον,

ὅστις μὲ κλημακτόβεργας προσέρχεται εἰς τὰς χεῖρας
καθ' ὃ γυρεύων φάρμακα κατὰ τῆς φυλλοζήρας,
καὶ ὅστις, καίτοι φαίνεται στουπὶ ἀπ' τὸ μεθύσι,
παρακαλοῦμεν ν' ἀναβῆ ἔς τὴν ἐδραν νὰ καθίσῃ.

(Ἀποσπᾶται ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν Θεῶν ὁ ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ὅστις
ἔρχεται πρῶτον καὶ ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ Διὸς πα-
ραπαίων ἐκ τῆς μέθης, ἀνέρχεται δὲ τὴν ἐξέδραν
καὶ καταπίπτει βαρέως ἐπὶ ἐδρας ἐγγὺς τῆς
Ἑρας, — ἥτις, πίπτοντα ἐκάστοτε ἐπ' αὐτῆς, τὸν
ἀπωθεῖ μετὰ περιφρονήσεως καὶ βδελυγμίας).

Πρὸς τοῦτο—καὶ πρὸς πλήρωσιν τῆς τελευταίας θέσεως,
καὶ ὅπως μὴ παρᾶσχωμεν καὶ λόγους ἀναιρέσεως,
καὶ μὴ τὸ κῦρος προσβληθῆ ποτε τῆς ἀποφάσεως,
καὶ προσβληθῶσι κ' οἱ θεοὶ ἐνώπιον τῆς πλάσεως
καὶ αἰτιῶνται τῶν θνητῶν καὶ τῶν θεῶν τὸν κοῖσαρα
ὅτι καὶ αὐτὸς ἔς τὸν οὐρανὸν δικάζει μὲ τὰ τέσσαρα—
παρακαλῶ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν κόρην μου, ἂν θέλῃ,
νὰ προστεθῆ ἔς τὰ τέσσαρα νὰ γίνουσι πέντε μέλη.

Ἡ ΑΘΗΝΑ προσέρχεται κλίνουσα γόνυ πρὸ τοῦ Διὸς
καὶ ἀνέρχεται τὴν ἐξέδραν).

Καὶ ἐπειδὴ ἀπέστειλα τὴν Θέμιδα ἐσχάτως
μὲ νομικὴν ἀποστολὴν εἰς τῶν Ζουλοῦ τὸ κράτος
νὰ δώσῃ νόμους καὶ θεσμοὺς δίκην εὐχῶν καὶ δώρων μου,
προστάζω ἤδη τὸν Ἑρμῆν, τὸν ἀγγελιοφόρον μου,
ν' ἀφήσῃ τοὺς συμβιβασμοὺς καὶ νὰ προσέλθῃ γρήγορος
νὰ παραλάβῃ εἰσηγητὴς τῆς δίκης καὶ κατηγορὸς.

(Ὁ ΕΡΜΗΣ ἀποσπᾶται ἐξ ἑνὸς ὀμίλου, καὶ ἐρχόμενος
πρὸ τοῦ Διὸς παραλαμβάνει δικογραφίαν παρ' αὐ-
τοῦ, μεταβαίνει δὲ καὶ καταλαμβάνει τὴν δεξιόθεν
τῆς ἐξέδρας μεμονωμένην τράπεζαν).

Τὸν Γανυμήδην τέλος δὲ καίτοι μικρὸν καὶ ἀρχαῖον
ἀμέσως διορίζομεν τῆς δίκης σεκρετᾶριον,

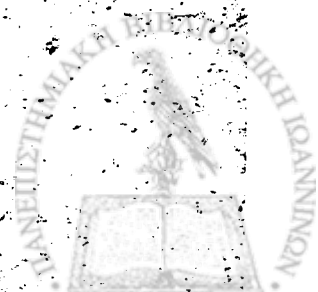

αἱ λάβῃ δὲ τὴν ἐδρὰν τοῦ καὶ τὰ αὐτῆ ἀνήκοντα
καὶ αἱ ἀνκλήθῃ παρευθὺς τὰ νῆα τοῦ κατήκοντα.

(Ὁ ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ ἔρχεται καὶ κλίνων γόνυ πρὸ τοῦ Διὸς
παραλαμβάνει ἔγγραφα καὶ τοποθετεῖται παρὰ τὴν
ὑπὸ τὴν ἐξέδραν τράπεζαν.—Ψίθυρος εἰς τοὺς ὀμί-
λους τῶν λοιπῶν Θεῶν).

Τοὺς δὲ λοιποὺς παρακαλῶ εἰς τὸ ἀκρατήριον
νῆ μὴ παρενοχλήσωσι πρῶτος τὸ δικαστήριον,
διότι ὑποῖον ἀπ' αὐτοῦς ν' ἀνισχυγῆ προσέξω
θὰ τὸν ἀρπαξῶ ἀπὸ τ' αὐτῶν νῆ τὸν πετάξω ἔξω !

(Κρούει τὸν κώδωνα παρατεταμένως.—Εἰσέρχονται δε-
ξιόθεν κατὰ σειράν· ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ὁ ΕΡΩΣ (κρατῶν
δικογραφίαν ὑπὸ μάλης), ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ (φέρων κα-
θαρὰν περιβολὴν σιδηρουργοῦ καὶ τὴν μεγάλην σι-
δηρᾶν λαβίδα του, ἐφ' ἧς περιπατῶν στηρίζεται,
ἔχει δὲ ἐξυρισμένα ἐντελῶς τὸν μύστακα καὶ γέ-
νειον, φέρων εἰς τὴν θέσιν τοῦ μύστακος ζωγραφι-
σμένον τοιοῦτον διὰ βαφῆς), κατόπιν τούτου ὁ
ΑΠΟΛΛΩΝ (φέρων ὑπὸ μάλης δικογραφίαν), ὁ ΑΡΗΣ
καὶ τελευταία ἡ ΣΕΛΗΝΗ.—Ψιθυρισμὸς καὶ σχόλια
εἰς τοὺς ὀμίλους τῶν Θεῶν.—Ἄπαντες ὑποκλίνον-
ται διερχόμενοι πρὸ τοῦ Διὸς, ἰδίᾳ δὲ ἡ Ἀφροδίτη,
ἣτις ὑποκλίνεται πολλάκις καὶ βαθύτατα καὶ καθ'
ἄλους τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἥφαιστος, Ἀπόλλων, Ἄρης, Ἔρως, Ἀφροδίτη,
Σελήνη καὶ οἱ ἄνωτέρω.

ΖΕΥΣ (Μετ' αὐστηρότητος πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν Θεῶν).

Νὰ παύσῃ κάθε ψιθυρος, παρακαλῶ, καὶ σχόλιον.

(Οἱ θεοὶ σιγῶσιν ἀμέσως. Ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἀφροδίτην):

Σύ, Ἀφροδίτη, κάθησαι ἐκεῖ εἰς τὸ ἐδώλιον.

(Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ὑποκλίνεται καὶ κάθηται εἰς τὸ
ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου).

Καὶ σεῖς παραμερίσατε οἱ ἄλλοι σας λιγάκι.

(Οἱ λοιποὶ θεοὶ ἀποσύρονται.—Ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν
Ἀφροδίτην).

Ποῖόν ἔχεις δικηγόρον σου;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐγειρομένη).

Τὸν Ἔρωτα, παπάκη.

ΕΡΩΣ (Προχωρῶν καὶ γονυπετῶν πρὸ τοῦ Διός).

Ἐμέ, παπποῦ!

ΖΕΥΣ

Σήκω λοιπὸν καὶ πήγαινε ἔς τὴν θέσιν σου.

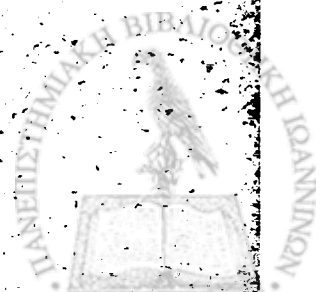
ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Καθ' ἑαυτὸν, βλέπων τὸν Ἔρωτα ἀποσιρόμενον
εἰς τὴν τράπεζαν τὴν παρὰ τὸ ἐδώλιον).

Ἦθελα νάχα μὲ μασῶ νὰ σοῦ ἴκοβα τὴν μέση σου!

ΖΕΥΣ (Τῷ Ἥφαιστῳ).

Ἐχεις ἐγείρει καὶ ἀγωγὴν πολιτικὴν, παιδί μου;

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Ζητῶ κ' ἱκανοποιήσιν, μπαμπᾶ, γιὰ τὴν τιμὴ μου.

ΖΕΥΣ

Ποιὸς εἶναι ὁ ἐνάγων σου ἐκ τῶν υἱῶν μου ὅλων ;

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Ὁ προσφιλέστατός μου ἀδελφὸς καὶ φίλτατος Ἀπόλλων.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἐγώ, μπαμπᾶ, προσέρχομαι, ἂν μοῦ τὸ συγχωρήσετε.

ΖΕΥΣ

Πολὺ καλῶ.

(Πρὸς τοὺς λοιπούς).

Οἱ ἄλλοι σας προστάζω νὰ καθήσητε.

(Ἄπαντες οἱ θεοὶ κάθηνται σιωπηλῶς ἐπὶ ἐδωλίων.—

Ὁ Ἡφαιστος κάθεται ἐγγύς τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ εἰς τὸ πρόσθιον τῆς σκηνῆς).

ΕΡΜΗΣ (Ἐγειρόμενος).

Παρακαλῶ, ὦ μέγιστον τοῦ κόσμου δικαστήριον,
πρὶν ἀναπτύξῃ ὁ Ἑρμῆς τὸ κατηγορητήριον,
μῖαν μικρὰν καὶ ταπεινὴν ν' ἀκούσητε ἰδέαν,
ποῦ σας προβάλλ' ὡς ἔνστασιν μεγάλην καὶ σπουδαίαν.

ΖΕΥΣ

Λέγει.

ΕΡΩΣ

Μᾶς προσεφέρατε, παπάκη, τὸ ἐδώλιον
κ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἀφήσατε ἐν τέρας ἀποφώλιον...

(Δακτυλοδεικτεῖ τὸν Ἡφαιστον).

ἩΦΑΙΣΤΟΣ (Ἐν ἀπορίᾳ καὶ ὀργῇ).

Τί λέει ; !

(Ἐγειρόμενος, πρὸς τὸν Ἑρωτα ὀργίλως).

Μωρέ ! . . . γέννημα ἑλεεινῆς μητέρας !

Σὺ εἶσαι ἀποφώλιον, μωρέ, σὺ εἶσαι τέρας !

ΕΡΩΣ

Ἄλλ' εἰς τὸ σπῆλαιον τὴν νύκτα τί ἐζήτει;

Τὴν σύζυγόν σου; οὐδὲ κἄν ἐσκέπτετο ἐκείνην·

ἐζήτει ἐρωμένην σου, ἐζήτει τὴν Σελήνην.

Θὰ εἶπητε: συνέλαβε τοὺς ἄλλους—ὦ, βεβχίως,

ἀλλὰ ἡ σύλληψις αὐτῆ ἐγένετο τυχεῖως,

ἢ καλλίον νὰ εἴπωμεν ἢ σύλληψις συνέβη,

διότι τὰ σύζυγικά καθήκοντα παρέβη

ἐκεῖνος, ὅστις ἀπατᾷ τὴν ἀτυχῆ μαμά μου,

καὶ τὰς συνθήκας πρώτιστος καταπατεῖ τοῦ γάμου!...

Με ἄλλους λόγους, κύριοι, εἰς τὴν κατηγορίαν

οὐ μόνον δὲν εὐφρασκόμεν τὴν νομικὴν ἀξίαν

καὶ ἠθικὴν βαρύτητα, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας

οφροῦμεν ἤδη ἄξιον μεγάλης τιμωρίας

τὸν σύζυγον, προτείνω δὲ καὶ εἰς τὸ δικαστήριον

μόνον εἰς αὐτὸν ν' ἀπαγγελθῆ τὸ κατηγορητήριον,

διότι, ἄπαντες ὑμεῖς γνωρίζετε ἐκ πείρας,

ὅτι ἡ δυστυχῆς γυνή, ἐκ τῆς κακῆς σας μοίρας,

ζῶν ἐστὶ μιμητικόν, κακῶς ἠνιοχούμενον,

θκυμᾶζον μόνον τὸ καλόν, τὸ δὲ κακὸν μιμούμενον!

(Κάθεται).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν, περιχαρῆς).

Ἄ τὸ κοθόνι!... Τὸ πῖρασ!

(Πρὸς τὸν Δία).

Παρακαλῶ νὰ μὲνῃ,

αὐτολεξεί εἰς τὰ πρακτικὰ ἢ σκέψις του γραμμένη.

ΖΕΥΣ

Ναί, ἄς γραφῆ.—Ἄλλ' εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον ὄλον

καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἔνστασιν τί λέγει ὁ Ἀπόλλων;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἰδία τῷ Ἀπόλλωνι).

Σὲ θελῶ τῶρα, τρέψε του τὰ μούτρα ἕνα χέρι.

[3401]

ΑΠΟΛΛΩΝ (Ἐγειρόμενος).

Ζεῦ πάτερ ! καὶ συγκίνησιν καὶ γέλωτα μᾶς φέρει
ἡ τελευταία ἔνστασις αὐτῆ τῶν ἀντιδίκων·

(Ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ ἐπιδοκιμάζει δι' ἀναλόγων κινήματων
τοὺς λόγους τοῦ Ἀπόλλωνος).

ἀλλὰ ὀφείλομεν, φρονῶ, καὶ ἡμεῖς κατὰ καθήκον
να τὴν ἀνασκευάσωμεν. Ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἔρως,
πραγματικῶς ὁ Ἥφαιστος εὐρέθη εἰς ἓν μέρος,
ἀντὶ δέ, ὡς ἐνόμιζε, να εὖρη τὴν Σελήνην,
συνέλαβ' εἰς ἓν δίκτυον τὸν Ἄρην καὶ ἐκείνην.

Πολὺ καλὰ· πλὴν διατὶ ὁ Ἥφαιστος εὐρέθη
ἐν τρομερᾷ ἐρωτικῇ πρὸς τὴν Σελήνην μέθῃ ;
Διότι ἡ συμβία του δὲν εἶχεν ἀσμενίσει.
οὐδέποτε ὡς σύζυγόν να τὸν ἀναγνωρίσῃ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Μετὰ παραπόνου).

Ἀνάθεμά την ! βέβαια· τάχα καὶ αὐτὴ συμβία !
Ἄμμῃ δὲν λὲς πῶς ἦτανε, καλέ, ἑτεροβία !

ΑΠΟΛΛΩΝ

Καὶ οὕτω πως ὁ Ἥφαιστος, παρέμεν' αἰωνίως
σύζυγος δίχως σύζυγον καὶ ἀνύμφευτος νυμφίος !
Πρὸς τοῦτο δέ, ὡς ὑπαρξίς βιοῦσα ἐν τῇ φύσει,
ἠθέλησε μίαν θεὰν καὶ ἐκεῖνος ν' ἀγαπήσῃ.

(Ἄπαντες οἱ ἀκροαταὶ θεοὶ ἐπιδοκιμάζουσι σιωπηλῶς
τοὺς λόγους τοῦ Ἀπόλλωνος).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Ἀναζητεῖ διὰ τοῦ βλέματος τὴν Σελήνην καθ' ἑαυτόν).
Ναί, τὴ σκληρῇ !

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἴδου λοιπόν, ὦ μέγα δικαστήριον,
ποία τῆς ὑποθέσεως ἡ κλεῖς καὶ τὸ μυστήριον·

ιδέτε τοῦ ζητήματος τὴν ἀπλουστέραν ὄψιν.
κ' ἡ ἔνστασις τοῦ Ἔρωτος ὡς μὴ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

(Κάθεται).

ΖΕΥΣ (Τῷ Ἑρμῇ).

Τί λέγει ὁ κατήγορος ;

ΕΡΜΗΣ (Ἐγειρόμενος).

Καθὼς ὑπολογίζω

ἡ ἔνστασις τοῦ Ἔρωτος εἶν' ἀκριβῆς νομίζω,
καί, ὡς φρονῶ, — τὸν ἀληθῆ λογαριασμὸν διώκων,
ὁ Ἥφαιστος ἐπλήρωσε τρόπον τινὰ μὲ τόκον.

(Κάθεται).

ΑΠΟΛΛΩΝ (Καθ' ἑαυτόν).

Μὲ τόκους καὶ λογαριασμοὺς θὰ εὐρωμεν τίς πταίει ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Βρὲ τὸν ψευτοφιλικατζῆ ! τί κάθεται καὶ λέει !

ΖΕΥΣ (Πρὸς τοὺς δικαστάς):

Ἦκούσαμεν τὴν ἔνστασιν καὶ τὴν ἀνάσκειν τῆς,
ἤδη λοιπὸν προβαίνομεν καὶ εἰς τὴν ψήφισιν τῆς.

(Τὸ δικαστήριον συγκεντροῦται καὶ συσκέπτεται μυστικῶς).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Τί νόστιμο θὰ ἦτανε ἐὰν ἀποφασίσουνε
νὰ βάλουν ἔς τὸ σκαμνὶ ἐμὲ καὶ αὐτὴν νὰ τὴν ἀφήσουνε...
δὲν τὸ πιστεύω· μὰ καὶ ἂν τὸ πράγμ' αὐτὸ μοῦ φτιάσουνε,
νομίζω πῶς καὶ τὰ σκυλιὰ ἀκόμη θὰ γελάσουνε.

ΖΕΥΣ (Περαίνων τὴν συνδιάσκεψιν):

Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
ἐπὶ τῆς ἀντεγκλήσεως αὐτῆς τῶν διαδίκων,
δι' ἓνα λόγον σοβαρὸν, ὃν ἤδη ἀποκρύπτει,
τὴν ἔνστασιν τοῦ Ἔρωτος ἀμέσως ἀπορρίπτει.

μὲ τέσσαρας κατὰ μίθας...

(Ὁ Ἡφαιστος στενάζει ἐξ ἀνακουφίσεως καὶ ἀπειλεῖ διὰ τῆς λαβίδος τοῦ τὸν Ἔρωτα).

καὶ συνεπῶς κηρύττει.

μοναδικῆ ὑπόδικος νὰ μείν' ἡ Ἀφροδίτη.

ΕΡΩΣ (Ἐγειρόμενος).

Καὶ μίαν ἄλλην ἔνστασιν ἀκόμη θὰ προβάλω

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Καθ' ἑαυτὸν μετὰ στενοχωρίας καὶ ἀνησυχίας).

Θὰ μοῦ τῆ φτιάσῃ τῆ δουλειά

ΖΕΥΣ. —

Λέγε τί ἔχεις ἄλλο ;

ΕΡΩΣ

Ἔχω ἀκόμη ἔνστασιν σπουδαίαν, ὡς σᾶς εἶπον,
ἐὰν ὁ γάμος ἔγινε τουτέστι κατὰ τύπον,
ἢ ἂν ἐξετελεσθῆσεν μετ' ἄλλοις νομιμότητος
οἱ τύποι, οἱ ἐπὶ ποινῆ, ὡς λέγουν, ἀκυρότητος.

ΖΕΥΣ

Θέλεις νὰ εἶπῃς δηλαδή, μὲ λόγια μετρημένα,
ἂν εἶν' ὁ γάμος τυπικός ; . . .

ΗΦΑΙΣΤΟΣ. —

Καὶ δὲν ῥωτᾷς' ἐμένα ;

εἶμαι ὁ μόνος ποῦ ἔμπορῶ μὲ ὄρκον νὰ σᾶς εἶπω,
ὅτι ὑπῆρξα σύζυγος μυνάχα γιὰ τὸν τύπο !
ἦτο λοιπὸν γιὰ ὅλ' αὐτά, καθὼς καταλαμβάνω,
ὁ γάμος τυπικώτατος καὶ κᾄτι περὰ πάντων.

ΖΕΥΣ

Ἡ ἔνστασις τοῦ Ἐρωτος καὶ αὕτη ἀπορρίπτεται
διότι δικηγορικὸν εἰς ταύτην πνεῦμα κρύπτεται.

Ἡμεῖς δέ, καίτοι καὶ θεοὶ αἰώνιοι τυγχάνομεν,
εἶναι κακὸν εἰς μάταια τὸν χρόνον μας νὰ χάνωμεν
καὶ ἐπειδὴ καὶ μάταιον καὶ περιττὸν νομίζομεν
ποὺς τύπους νὰ τηρήσωμεν, οὓς ἄπικντες γνωρίζομεν,

[3404]

καὶ ἐπειδὴ δικάζεται ὑπόθεσις γνωστὴ μας,
εἴμεθα δὲ ἡμεῖς κ' ἡμεῖς, τουτέστι μεταξύ μας,
ὥστε νὰ μὴ φοβούμεθα ἔαν κακῶς ἀρχίσωμεν,
ἢ ἔαν κακῶς δικάσωμεν, ἢ ἔαν παρατυπήσωμεν,
προστάζω νὰ ἐξελθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐν βίᾳ,
ν' ἀρχίσ' ἢ ἀποδεικτικῶς, ἢ διαδικασίᾳ.

(Κρούει τὸν κώδωνα.—Ὁ ΑΡΗΣ, ἡ ΣΕΛΗΝΗ καὶ ὁ ΗΦΑΙ-
ΣΤΟΣ ἐξέρχονται).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Διερχόμενος πρὸ τῆς Ἀφροδίτης. Καθ' ἑαυτόν).

Κορδῶσόν καὶ καμάρωσε, ἀθήνα χρυσομᾶλλον
τώρα θὰ ἴδῃς τὸν ἀμπάκκ που ἔχω νὰ σοῦ ψάλλω.
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Σελήνης).

ΖΕΥΣ

Ἀρχίζει ἢ ἐξέτασις.

(Πρὸς τὸν Γανυμήδην).

Ὁ Ἥφαιστος ὁ υἱὸς μου.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Ὁ Ἥφαιστος !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Εἰσέρχεται μετὰ τῆς λαβίδος του, κρατεῖ δὲ δύο βιβλία
ὑπὸ μάλης). Παρών, μπαμπᾶ !

ΖΕΥΣ.—

Ἐλα καὶ στάσου ἔμπρός μου.

κ' ἐξήγησε ἔς τοὺς δικαστὰς συντόμως τί συμβαίνει
καὶ τί κακὸν σοῦ ἔκαμεν ἢ κατηγορουμένη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ζεῦ πάτερ! πρώτιστε θεῶν ὅλων τῆς γῆς τῶν τόπων,
πάτερ ἐν γένει τῶν θεῶν καὶ ἀρετῶν ἀνθρώπων,

[3405]

ὡς τοῦ Κρόνου τρομερὴ καὶ τῶν ἡλίων ἥλιε,
 ἰκέσιε, καθάρσιε, καὶ ξένιε, καὶ φίλιε,
 καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι οἱ θεοὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ αἰθέρος,
 εἰπέτε, σὺς παρακαλῶ, ἂν εἰς κανένα μέρος
 ὑπῆρξε ἄνθρωπος μισὸς καὶ κακομοιρασμένος,
 μὲ ἄνθρωπον ὀλόκληρον νὰ εἶναι 'πανδρευμένος.

ΖΕΥΣ

ὦ, ὄχι, ἄνθρωπος μισὸς ἀδύνατον νὰ ζήσει.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πολὺ σωστά, γιὰτὶ ἄλληῶς 'ντροπιάζεται κ' ἡ φύσι.

ΑΘΗΝΑ

Πολὺ σωστά· γιὰτὶ ἄλληῶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρίνη.

ΒΑΚΧΟΣ

Πολὺ σωστά, γιὰτὶ ἄλληῶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ πίνη.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Γιὰτὶ ἄλληῶς δὲν θὰ 'μπορῇ νὰ κάνη καὶ ταξείδια.

ΕΡΜΗΣ

Γιὰτὶ ἄλληῶς δὲν θὰ 'μπορῇ νὰ ρίχνη κανονίδια,
 σεῖς δὲ γνωρίζετε καλῶς, ὦ Πάτερ καὶ Αὐθέντα,
 πῶς ἔμπορος ἡλίθιος δὲν κάμνει φαλιμένα.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ

Πολὺ σωστά.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

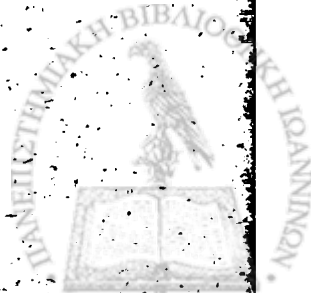
'Αφοῦ λοιπὸν 'ς ὀλόκληρη τὴν πλάσι
 δὲν εἶναι ἄνθρωπος μισός, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ
 τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, ἔφτιασες σύ, πατέρα,
 μισὸ ἢ τέταρτο θεοῦ κανένα 'ς τὸν αἰθέρα;

ΖΕΥΣ

Καθόλου εἶναι ἄρτιοι ὅλ' οἱ θεοὶ τοῦ κόσμου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σωστά. Πῶς εἶναι περιττὸς λοιπὸν ὁ ἑαυτός μου;

ΖΕΥΣ

Αὐτὸ εἶναι περίεργον.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Εἶναι καὶ κἄτι πλέον

εἶναι περίεργον γὰρ σῆς, ἀλλὰ γὰρ μὲ σπυροδίζιον,
Τί εἰμ' ἐγώ, προκαλιῶ ; τίς φύσεως ἀπόκληρος ;
εἶμαι μισὸς ἢ τέταρτο Θεοῦ ; δὲν εἰμ' ὀλόκληρος ;
μὲν εἶμαι κλάσμα γνήσιον καὶ δὲν καταλαμβάνω,
ἢ εἰμ' ἀκέραιος, μονάς, καὶ κἄτι παρὰ πᾶνω ;

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ

Ἀκέραιος, ἀκέραιος.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀκέραιος, βεβαιῶς

καὶ ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς καὶ νέος καὶ ἀκακίως.

Ἡ πλεονοψυχία σῆς ἐν τούτοις δὲν σημαίνει,
γιατὶ μ' αὐτὴν δὲν συμφωνεῖ κ' ἡ κατηγορούμενη
γιατὶ, ἐκτός σου μ' ἀρχαῖα ἰσχυρότερη ἀπ' ἐπὶ γὰρ τίς,
εἶναι καὶ κάμπυρος καὶ σὺ γώρῃς τὰ πάντα τῆς.

Γιατὶ ; τί ἕκαμα ἐγὼ παρὰ τί θελήσει τῆς ;
καὶ πᾶσα στιγμή, εὐρέθηκα ὁ δύστηνος μαζί τῆς,
πῶ μὲν φράξ νὰ μὲν τὴν πῶ βραδύτητα τοῦ κόσμου,
ψυχή μου, Ἀφροδίτη μου, καὶ μάτια μου καὶ φῶς μου ;
Κι' αὐτὴ ποτε δὲν ἔδωκε μὲν προσωχὴ ἔς ἐμένα,
καὶ πῆγαν ὅλα πάντοτε τὰ λόγια μου χαμένα...

Πῶς χάνεται, πῶς βραδύεται, μπροστὰ εἰς τὸν καθρέφτη
καὶ πότε μὲν ἀρεῖται νημίζεαι πῶς τῆς πέφτει,
πότε πῶς δὲν εἶναι καλὰ φρασμένα τὰ μαλλιά τῆς,
καὶ πότε—μήπως ζέτω ἔγω ; αὐτὴ εἶν' ἡ δουλειά τῆς.

Πῶς τῆς φράξις τῆς εἶχα εἶπῃ:—καυμένη Ἀφροδίτη,
σὺ μὲν μὲν μὲν ματιὰ καὶ σὺ ἔς αὐτὴ τὸ ἔργο σπῆτι

ἀσέ πηρα γλᾶ νοικοκυρὰ καὶ σὺ μὲ βγάξεις ψεύτη·
 «δὲν φαίνεται ὀλόκληρο τὸ σπίτι ἔς τὸν καθρέφτη. . .
 ἀδὲν εἶδα μὲν νοικοκυρὰ ἀκόμα σὺν κ' ἐσένα,
 ἀνὰ ἀμελῆ τὸ σπίτι τῆς καὶ νὰ κυττάῃ, τὰ ξένα !»
 Μὴ δὲ τῆς εἶπα συμβουλαὶς καὶ παρηκλήσεις χίλιας ;
 τίποτε ὄλος, κύριοι, ὁ νοὺς τῆς ἔς τῆς μποτίλλιας·
 κᾶτι μποτίλλιας τόσαις δά, ὀλόκληρα συντάγματα,
 μὲ χίλια δύο χρώματα καὶ χίλια παληοπράγματα,
 βαμβάκια, παραβάμβακα, βουρτσάκια καὶ πιπέλλα,
 καὶ μοῦ ἴφτανε τὰ μούτρα τῆς σωστή ἀκουαρέλλα,
 ποῦ — δίχως νὰ σᾶς ἴπῳ πολλὰ καὶ νὰ σᾶς ἐνοχλήσω, —
 ἐτρόμαζα πολλαὶς φοραὶς κ' ἐγὼ νὰ τῆ γ'ωρίσω.
 Κοτοῦσα λέξι νὰ τῆς ἴπῳ ποτέ ; μοῦ ἴερνε τόσα
 μ' ἐκείνη τῆ μαγευτικῆ καὶ τῆ γλυκειᾶ τῆς γλῶσσα,
 ὅπου θὰ τῆς τὴν ἄρπαζα μὲ τοῦτο τὸ τσιμπίδι,
 καὶ θὰ τὴν ἐκοιμάτιαζα εὐθύς μὲ τὸ ψαλλίδι,
 ἂν δὲν συλλογιζόμουνα πῶς τέτοια μπιχλιμπιδία,
 μποροῦνε νὰ στομώσουνε τοῦ κόσμου τὰ ψαλλίδια ! ...

(Ὁ ΒΑΚΧΟΣ ἀρχεται νυστάζων, ἑκάστοτε δὲ πίπτει πλαγίως ἐπὶ τῆς Ἑρας, ἥτις τὸν ἀπωθεῖ μετὰ περιφρονήσεως).

ΖΕΥΣ

Περὶ σύντομα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Περὶ σύντομα, ἀφοῦ μοῦ τὸ προστάζετε,
 γιατί, καθὼς παρατηρῶ, τρόπον τινὰ νυστάζετε,
 καὶ κρίνω ὅτι ὁ γλυκὺς καὶ προσφιλὴς μας Ὀνειρος,
 εἶναι πολὺ γλυκύτερος ἔς τὴν ἔδρα, ὁ μπαμπόνηρος !
 Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ποτὲ κ' ἐγὼ ποῦ πάει
 δὲν ἔμαθα σὺν ἀνδρας τῆς, καὶ ποῦ κοπροσκυλάει...
 Καὶ αἰωνίως ἔχουμε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
 μυτηριώδη πάντοτε καὶ σκοτεινὰ ταξείδια.

σε συλλογείς ποιητικαίς και σε παθολογίαις ; !..

“Όπου πηγαίνω ψι, ψι, ψι... — καθ' ένας τὸ δικό του, —
ὁ ένας λέει τὸ μακρὸν καὶ ὁ ἄλλος τὸ κοντὸ του,
καθ' ένας κάνει σχῆμα ἔς τὰ χάλια τῆς φηγούρας μου
καὶ ὅλοι ἀστειεύονται εἰς βάρος τῆς καμπούρας μου !.
Κοντολογίς, δὲν μοῦ λείψαν ἀπὸ τ' αὐτῶν οἱ φύλλοι,
καὶ ἔγινα ἔς τὸν οὐρανὸ καὶ εἰς τὴ γῆ ρεζίλι,
καὶ μοῦ ἔβλε ἔς τὸ κούτελο ἀπ' ἀστρέυτη μαυρίλα ..

(Μετὰ μικρὰν διακοπὴν καὶ σκέψιν).

Μὲν νὰ τὰ ποῦμε παστρικά, ἀπὸ τὰ δύο φύλλα
αὐτὸ ποῦ παίρνει πάντοτε τὸ ἄλλο ἀπ' τῆ μύτη,
καὶ στέλνει εἰς τὸ διάολο νοικοκυριὸ καὶ σπιτι,
καὶ καταστρέφει πάντοτε τιμὴ καὶ ὑπερηφάνεια
εἶναι τὸ φύλλο, κύριοι, ὅπου φορεῖ φουστάνια...

Θαρρῶ ὅτι πολὺ καλὰ καὶ σύ, μπαμπᾶ, θυμᾶσαι,
πόσαις νυχταίς ἔς τὸ σπιτι σου ἀντὶ κλεισμένος νᾶσαι
κρυφοκατέβης...

ΖΕΥΣ (Ἐν ὀργῇ).

Σιωπή !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σου
καὶ ἄφησες μόνη τὴ μαμᾶ καὶ τὸ νοικοκυριὸ σου,
καὶ προσλαμβάνων τὴ μορφὴ τῶν ζώων καὶ ἀλόγων,
ἐχλιμιντροῦσες...

ΖΕΥΣ (Ἐν ὀργῇ κορυφουμένη).

Σιωπή ! σοῦ ἀφαιρῶ τὸν λόγον !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἦ σιωπὴ, καὶ σιωπὴ...

ΗΡΑ (Τῷ Διῷ).

Γιατὶ θυμώνεις πάλι ;

Ἰγχαίς φοραίς σ' ἐπιτάσαμε ἔς τὴ μία καὶ ἔς τὴν ἄλλη;

ὅταν ἴσῃς σὺ γυγὺς ἐσὺ πιστὸς ἔς τὴ σὺ γυγὺ σου,
δὲν θὰ σοῦ τὰ ἄκοβε αὐτὰ τόσον χονδρὰ ὁ γυγὺς σου
καταλαμβάνεις, κύριε ;

ΖΕΥΣ (Τῆ Ἥρα μετὰ στενοχωρίας).

Γιὰ κάμε μου τὴ χάρι !...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν).

Ὁ κόσμος τὸ ἔχει τὸ μῦθον καὶ σὺ κρυφὸ καμάραι !

(Πρὸς τὸν Δία).

Με συγχωρεῖς, δὲν ἤθελα, μπρμπῆ, νὰ σε προσβάλω

μὲ τοῦτο τὸ παράδειγμα· ἐγὼ δὲν ἀμφισβῆλλω

πῶς μ' ὅσα παραπράγῃς ἐκαίμες μέσ' ἔς τὴ φύσι,

θὰ ἔχῃς καὶ ἡ εὐγενεία σου γλιτωμετανοήσει ..

Θέλω μονάχα νὰ σοῦ εἰπῶ, πῶς ἡ γυναῖκα μόνον

εἶναι ποῦ πάντα μῆς γεννᾷ κάθε καὶ πόνον,

εἶν' ἓνα δηλητηριεὺ γλυκόπιστο καὶ ἀφράτο,

εἶναι ποῦ φέρνει πάντοτε τὸν κόσμον ἔνω κάτω,

εἶναι θεοῦ ἀνήμερο, — καὶ — μετὰ συγχωρήσεως —

εἶναι λουλοῦδι τοῦ οὐρανοῦ μὲ ἐγγλῆμα τῆς φύσεως...

Γιὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ, παπαῖκη, νὰ μὲ σώσετε

καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ φρερὸ μπελῶ νὰ μὲ γλυττώσετε,

νὰ μὴ γενῶ φεντικὸ καὶ ἰνφάμε τοῦ αἰῶνος·

δὲν ἔχω χρειὰ γυναικός, — τὰ καταφέρνω μόνος...

Ἐργουμὲν τόσους δυνατοὺς θεοὺς ἐδῶ ἐπάγω·

δότε τὴν ἔς ἄλλοι ἄλλοι, καὶ ἐγὼ ἀναλαμβάνω

— χωρὶς νὰ σὲ καταφρανῆ, — νὰ κάμω ἀπὸ κοντὰ μου,

μὲ εὐχαρίστησι πολλή, τὰ ἔξιδνα τοῦ γάμου.

ΖΕΥΣ

Τίποτε ἄλλο ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Γιὰ νὰ εἰπῶ ὅσα τραβῶ μαζί της,

πρέπει νὰ θναισθῶ καὶ ἐγὼ τὴ γλώσσα τῆ δίκῃ της,

[3411]

καὶ σὰς ζητῶ γονυπετής, ὡς μόνον καταφύγιον,
μὰ εὐλογία σὰς, μπαμπᾶ, καὶ ἓνα διαζύγιον.

ΖΕΥΣ (Αὐστηρῶς).

Πήγαινε εἰς τὴν θέσιν σου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Πηγαίνω· τί νὰ γίνῃ!

(ὑποκλίνεται καὶ ἐπανερχεται εἰς τὴν θέσιν του).

ΖΕΥΣ

Γανυμηδάκη! φώναξε νὰ ἔλθῃ ἡ Σελήνη.

ΓΑΝΥΜΗΔΕΣ.

Σελήνη!

(Εἰσέρχεται ἡ ΣΕΛΗΝΗ καὶ ὑποκλίνεται χαριέντως πρὸ
τοῦ Διός).

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Σελήνη καὶ οἱ Ἄνωτέρω.

ΖΕΥΣ

Ἐλα σὺ ἐδῶ καὶ στάσου, παιγνιδιάρᾳ,
νὰ ἰδῶμεν εἰς ὅλ' αὐτὰ τί νὰ γνωρίζῃς ἄρα.

ΣΕΛΗΝΗ (Μετὰ συστολῆς).

Ἐγὼ δὲν ξεύρω τίποτε...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄ μπᾶ!...

ΖΕΥΣ

Θὰ ξεύρῃς κάτι.

Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΣΕΛΗΝΗ

Ἐγὼ; Σελήνη καὶ Ἐκάτη.

Ξαναρωτιζώ δε ἐγὼ ἴς τὴν γῆν τοὺς λαμπρότητας,
τοὺς ἐραστὰς καὶ ποιητὰς.

ΖΕΥΣ

Πολὺ καλῶς ρωτᾶς.

Κ' ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Ἡφαιστοῦ τί γνωρίζεις;

ΣΕΛΗΝΗ

Ζεῦ πάτερ, πρώτιστε θεῖ ἴς τὴν γῆν καὶ εἰς τοὺς αἰθέρας,
λαμπρότερε καὶ τοῦ λαμπροῦ ἡστέρος τῆς ἡμέρας,
να μὴ ζητήσῃς ἀπ' ἐμὲ σφοδρὰν κατηγορίαν
κατ' οὐδενός. Ἐγὼ ξηρὰν ἢ εἶπω ἱστορίαν.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Πουλάκι μου! καὶ μ' οὐκ αἰτᾶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα!

ΣΕΛΗΝΗ

Διηύθυνα τὸ ἄρμα μου εἰς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα,
καὶ ὄπισθεν ἀνέτελλον τοῦ ὅρου τοῦ ἐσπέρας,
ὅπότε ἤκουσα φωνὰς νὰ σπρίζουν τοὺς αἰθέρας...
Τότε καὶ ἐγὼ ἐκράτησα τὸ ἄρμα μου ἡρέμα,
καὶ ρίψασα περίεργος ἐπὶ τῆς γῆς ἐν βλέμματι,
εἶδα τὸν κύριον ἐκεῖ χωμένον εἰς τὸ δάσος
νὰ τραγωδῇ, ξετσιπῶτα καὶ μὲ μεγάλο θρόνος,
νὰ ἔχη πρὸς τὸ ἄστρον μου στραμμένον τὸ κεφάλι,
καὶ νὰ μὲ βλέπῃ διαρκῶς μὲ ἕνα κανοκυάλι.
Ποῦ οὔτε καὶ τὸ ποδι μου ν' ἀπλώσω δὲν ἔμπορῶσα.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Ψέμματα λέει! ἀνχιδῶς ποτὲ δὲν τὴν θωροῦσα.

ΖΕΥΣ (Τῷ Ἡφαιστῷ).

Σιώπα! δὲν σ' ἐρώτησα κανεὶς σὺτὴν τὴν ὥρα.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Γιατὶ ν' ἀρχίσῃ ψέμματα νὰ λέῃ ἀπὸ τώρα;
Τί εἰμ' ἐγὼ; εἶμαι θεὸς ἢ γίγαντας ἀντάρτης
νὰ μὲ σκιστώσῃ με ψευταῖς;

[3414]

ΖΕΥΣ

Σιώπα!

(Πρὸς τὴν Σελήνην).

Λέγε, μάρτυς.

ΣΕΛΗΝΗ (Κλαίουσα).

Ζεῦ πάτερ!

ΖΕΥΣ (Τρυφερῶς καὶ ἐνθαρρυντικῶς).

Μὴ φοβῆσαι, μή, θυγάτηρ μου φιλότατη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

ὦ! νὰ τὰ μας! εἰς τὴν στιγμήν τὸν βρῆκε τὸν προστάτη!

ΣΕΛΗΝΗ (Κλαυθμηρῶς).

Ἄφῃκα τὰστρόν μου καὶ ἐγὼ ἐπήδησα τὰ ὄρη,
καὶ ἐπῆγα.

ΖΕΥΣ (Ὡς ἄνω).

Ἐκαμες λαμπρά, ἀγαπητὴ μου κόρη!

θέλουν θερμὰ φιλήματα τὰ δροσερά σου χειλῆ.

ἭΡΑ (Τῷ Διῷ).

Ναί, Κύριε μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ σ' ἐκάμανε ρεζίλι,
καὶ γινώσκιν δὲν σοῦ ἔβαλε οὐτ' ὁ λευκός σου πώγων.

ΖΕΥΣ (Τῇ Ἥρᾳ).

Σκασμός, κυρία Δικαστά! σοῦ ἀφαιρῶ τὸν λόγον!

(Τῇ Σελήνῃ).

ΣΕΛΗΝΗ

Ἐξακολούθει!

Εὐρον δὲ τὸν κύριον ἐκεῖνον

ναῖ μοῦ πωλῆ αἰσθήματα μὲ ἄσματα καὶ θρηῖνον . . .

ΖΕΥΣ

Ἄ, ἔ! τῆς κλάψης ἔβλεπε γὰρ δόλωμα εἰς τὴν ἀγκίστρι;

(Τῷ Ἥφαιστῷ).

Καὶ τραγουδεῖς καλά, κουτσέ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅταν μὲ πιάθουν οἱ στροί....

ΖΕΥΣ (Τῇ Σελήνῃ):

Κατόπιν;

[3415]

ΣΕΛΗΝΗ

Μοῦ ἀπήγγειλεν εἰς ἓνα νύκτωρ ἦγον
ἐπὶ ἡμάτων ἡματα, καὶ στίχους ἐπὶ στίχων.

ΖΕΥΣ (Τῷ Ἡφαιστῷ).

Εἶσαι λοιπὸν καὶ ποιητής ; καλὰ ποῦ τὸ μαθαίνω.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Κ' ἐγὼ ἀπ' τὴν ἀρρώστια αὐτῆ, καμμιὰ φορὰ παθαίνω.

ΖΕΥΣ (Πρὸς τὴν Σελήνην).

Λέγε !

ΣΕΛΗΝΗ

Ἐν τέλει τόσον δὲ πολὺ συνεκινήθη
ποῦ ἔπεσε λιπόθυμος ἔς τὴν γῆν καὶ ἐκοιμήθη.

ΖΕΥΣ

Νὰ ποιητής ! ἐπιροπής κ' εἰς τὰς λιποθυμίας !

ἩΦΑΙΣΤΟΣ

Αὐτὸ εἶν' ἀποτέλεσμα ἰδιοσυγκρασίας.

ΣΕΛΗΝΗ

Τότε, καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς κατέκειτο ὑπνώτων,
ἤκουσα ὀπισθεν ἐμοῦ μυστηριώδη κρότον
φιλήματος

ἩΦΑΙΣΤΟΣ. Φιλήματος !

ΣΕΛΗΝΗ. Ναί ! ἦτο ἡ κυρία

καὶ ὁ καλὸς ὁ Ἄρης της

ἩΦΑΙΣΤΟΣ (Ἐκπλακτός).

Αὐτή; ! . . . βρε τὴν ἀχρεία !

ΒΑΚΧΟΣ

Αἶ, τάχα ἔκανε κακό ;

ΣΕΛΗΝΗ

Τότ' ἐκ περιεργείας,
— ἀνευ ἐνδιαφέροντος καὶ ὅλως γυναικείας, —
ἐκούσθην καὶ τοὺς ἤκουσα χωρὶς καὶ νὰ μὲ ἴδουν,
εἰς τὸ πλησίον σπήλαιον συνέντευξιν νὰ δίδουν.

καὶ νὰ ἐπαναφέρετε τὸν ἐν τῇ πλάνῃ ὄντα
ἀνευ προσόντων...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Βέβαια· δὲν ἔχει τὰ προσόντα !

Γεῖά σου, κυρά μου Ἀθηνᾶ ! νὰ πισῶμε κ' εἰς τὸ γάμο σου !
Μποροῦσες σὺ νὰ εἶπῃς κακὸ, χρυσό μου, γιὰ τὸ μάμμο σου ;

ΒΑΚΧΟΣ

Σπουδαῖο πρᾶγμα, ἀδελφέ, πῶς κάνετε καυγάδες !

Κορίτσι εἶναι, ἔκαμε κ' αὐτὸ δυὸ χωρατάδες.

Ἀφῆστε το, παρακαλῶ, μπαμπᾶ· ἄς ἔχη χάρι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν).

Μωρέ, τὸ κρασοσφογγαρο ! ... θαρρῶ ποῦ τοῦ γουστᾶρει !

ΖΕΥΣ (Τῇ Σελήνῃ).

Κάθησε, καὶ σοῦ δίδεται ἡ ὑψηλὴ μας χάρις.

(Ἡ ΣΕΛΗΝΗ ὑποκλίνεται χαριέντως καὶ ἀποχωρεῖ)

Γανυμηδάκη ! φώναξε νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Ἄρης.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Ὁ Ἄρης !

(Εἰσέρχεται ὁ ΑΡΗΣ, ὅστις ἐρχόμενος πρὸ τοῦ Διὸς
ὑποκλίνεται σοβαρῶς).

Σ Κ Η Ν Η Ε.

Ἄρης καὶ οἱ Ἀνωτέρω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν ὀργίλως).

Νά τος ! ἔφθασε κ' ὁ ἀντικαταστάτης,
καὶ τῆς ἑτεροβίας μου ἱππότης καὶ προστατής !

ΖΕΥΣ

Ἐλθε νὰ ἀπολογηθῆς καὶ μᾶς πληροφορήσης

[3418]

πῶς σὺ τολμᾷς τὴν σύζυγον τοῦ ἄλλου ν' ἀπατήσης.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀκούς ἐκεῖ! ἀμμή, δὲν λές τὴν ἔχει ξεμουχλίση;

ΑΡΗΣ

Ζεῦ πάτερ! πράγματα πολλὰ ὑπάρχουν ἐν τῇ φύσει,
ὅτινα ἄλλως ἔχουσι καὶ ὅμως ἄλλως φκίνονται.

Μέγιστα ὄντως πράγματα διὰ μικρῶν σημερινόνται,
καὶ ἐλάχιστα σημερινόνται διὰ πολὺ μεγάλων,
λαμβάνοντα ἐπίφασιν καὶ χαρακτηρίζοντα ἄλλον.

ΒΑΚΧΟΣ

Μπράβο!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὴ θέλῃς νὰ μᾶς φᾶς μὲ τὴν ρητορικὴν σου
ὅτι δὲν τὴν ἠθέλες ἐσύ, δὲν ἔτρεχε μαζί σου.

ΑΡΗΣ

Πρὶν μὲ κατηγορήσητε, δὲν ἐρωτᾶτε πρῶτον
ὅτιν ἴσως ἤκουσέ ποτε τοῦ ξίφους μου τὴν κρότον,
χωρὶς νὰ τρέξῃ ὀπισθεν ἐμοῦ ἐρωτευμένη;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τώρα τὰ πρωτακῶ αὐτὰ! βρέ, τὴν παραδαρμένη!

ΖΕΥΣ

Καὶ πῶς; δὲν τὴν ἠγάπησες καὶ σὺ ποτὲ λιγάκι;

ΑΡΗΣ

ὦ, μὰ τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, οὐδέποτε, παπάκι!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Μετ' εὐχαριστήσεως).

Χάχ!...

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Λιποθυμεί).

Οὐρανέ!...

ΕΡΩΣ

Βοήθειαν!... ἔχει λιποθυμήση!

(Ὁ ΕΡΩΣ καὶ τινες ΘΕΑΙ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου σπεύδουσιν ἐγγύς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὴν περιθάλλουσι).

ΒΑΚΧΟΣ

Βοήθειαν!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀφῆτέ τὴν μὲν τύχη καὶ ψοφῆσα!

Νό, τέτοιαις εἶναι ἀγαποῦν αὐταῖς ὅπου τῆς βρίζουνε,
κ' ἐκείνους ποῦ τῆς ἀγαποῦν τοὺς τῶν καὶ τοὺς ξεσχίζουνε!

ΖΕΥΣ (Πρὸς τοὺς περιθάλλοντας τὴν Ἀφροδίτην).

Συνῆλθε;

ΜΙΑ ΘΕΑ

Μία ἐλαφρὰ πολὺ λιποθυμία.

(Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ συνέρχεται. — Οἱ θεοὶ ἀποσύρονται εἰς τὰς θέσεις των).

ΒΑΚΧΟΣ

ὦ τὴν καυμένη! φαίνεται ἀπ' τῆ φιλοτιμία.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄ, μάλιστα! τί λές ἐκεῖ! τῆς τρέχει ἀπὸ τῆ μύτη!...
φιλοτιμία, μάτσα μου, ταιριάζει κ' Ἀφροδίτη;!

ΖΕΥΣ (Κρούων τὸν κώδωνα, πρὸς τὸν Ἄρην).

Πήγαινε σύ, κ' εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ τ' ἀνκνεώσης.

(Ὁ ΑΡΗΣ ἀποχωρεῖ εἰς τὸ ἀκροατήριον).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Ἄμ' κόψε κκι μετάλλιο, πατέρα, νὰ τοῦ δώσης
τοῦ προκομμένου σου τοῦ γιοῦ. — Ἄλλη μὰ τέτοια δίκη,
καὶ τὸν κηρύττει σίγουρα καὶ Ὀλυμπιονίκη!

ΖΕΥΣ

Ἄτερος μάρτυς σχετικὸς τῆς πράξεως δὲν μένει.

Ἄς ἔλθῃ ἤδη πρὸ ἡμῶν ἡ κατηγορουμένη.

(Ἡ Ἀφροδίτη ἔρχεται πρὸ τοῦ Διός).

—Γνωρίζεις κάλλιον ἐμοῦ εἰς τί κατήγορεῖσαι.

Τί ἔχεις ἤδη νὰ εἰπῆς, καὶ τί ἀπολογεῖσαι ;

(Ἡ Ἀφροδίτη γονυπετεῖ).

Σύγκω ἐπάνω, κόρη μου, καὶ ἀπολογοῦ ἐν τάχει.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Οὐ ! ἀπὸ γονατίσματα !... δακτύλισσα μονάχη !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (Ἐγειρομένη).

Ζεῦ πάτερ ! ὕψιστε θεέ ! γνωστὲ εἰς πάντα τόπον !

αἰώνιε δημιουργέ καὶ πλάστα τῶν ἀνθρώπων,

τῆς ὕλης διαγωνιστὰ καὶ πνεῦμα ζωογόνον,

ὅστις κρατεῖς εἰς χεῖράς σου τὴν βίβλον τῶν αἰώνων,

ὅστις τῶν ἀστρῶν τοῦρανοῦ τὰς τροχιάς χαράττεις

καὶ δι' ἐνός σου νεύματος τοὺς κόσμους συνταράττεις,

ιδιοκτητὰ κραταῖ ἀνατολῆς καὶ δύσεως,

δημιουργέ καὶ ἐραστὰ τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως,

τέττιξ ! τὸν κόλπον ἀσπασθεῖς τῆς "Ἰσθμῶς σου τὸν θεῖον·

κύκνε τῆς Ἀλίδας· τῆς λαμπρᾶς Ἀλκυόνης Ἀμφιτρούων·

περιστερὰ, πετάξασα ἐγγύς τῆς Ἀντιόπης·

χρυσῆ βροχὴ μιᾶς ξανθῆς, καὶ ταῦρε τῆς Εὐρώπης·

λαμπρὴ χρυσόμαλλε κριὲ τῆς ὄρφανῆς τῆς Ἑλλης·

βοσκὲ περικαλλέστατε τῆς ἀτυχοῦς Σεμέλης...

ΒΑΚΧΟΣ (Στενάζων).

Ἄχ ! τὴν καυμένην τὴ μαμᾶ ! ὅπου τὴν κλαίω ἀκόμα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Μωρέ, μαρτυρολόγιο μᾶς ἀνοιξε ἢ βροῦμα !

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Τοῦ Γανυμήδους ἀετέ !

(Ὁ ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ λαμβάνει ταχέως τὰ φύλλα τῶν προ-
αὐτοῦ πρακτικῶν καὶ καλύπτει δι' αὐτῶν τὸ πρόσωπον).

ΗΡΑ (Ὁργίλως καὶ ζηλοτύπως).

Παρακαλῶ, κυρία,
 νὰ πύση ἢ ἐρωτικῆ αὐτῆ ὑμνούσῃα·
 φρονούσα ὅτι δι' αὐτῆς θὰ μὲς κλινοκαρδίσης,
 ἀνακαλεῖς πολὺ πικρὰς ἔς τον νοῦν μᾶς ἀναμνήσεις.

ΖΕΥΣ (Τῇ Ἀφροδίτῃ).

Ναί, σύντομα καὶ εἰσελθε εὐθύς εἰς τὴν οὐσίαν

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄ, δὲν θὰ κάμω καὶ πολὺ μακρὰν ἀπολογίαν.
 Πλὴν πρὸ αὐτῆς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε
 καὶ δι' ὀλίγων λέξεων νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε,
 ἂν ἢ γυνή, ὡς σύζυγος ἀγαπητῆ καὶ φίλη,
 τὰς γνώμας τοῦ συζύγου της ν' ἀκολουθῆ ὑφείλει.

ΗΡΑ

Ἄναμφιβόλως, γυμνή μου, καὶ νὰ τὰς προλαμβάνῃ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Καὶ ἀπὸ στήθους, πένθερά, σχεδὸν νὰ τὰς μανθάνῃ;

ΗΡΑ

Ἄναμφιβόλως.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἄ, καλῶς ἢ πένθερά μου λέγει.
 Ἄλλὰ νὰ τὰς ἀκολουθῆ, χωρὶς νὰ ἀντιλέγῃ;

ΗΡΑ

Εἰν' ἄπρεπὲς τὸν σύζυγον ἡμεῖς νὰ σχολιάζωμεν.

ΖΕΥΣ

Πολὺ ῥηθῶς αὐτὸ καὶ ἡμεῖς τὸ ἐπιδοκιμάζωμεν.

ΗΡΑ (Εἰρωνικῶς).

Πολὺ σωστὰ εἰν' ὅλ' αὐτὰ· πλὴν κάμε μὲς τὴν χάριν
 καὶ εἶπέ μᾶς—σε διέταξε νὰ ἀγαπᾷς τὴν Ἄρην;

ὄτους προχθές μοῦ ἔλεγε μὲ ψυχικὴν γαλήνην,
νομίζων ὅτι ἔλεγεν αὐτοῦς πρὸς τὴν Σελήνην.

Ἴδού :

(Ἐμφαντικῶς).

«Θὰ εἶμαι πάντοτε μαζί του σκλαβωμένη ;
«νὰ γίνω ἀνεξάρτητη καὶ χειραφετημένη ;
«νὰ φεύγω ἀπ' τὸν ἄνδρα μου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ;
«νὰ τρέχω ὅπου μούρχεται καὶ ὅπου μοῦ καπνίζει ;
«νὰ πιάσω μὲ τὴν πόζα μου καὶ μὲ τὴν 'περηφάνεια μου,
«νὰ τοῦ φορέσω μάλιστα καὶ τὰ παληὰ φουστάνια μου,
«νὰ τρίξω μὲ τὸ ἄγριο τὰ δόντια μου λιγάκι,
«καὶ νὰ σηκώσω ἑξαφνα δικό μου μπαεράκι !

ΒΑΚΧΟΣ

Χά, χάχ ! Αὐτὰ σοῦ ἔλεγε μονάχος του, καυμένη ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἡ θεωρία του.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Μωρέ ! σὰν στενογραφημένη !
ὄλα τὰ λόγια τὰ κακὰ τὰ ἔχει ἀποστηθίσει ;
ἂν ἦτανε κάνα καλὸ θὰ τὸ 'χε λησμονήσει !

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν τὰ εἶπες, Ἡφαίστε ; εἶν' ὄλ' αὐτὰ ἀλήθεια ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μπα ! δὲν βαρύνεσθε, μπαμπά ; εἶν' ὄλα παραμύθια ;
ἐγὼ τὰ ἔλεγα κ' αὐτὰ ἀστεία 'ς τὴν Σελήνην,
ποῦ ἤξευρα πῶς τὰ 'παιρνε τοῖς μετρητοῖς ἐκείνη ;

ΑΘΗΝΑ

Παρακαλῶ ἐπὶ στιγμὴν τὴν εὐγλωττον κυρίαν.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ὅρίσατε.

ΑΘΗΝΑ

Ἐρώτησιν θὰ σ' ἀποτείνω μίαν.

Σὺ θέλεις νὰ ἰσχυρισθῆς δι' ὅσων εἶπες ἤδη,
ὅτι ὁ Ἥφαιστος αὐτὸς τρόπον τινὰ σοῦ δίδει
τῆς ἀπιστίας τὴν ἀρχήν, καὶ ἀνταποδίδεις ἴσην.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Βεβχίως. Εἶμ' ἐγὼ γυνὴ καὶ ἀσθενὴς τὴν κρίσιν.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ πολεμιστῆς, οὐτ' ἀμυζῶν καρμῖα,
οὔτε καὶ ἀνδρογύναικο, ὡς εἴσθε σεῖς, κυρία.
Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ διδάχθῶ τὴν πίστιν τὴν μεγάλην,
ὅταν αὐτός, ὁ σύζυγός, μὲ ἀπαιτᾷ μὲ ἄλλην;

ΑΘΗΝΑ

Ἀρέσκεισαι, παρατηρῶ, εἰς τὰς στρεψοδικίας.
Ὅτε αὐτὸς σοῦ ἔκαμνε αὐτὰς τὰς θεωρίας,
ἦσο εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰς τὸ δωμάτιόν σου,
ἢ ἦσο εἰς τὸ σπυρμέντευξιν μὲ τὸν ἀγαπητὸν σου;
Καὶ πῶς διέσφειρε λοιπὸν αὐτὸς τὴν ἀρετὴν σου;
ὡς σύζυγόν τὸν ἤκουες; οὐχί, ὡς ἐραστὴν σου...

(Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ κλαίει).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτόν).

Μίλησε ντέ, σουρουκλεμέ, ἔς αὐτὰ ὅπου σοῦ λέει!
Νά 'τα μας! Ἕλλη λογικὴ αὐτὴ—νὰ μιζοκλαίη!...

ΖΕΥΣ (Τῇ Ἀφροδίτῃ).

Πήγαινε, καὶ ἡ συζήτησις περκαλῶ νὰ παύσῃ.

ΑΘΗΝΑ

Ἄν κλαίῃ γὰρ τὸ παρελθόν, ἀφήτε τὴν νὰ κλαύσῃ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅχι, γιὰτ' εἶναι ἱκανὴ μὲ τὰ καμώματα τῆς
νὰ ξαναγεννηθῇ αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς!

(Ἡ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ἐδώλιον).

[3425]

εἶν' ἐλευθέρα ἐραστὰς νὰ ἔχῃ ὅσους θέλει,
χωρὶς ποσῶς νὰ λέγεται τὸ πρᾶγμα ἀτιμία της...

ΒΑΚΧΟΣ

Ἄρκει νὰ μὴ προσβάλλεται εἰς τὴ φιλοτιμία της.

ΕΡΜΗΣ

Τὸ δικαστήριον λοιπὸν τὴν κρίσιν τοῦ ἄς κάμῃ,
τοῦ Νόμου τῆς Συναλλαγῆς τοῦ ἰσχυροῦ δυνάμει.

Τὸ κατ' ἐμὲ, δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ σφάλματα ἐν γένει,
προκαλῶ ν' ἀπχλλαγῇ ἢ κατηγορουμένη.

(Κάθεται).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν).

Ἄκους ἐκεῖ συναλλαγαίς ! μωρέ, τὸ γυρολόγο !
ἀμμὴ, δὲν ἐντρέπóτανε νὰ βγάλῃ τέτοιο λόγο ;

ΖΕΥΣ

Δίδω εἰς τὸν πολιτικῶς ἐνάγοντα τὸν λόγον.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ἰδία τῷ Ἀπόλλωνι).

Ἐλα λοιπὸν, ξεφτέρι μου.

ΑΠΟΛΛΩΝ (Ἐγειρόμενος).

Οὐδένα ἔχω φόγον

καὶ σρόλιον εἰς τοῦ Ἑρμοῦ νὰ φέρω τὰς ιδέας.

(Ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ ἐκπλήσσεται καὶ ἐφεξῆς ἐκ-
τελεῖ ἀναλόγως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ λόγου τοῦ Ἀ-
πόλλωνος κινήσεις).

διότι ἐξ ἀπόψεως ἐγὼ καθόλου νέας
τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα θὰ σοῦ παρουσιάσω
χωρὶς τὰ ποτελέσματα πολὺ νὰ ἐξετάσω.

Δὲν πτκίει οὐτ' ὁ Ἡρακιστος, οὔτε ἡ Ἀφροδίτη
τὸ σφάλμα ἔπρεπ' ἕκαστος εἰς ἄλλον νὰ ἐζήτει
καὶ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ ἢ ἀληθῆς εἶν' ἄλλη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Καθ' ἑαυτὸν ἐκπλακτος).

Βρέ, μήπως κ' ἐζουρλάθηκε ! τί λέει τοῦτος πάλι ;!

[3427]

ΕΡΩΣ

Μουντζουρωμένος, ἀήλιος, ἐλεεινός, σακάτης,
οὔτε ὡς παρὰ μὰ χεῖρας δὲν φαίνεται ἔμπροσθέν σου,
πλὴν δὲ μᾶλλον σήμερον πικρὸν μὰ χεῖρου ρόλον,
πῶς ἔχασεν ἡρωϊκῶς τὸν μύστακα τοῦ ὄλου
εἰς μίαν μάχην—δι' αὐτὴν νῆ σὺς εἰπῶ δὲν θελω—
κ' ἐπρομηθεύθη ἕτερον πλαστὸν μὲ τὸ πινέλλο.

(Δεικνύει διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Ἥφαιστον).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Στρέφω τὴν κεφαλὴν ἀντιθέτως τοῦ δικαστηρίου).

Θαυροῦσα πῶς ἐπέτυχα μ' αὐτὸ νῆ τοὺς γελᾶσω...
Κοθόνι! ἔτσι μοῦ ἔρχεται νῆ σὲ κοψομεσᾶσω.

ΖΕΥΣ

Ἥφαιστε! στρέψε πρὸς ἐδῶ ἀμέσως τὸ κεφάλι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὡς ἀνωτέρω).

Μικρὴ ἀρρώστια ἦτανε, μὰ θὲ ξανάβγη πάλι.

ΖΕΥΣ

Μὴ στρέψε τὸ κεφάλι σου ἐδῶ! δὲν θὲ σὲ φάγω.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Στρέφω βαθμυδὸν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ δικαστήριον).

Ἐπίασα καὶ τὴ ξούρισα γιατί' εἶχα .. τριχοφάγο!

ΒΑΚΧΟΣ

Βρε τί μουντζουραὶς εἶν' αὐταῖς! .. τί φάτσα εἶναι τούτη!...

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μπῆ! .. εἶναι πῶς τὸ ἀλειψα μὲ σκόρδο καὶ μπαρούτι.

ΕΡΩΣ

Ἐπαφιέμενοι λοιπὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην σας,
καὶ εἰς τὴν ἀγαθότητα, καὶ εἰς τὴν καλωσύνην σας,
ἐλπίζομεν νῆ ἔχωμεν τῆς προσφιλοῦς μητέρας
τὴν σωτηρίαν, ἀπὸ ἐν τούτων γελοῖον τέρας.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Καθ' ἑαυτὸν ἐν ἀγανακτήσει καὶ σφίγγων τὴν λαβιδά του).

Τὸν ἄτιμον !...

ΕΡΩΣ

Ἄν θέλῃ δὲ ὁ Ἥφαιστος συμβίαν,
βαπτίστε μίαν γύφτισσαν εἰς τὴν ἀθανασίαν,
ἀφοῦ δὲ εἰς τὸν Ὀλυμπον ὡς νύμφην τοῦ τὴν φέρετε,
τὴν στέλλετε ὡς σύζυγον μαζί του νὰ τὴν χαίρεται.

(Κάθεται).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Ἐξηγριωμένος καὶ μόλις συγκρατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἰδία πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα).

Γιὰ στάσου ! τὸν ἀφήσαμε νὰ τὸ παραξήλωσῃ !

Ἄκους νὰ θέλῃ γύφτισσα γυναῖκα νὰ μοῦ δώσῃ !

ΖΕΥΣ (τῇ Ἀφροδίτῃ).

Προσθέτεις ἄλλο τίποτε ;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ζητῶ τὴν σωτηρίαν μου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Κ' ἐμένα νὰ με σώσητε ἀπ' τὴν ἑτεροβίαν μου !

ΖΕΥΣ (Ἐγειρόμενος καὶ κρούων τὸν κώδωνα).

Ἀποχωρήσωμεν λοιπὸν τὸ δίκαιον νὰ δώσωμεν
καὶ τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν τὴν θεῖαν νὰ ἐκδώσωμεν.

(Ἄπαντες οἱ δικασταὶ ἀπέρχονται πρὸς δεξιᾷ εἰς τὰ ὀπισθεν τῆς ἐξέδρας παρασκήνια—Οἱ θεοὶ συναθροίζονται ἐν τῇ σκηνῇ καθ' ὁμίλους καὶ συζητοῦσι χαμηλοφώνως.—Ὁ ἜΡΩΣ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ἥτις τὸν θωπεύει καὶ τὸν φιλεῖ.—Ὁ ἭΦΑΙΣΤΟΣ καὶ ὁ ἈΠΟΛΛΩΝ εἰς τὸ πρόσθιον τῆς σκηνῆς).

Σ Κ Η Ν Η Σ.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ Γανυμήδους.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἀπόλλων μου, μοῦ φαίνονται τὰ πράγματα σὰν σκούρα,
καὶ θὰ μοῦ τὴ φορτώσουνε καὶ πάλι ἔς τὴν χαμπούρα.
Φοβοῦμαι.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τί νὰ κάμωμεν ἐὰν ὁ Ζεὺς τὸ θέλη
Νὰ κάμῃς περὶ ὑπομονήν, φτωχέ, νὰ μὴ γέ μελλῇ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὑπομονή !... οὐ, ἔκαμα, μὰ τίποτε δὲν βγαίνει,
ὅταν τὸ παληροκούτελο ἀρχίζῃ νὰ βραχύνῃ !
Μπορεῖς νὰ παρηγορηθῇς μὲ τὴν ὑπομονή σου,
ὅταν σοῦ φεύγ᾽ ἡ κούττα σου, ἡ γάτα, τὸ σκυλί σου,
μὰ ὅταν πάῃ ἔς τὸ διάβολο κ' ἡ μὲν γυναῖκα πούχεις,
οὔτε ὑπομονή χωρεῖ, οὔτε καλὸ νὰ μοῦχῃς.
Μὴ πικνδρευθῇς, Ἀπόλλων μου· πρῶτος ζεύρει τί συμβαίνει,
καὶ ποῖα ἀχρεῖα Ἐριννὺς γιὰ Μοῦσα σου τυχαίνει,
καὶ μὴ σοῦ φτιάσῃ τίποτε κ' ἐκεῖν' ἢ στραβοκρόω,
καὶ πάρῃς ὕστερα καὶ σὺ ἐμὲ γιὰ δικηγόρο !
Φθάνουν ἡ Μοῦσαι· εἶν' ἐννεῖα καὶ τοῦτο εἶναι κάτι·
γιὰ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ, φυλάξου ἀπ' τὴ δεκάτη !

ΕΡΜΗΣ.—(Ἐρχόμενος ἐγγὺς τοῦ Ἡ-
φαίστου· σαρκαστικῶς).

Ἡφαῖστε !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Περιφρονητικῶς).

"Αιντε νὰ χαθῆς, νὰ μὴ σε βλέπω ἔμπρὸς μου,
 θεέ, προστάτη τοῦ παρῶ, καὶ σακκῶλον τοῦ κόσμου,
 ποῦ δίνεις ἔς τὰ ζωντόβια καὶ δίνονται καὶ χάρι,
 καὶ κάνεις τῆ συνειδήσει τοῦ κόσμου σὺν ζυγαίαι.
 Χαμένε ! ἀπ' τὰ χέρια σου οὔτε κουκκί δεν πέφτει,
 καὶ τρῶς τῆς φτώχειας τὸ ψωμί, — καὶ κλιέφτω, κλιέφτεις,
 κλιέφτει !

Οὐ νὰ χαθῆς, ποῦ κάθισαι φασούλι τὸ φασούλι
 καὶ δίχως λόγο καὶ ἀφῆρη γερμίζεις τὸ σακκῶλι !...
 Τί ξεύρεις, βρέ ; τί ἐμῆς περισσότερο ἀπὸ μένα ;

ΕΡΩΣ

Γαί, ἀλλὰ ἔχει δύναμι περισσότερη ἀπὸ σένα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Ὁργίλως πρὸς τὸν Ἐρωτα καὶ ἐπιδεικνύων ἀπειλητικῶς τὴν λαβιδά του).

Βρέ νόθε ! μοῦ μιλεῖς καὶ σὺ, ἢ θελεῖς νὰ σε πιάσω
 καὶ με τὸ σίδερο αὐτὸ νὰ σε κοψομεσάσω ;
 Γινεὶ χαμένο !... τάχα δὲ παιδί τῆς Ἀφροδίτης,
 ἕνα μὲξάρικο ἐκεῖ, σωστὸς ἐφταμηνίτης,
 ποῦ δεν βροαίνεις, κάθαρμα ! οὔτ' ἴσα με μιὰ κόττα.
 Ἄμ' δεν κυττῆς, τρῶμαρά σου, νὰ μεγαλώσης πρῶτα ;!

ΣΕΛΗΝΗ (Χαριέντως).

Μικρός, ἀλλὰ τὰ ἔργα του εἶναι πολὺ μεγάλα.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Τῇ Σελήνῃ).

Καὶ τὰ δικά σου, — ἔννοια σου καὶ σὺ, κυρὰ δασκίλα,
 μ' αὐτὸ τὸ προσωπάκι σου τὸ γελαστὸ καὶ ἀφῆτο —
 καὶ τὰ δικά σου μὴ θοορεῖς πῶς πλενε παρὰ κάτω.
 Δεν φθάνει ποῦ μ' ἐτρέλλανες μ' αὐτὸ σου τὸ καμτσίκι,
 ἔβαλες εἰς τὰ αἵματα νὰ κάγω καὶ μιὰ δίκη.

ΣΕΛΗΝΗ

Μπα ! ἤθελες νὰ ἀγνοῆς, ψυχὴ μου, τῆς ἀπάτης ;
Με συγχωρεῖς, ἀλλὰ, ὅρα κ' ἐγὼ θὰ κἀνω πλάταις !

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐγὼ νὰ ζῆσω περὶ μ' αἰσθή ; ὅποτε εἰς τὸ νοῦ μου τό 'χω.

ΕΡΜΗΣ (Τῷ Ἡφαίστῳ).

Μὴ κἀνῃς τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενόδοξο.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Τῷ Ἐρμῆ).

Βρέ, ἀντε νὰ χαθῆς καὶ σὺ μὲ τοὺς λογαριασμοὺς σου

ἐνόμισες, ψιλιατζῆ, πῶς εἶμι τοῦ χειροῦ σου ;

Μὴ χάνεσαι κ' ἂν παιδεύῃς ὀλόκληρον αἰῶνα,

δὲν θὰ κτυπήσης ἀπὸ μὲ ὅτε κερραβεῖς ἀνα.

ΕΡΜΗΣ (Μετὰ θυμοῦ).

Μὰ σὺ τὸ παραξήλωσες

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

(Λαμβάνει ἐπιθετικὴν στάσιν, ἐνῶ οἱ λοιποὶ θεοὶ τὸν
κρατοῦσιν. Ἐν ἀγανακτήσει).

Σὲ κἀνω, βρε μπεριπάτσι,

καὶ σὺ τὴν κἀνω εἰς τὴ στιγμή Πιστωτικὴ τὴν πλάτη !

Κλέρονη γενεὴ ! ξεμύτισε, σὺν σοῦ βροστὴ μπροστὴ μου,

ὅς μὲ τὴν ψευτοσπήχη σου κ' ἐγὼ μὲ τὴν μακροσπῆχόν μου.

ΘΕΟΙ ΤΙΝΕΣ

Ἐσθοντα... ἡσυχάζετε...

(Οἱ ΘΕΟΙ ἀπουροῦνται εἰς τὰς θέσεις των).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ ('Ακροώμενος).

Ἀλήθεια... ἡσυχία...

— Ἀπόλλων μου, μὴ εἴσεται σχεδὸν λαποθυμία.

(Ἐπανέρχονται οἱ Δικασταί. Ὁ ΒΑΚΧΟΣ εὐχαρις καὶ κλο-
νούμενος, ἡ ΗΡΑ καὶ ἡ ΑΘΗΝΑ σκυθρωπαί, καὶ τε-
λευταῖος ὁ ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ μετὰ χαρτίων ὑπὸ μάλῃς.—

Ἄνοιγεται ὀπισθεν ἡ σκηνὴ καὶ ἐμφανίζεται ὁ ΖΕΥΣ ἐν ἀποθεώσει μέσω βροντῶν. Ἄπαντες οἱ θεοὶ γονυπετοῦσι πλὴν τῆς ΗΡΑΣ καὶ τοῦ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ).

Σ Κ Η Ν Η %.

Οἱ Θεοὶ Ἄπαντες.

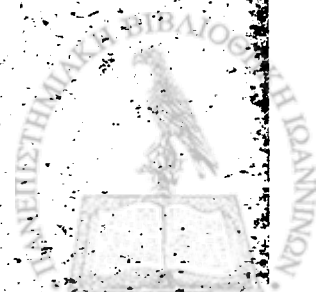
ΖΕΥΣ (Ἀναγινώσκων τὴν ἀπόφασιν).

«Ἡμεῖς Ζεὺς, Θεὸς καὶ κτήτωρ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὄντων,
 «τὴν ἀπόφασίν μας ταύτην ἀπαγγέλλομεν τὴν θεῶν,
 «τῶν θυρῶν ἀνεωγμένων, ὄλων τῶν θεῶν παρόντων,
 «καὶ εἰς συνεδρίσιν μας ἀπολύτως δημοσίαν.

«Ὡς πρὸς τὴν κατηγορίαν, τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἤδη,
 «ὅτ' ἡ Ἀφροδίτη ἔξω διαμένει μακρὸν χρόνον
 «τῆς σύζυγός της ἑστίας, ἀφορμὰς δὲ τῶσας δίδει
 «καταγγελιῶν σπουδαίων καὶ βαρέων παραπόνων,—

«ὅτι σπαταλᾷ τὸν χρόνον ἔς τὰ οἰκήματα τῶν ξένων
 «καὶ διέρχεται ἐν γένει λίαν σκανδαλώδη βίον,
 «ὃ δὲ σύζυγός της οὕτω, εἰς ἀποστρατείαν μένων,
 «ἐρωτεύεται τὰ ἄστρον διὰ τῶν τηλεσκοπίων,—

«ὅτι τέλος βασανίζει τὸν ἀνάπηρον υἱὸν μας
 «καὶ ὅτι τὸν ἀφίνει μόνον βόρειον νὰ κοπανίζῃ,
 «—τούτων ὄλων συνεπέα καὶ τὸ δικαστήριόν μας
 «συνελθὸν ἰδιαιτέρως καὶ σκεφθὲν ἀποφασίζει :

«—Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς μας τόσα ζεύγη, ἔξ ἀνθρώπων
κατασφώνουσι νὰ ζῶσιν ἐν μεγάλῃ ἁρμονίᾳ,
«ὁ δὲ κύριος λαμβάνει καὶ τὸν πῖλόν του μὲ τρόπον
«εἰς στιγμὴν, καθ' ἣν προσμένει ἐπισκέψεις ἢ κυρία,—

«Ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ἀποφεύγοντ' αἱ συγκρούσεις
καίτινες πηλλάκις ἔχουν δυσχερέστους συνεπειάς,
«καὶ ἐνῶ γίνονται τσακῦτα—ἀντιστάσεως μὴ οὔσης—
«ἀμετάπτωτος τηρεῖται καὶ ἡ εἰρήνη τῆς οἰκίας—

«Διὰ ταῦτα, καὶ φρονοῦντες, ὅτι ἤδη ὁ ἐνάγων,
«ἐγγυὼν ὅτι τοιοῦτος εἶναι πάντοτε ὁ βίος,
«μετ' αὐτῆς ἀκαταπύστως τὴν αὐτὴν ζωὴν διάγων
«θέλει συνειθίσῃ τέλος καὶ ἐξοικειωθῆ τελείως·

«ἢ εὐελπιστοῦντες, ὅτι τὸ καλὸν καταλαμβάνων,
«διδάχθεις καὶ ἐκ τῆς σοφίας καὶ μεγάλῃς ἡμῶν πείρας,
«θέλει κάμει χρῆσιν ἄλλων παροπλιστικῶν ὀργάνων,
«ἢτοι θέλει τὴν διδασκίαν μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας,—

«θεωροῦντες δὲ πρόστι, ὅτι μίαν ἀπιστίαν
«εἶναι ἔκρη του δειλία νὰ προσβλέπη μετὰ σφίκτης,
«τοῦ φροτῶνομεν καὶ σῆθις εἰς τὴν ῥάβδον τὴν Κυρίαν,
«τὰ τοῦ χαρτοσήμου τέλη καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης,
«καὶ προστάζομεν νὰ παύσῃ μελετῶν ἀστρονομίας,
«εἰὰν θελή, νὰ μὴ ἔχη ἱστορίας παρομοίας.
«Ἡ παρῶσα ἐξεδόθη ἐν Ὀλύμπῳ.

Ζεὺς Κρονίδης

«Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῆς καὶ τὰ ἄλλα...

Γανυμήδης

(Ἄπαντες οἱ ΘΕΟΙ πλὴν τοῦ ΗΦΑΙΣΤΟΥ, ΗΡΑΣ, ΑΘΗ-
ΝΑΣ, καὶ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ σπεύδουσι καὶ συγχαίρουσι
τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἔρωτα— Ὁ ΒΑΚΧΟΣ φιλεῖ.

τὴν Ἀφροδίτην θυρωδῶς εἰς τὰς παρειάς, κατόπιν λαμβάνει τὸν ΕΡΩΤΑ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν περιάγει θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς).

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Τῷ Ἀπόλλωνι).

Κακὸ ποῦ μ' εὔρε, ἀδελφέ ! τὴν ἔπαθα σὺν βᾶδι !
καλλήτερα νὰ μοῦ 'σπαζάν καὶ τ'ἄλλό μου, τὸ πόδι.
Νὰ κάμωμεν ἀνακοπήν.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Δὲν γίνεται, φτωχέ μου

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Τοῦλάχιστον δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω, ἀδελφέ μου,
κάμμιν ἀναψηλάφησιν μετὰ καμπόσον χρόνον ;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τῆς δίκης ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ναί, βρὲ ἀδελφέ.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τῆς Ἀφροδίτης μόνον !...

(Ὁ ΗΦΑΙΣΤΟΣ καλύπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ὀλολύζει, οἱ δὲ λοιποὶ ΘΕΟΙ ἔρχονται πέριξ αὐτοῦ γελῶντες). (*)

Εἰκὼν—Αὐλαία.

ΑΣΜΑ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὁ ΒΑΚΧΟΣ χορεύει ἔχων τὸν ΕΡΩΤΑ ἐν τῇ ἀγκάλῃ του.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΩΝ

Ὅποιος θέλει γὰ νὰ κἀνῃ
τὴ γυναῖκά του ξεφτέρι,

(*) Ἐὰν ὁ διδάσκων τὸ παρῶν ἔργον θύσας παραλείψῃ τὰ ἄσματα ἐν γένει, ἢ σκηνὴν πρέπει νὰ καταπίπτῃ μόλις μορφωθῇ ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν.

πρέπει πάντοτε νὰ πιάνη
τὸ σκουπόξυλὸ ἔς τὸ χέρι·

κι' ὅταν τὸν ἀγριοβλέπη
καὶ θυμῶνη καὶ φωναίη,
τότε πειρὰ κ' ἐκεῖνος πρέπει
τὴν προβιά νὰ τῆς τινάξῃ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Μονωδία).

Ἄχ! αὐτῆς γιὰ νὰ τῆς φτιάσω
μὲ τὸ ξύλο προκοπή,
πρέπει ὅλος νὰ ξυλιάσω
κ' ἡ καρδιά μου νὰ σαπῇ.

Ἄχ! αὐτὴ μυαλὰ νὰ βάλῃ
καὶ γιὰ μένα νὰ σκεφθῇ,
πρέπει νὰ πεθάνῃ, πάλι,
καὶ νὰ ξαναγεννηθῇ.

ΧΟΡΟΣ ἘΒΩΝ

Τέτοια πάντοτε τραβάει
ὅποιος δέχεται τὸ σκύλο
καὶ γιὰ φίλο τὸν περνάει
δίχως νὰ κρατῇ καὶ ξύλο,
κι' ὅποιος ἔς τοῦ σπιτιοῦ τὸ μέλι
προσοχὴ πολλὴ δὲν δίδει,
μὰ νὰ κλέφτῃ πάντα θέλει
τῆς γειτόνισσας τὸ ξύδι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Μονωδία).

Δὲν μοῦ λέτε μοιρολόγια,
μὰ μοῦ λέτε συμβουλαις.
Τέτοια ὦρα, τέτοια λόγια,
ᾧχ! τί κάθεται καὶ λές ;!

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ

Μιά γυναικα σ'ην κ' εκείνη
πάντα πνίγει 'ς τὰ ρηχά
και 'ς τὰ χέρια σου άφίνει
τὸ ραβδί σου μοναχά ! ..
Χά, χά, χά, ! Χά, χά, χά !
Τὸ ραβδί σου μοναχά !

(Αύλεια).

ΤΕΛΟΣ